

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 107 / IV legislatura / Sisè període

Dijous, 1 de desembre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 59

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Commemoració del Dia Mundial de la Sida

El president fa avinent la commemoració del Dia Mundial de la Sida (p. 5729).

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (Reg. 23246) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller d'Economia i Finances (p. 5729).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. Popular (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 5739).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per al·lusions (p. 5744).

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per un aclariment (p. 5744).

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances (p. 5744).

- Rèplica: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 5747).
 Contrarèplica: *conseller d'Economia i Finances* (p. 5749).
El Sr. Curto i Casadó (P) intervé (p. 5749).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya** (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)
 Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 5750).
 Intervenció del Govern: *conseller d'Economia i Finances* (p. 5754).
 Rèplica: Sr. Saura (IC) (p. 5757).
 Contrarèplica: *conseller d'Economia i Finances* (p. 5759).
El Sr. Saura (IC) intervé (p. 5760).
- La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.*
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya** (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5761).
 Intervenció del Govern: *conseller d'Economia i Finances* (p. 5766).
 Réplica: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 5770).
 Contrarèplica: *conseller* (p. 5772).
- Esmena del G. Socialista** (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)
 Torn a favor: Sr. Carnicer (S). *Tot seguit, n'anuncia la retirada* (p. 5773).
 Intervenció del Govern: *conseller d'Economia i Finances* (p. 5777).
 Réplica: Sr. Carnicer (S) (p. 5779).
 Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 5780).
 Posició del Grup Mixt: Sr. Reguant (M) (p. 5781).
 Intervenció del Govern: *conseller d'Economia i Finances* (p. 5785).
 Réplica: Sr. Reguant (M) (p. 5785).
 Contrarèplica: *conseller* (p. 5785).
 Votació: *rebutjades per 19 vots a favor, 91 en contra i cap abstenció* (p. 5786).
- Alteració de l'ordre del dia**
El president anuncia que el punt sisè serà debatut abans del segon. S'aprova per assentiment (p. 5786).
- Interpel·lació al Consell Executiu sobre seguretat nuclear (Reg. 23719)** (Punt sisè de l'ordre del dia.)
 Formulació: Sr. Benach (ERC) (p. 5786).
 Resposta: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 5788).
 Rèplica: Sr. Benach (ERC) (p. 5790).
 Contrarèplica: *conseller* (p. 5791).
- Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural (Reg. 22419)** (Punt segon de l'ordre del dia.)
 Presentació: Sr. Gimeno (IC) (p. 5792).
 Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 5794), Sra. Arnalot (P) (p. 5794), Sr. Pueyo (ERC) (p. 5795), Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 5795) i Sr. Gavín (CiU) (p. 5796).
 Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 5796).
- Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre la Relació i les Actuacions del Govern de la Generalitat amb les Empreses del senyor Javier de la Rosa i Martí (Reg. 23217)** (Punt tercer de l'ordre del dia.)
 Presentació: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 5796).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5798).
 Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 5800), Sr. Fuentes (IC) (p. 5800), Sr. Bargalló (ERC) (p. 5802) i Sr. Clotas (S) (p. 5803).
 Votació: *rebutjada per 15 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció* (p. 5805).
- La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i sis minuts.*

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 59.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (Reg. 23246; BOPC, 273).

2. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'estudi sobre la problemàtica del món rural, presentada pels G. P. d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Popular, Mixt i pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22419; BOPC, 269, 16897).

3. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació sobre la relació i les actuacions del Govern de la Generalitat amb les empreses del senyor Javier de la Rosa i Martí, presentada pels G. P. Popular, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 23217; BOPC, 277, 17725).

4. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'estudi sobre la problemàtica del cicle de l'aigua a Catalunya, presentada per tots els grups parlamentaris (Reg. 23519; BOPC, 279, 17870).

5. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació de l'actuació del Govern de la Generalitat en relació amb les possibles irregularitats comeses en el cas de la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona), presentada pels G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya, Socialista al Parlament de Catalunya i Popular (Reg. 23601; BOPC, 279, 17871).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre seguretat nuclear, presentada pel diputat Sr. Ernest Benach, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 23719; BOPC, 279, 17875).

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els aiguats a Catalunya (Reg. 23278), presentada pel diputat Sr. Víctor Gimeno, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 23517; BOPC, 279, 17871).

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la dona a Catalunya (Reg. 20352), presentada per la diputada Sra. Rosa Vandellòs, del G. P. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 23546; BOPC, 279, 17872).

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'ocupació a Catalunya (Reg.

19451), presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 23566; BOPC, 279, 17873).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple i també els noms dels i de les que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 10 hores del dia de demà.

Commemoració del Dia Mundial de la Sida

Senyories, avui és el Dia Mundial de la Sida. Aquest Parlament, com ha fet en anteriors ocasions, vol fer constar la seva solidaritat amb tots els que pateixen l'epidèmia i amb els que lluiten per la seva eradicació. Al mateix temps, s'esforçarà perquè aquesta solidaritat sigui assumida per tots els sectors de la societat catalana.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra i Moner): Senyor president, senyores i senyors diputats, els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 95, que avui presentem, s'emmarquen en un context econòmic diferent al dels darrers anys. L'any passat ens situàvem en una fase de recessió econòmica i, en canvi, les perspectives per a l'any que ve són més optimistes, ja que la situació econòmica a Catalunya es va refermant a mesura que avança l'any.

En efecte, els resultats de l'economia catalana del segon trimestre de l'any marquen un avenç important que permet que a finals d'any es pugui assolir un creixement del 2%. Aquesta millora de les perspectives econòmiques afecta clarament el Pressupost de la Generalitat, tant en el cantó dels ingressos com en el de les despeses. Pel que fa als ingressos, es preveu una evolució més favorable dels ingressos impositius, sobretot dels més vinculats a l'evolució econòmica. Vull recordar que en el darrer any, i com a conseqüència de

la crisi econòmica, es van preveure unes recaptacions d'impostos menys expansives.

Com vostès saben, la Generalitat, si no és a través de la gestió, té poques possibilitats d'incidir en els seus impostos, ja que les competències normatives —excepte en el cas dels tributs propis— són nul·les. En definitiva, els ingressos de la Generalitat depenen de la conjuntura econòmica i de les decisions del Govern central. I això ens porta obligatòriament a fer una referència al tema de la corresponsabilitat fiscal de les comunitats autònomes, i més específicament a la participació del 15% de l'IRPF. No em vull allargar sobre aquest tema, però sí que vull destacar que s'ha de continuar en el camí de la corresponsabilitat fiscal per tal que els ingressos que s'han generat al territori s'integrin en la hisenda de la Generalitat i de cada comunitat autònoma i que els governs autonòmics es facin responsables en el procés de recaptació tributària i tinguin també un paper més important en la capacitat normativa d'aquests impostos.

De fet, en l'avenç del llibre blanc presentat en el Consell de Política Fiscal i Financera sobre el finançament autonòmic es fa explícit que s'ha d'avançar en el tema de la corresponsabilitat fiscal donant molta més importància als ingressos impositius de les comunitats autònomes. Aquest avenç, elaborat per un grup d'experts en el tema del finançament, exposa la necessitat que les comunitats autònomes es corresponsabilitzin dels impostos que paguen els ciutadans i que aquesta corresponsabilització es materialitzi tant en la gestió dels impostos com també en la capacitat normativa. Tot això es tractarà el proper any quan sigui l'hora d'analitzar els resultats que ha donat la participació en el 15% de l'impost sobre la renda, resultats que serviran de base per iniciar els treballs que conduiran a la revisió de l'actual acord de finançament autonòmic.

Tal com he indicat abans, el context econòmic en què ens estem movent afecta també les previsions de despeses per al proper any, les quals s'han fet amb base en una política de contenció, cosa que ha obligat a donar prioritat a determinades àrees i serveis, ja que l'objectiu final d'aquest Projecte de pressupost és la reducció del dèficit públic. Aquesta disminució del dèficit previst per la Generalitat s'emmarca en el programa de convergència amb la Unió Europea, que preveu una disminució progressiva dels dèficits del conjunt del sector públic fins arribar a representar —com vostès saben— el 3% del PIB l'any 1997. Crec que aquesta reducció del dèficit és necessària per tal d'avançar en el procés de consolidació de l'economia en el si dels països europeus, i cal que no ens quedem enrere en aquest procés.

Les perspectives econòmiques per al proper any són molt més positives que les previstes en els darrers anys, però ens falta incidir més en el tema del dèficit públic, i encara que les previsions d'ingressos impositius permetin augments de la recaptació, hem de ser conscients que cal una política de contenció general de la despesa i donar prioritat a les àrees on s'ha de destinar aquesta despesa. Més tard, quan exposi detalladament les previsions de despeses per al proper any, explicaré quines són aquestes àrees i on s'ha incidit en la ne-

cessària contenció de la despesa. El panorama econòmic a Europa ve marcat per la represa econòmica a la Unió Europea, que, iniciada pel Regne Unit, s'ha estès a Alemanya, la qual ha esdevingut de nou el motor de l'activitat econòmica europea. Aquesta millora del context econòmic ha permès revisar a l'alça les previsions de creixement de la majoria de països industrialitzats. Així, les darreres estimacions de la Comissió Europea preveuen que l'economia comunitària creixi un 2,6% el 1994 i un 2,9% el 1995; previsions similars fan altres organismes internacionals, com el Fons Monetari Internacional.

Aquesta millora de l'activitat econòmica és conseqüència, en gran mesura, de l'impuls de la demanda externa a causa de l'expansió nord-americana i també de la signatura dels acords del GATT, que han fet augmentar el comerç exterior. Aquests dos aspectes, juntament amb la relaxació de la política monetària, l'estabilitat canviària del sistema monetari europeu i el bon comportament de la inflació, han contribuït a una evolució força positiva de l'economia europea.

No obstant, continuen presents els principals focus de preocupació sobre l'evolució econòmica a la Unió Europea; els més importants són l'atur i la millora de la competitivitat, i val a dir que els avenços en aquest sentit, de moment, són dèbils. D'altra banda, els dèficits fiscals i la pressió a l'alça que tornen a experimentar els tipus d'interès són alguns dels trets principals que poden frenar una represa sostinguda.

L'economia espanyola, per la seva banda, també ha notat una millora de la seva activitat, i les previsions fetes pel Ministeri d'Economia en l'elaboració dels Pressupostos generals de l'Estat estimen un creixement de l'1,7% per a l'any 94, mentre que la previsió per al 95 és del 2,8%, taxes que se situen lleugerament per sota de les previsions del conjunt dels països de la Unió Europea.

Les darreres estimacions per a aquest any 94 corregeixen les xifres anteriors, i així el creixement pot arribar a assolir el 2%, a causa del bon comportament de l'activitat econòmica en el tercer trimestre de l'any i de l'esperada per a aquest darrer. I, de fet, les darreres afirmacions del ministre d'Economia confirmen aquest creixement per al 1994. Val a dir que les previsions de la Unió Europea per a l'economia espanyola estan dues dècimes per sobre de les previsions del Govern central.

Quant a la política fiscal, els Pressupostos generals de l'Estat per al 1995 presenten dues línies prioritàries de caràcter general: la reducció del dèficit públic i l'establiment d'incentius per a la creació d'ocupació.

El tema del dèficit públic constitueix un dels principals problemes de l'economia espanyola, i en aquest sentit és important destacar l'actualització del programa de convergència de l'economia espanyola amb la Unió Europea, que preveu una reducció progressiva del dèficit de totes les administracions públiques espanyoles.

Voldria insistir una mica en aquest tema, ja que el darrer 11 d'octubre el Consell d'Economia i Finances de la Unió

Europea va aprovar l'actualització del programa de convergència de l'economia espanyola que s'havia aprovat feia dos anys. Aquest programa —i fent referència específica al tema del dèficit públic— preveu que l'any 97 se situï en el 3% del PIB, percentatge que es distribueix entre un 2,7% per a les administracions públiques centrals i un 0,3% per a les administracions territorials. En el sender que ens ha de dur a aquestes fites, la situació prevista per a l'any 95 és del 5,1% per a les administracions públiques centrals i el 0,8% per a les territorials.

Com es pot observar, l'esforç de reducció del dèficit públic implica totes i cada una de les administracions, i en aquest sentit el Govern de la Generalitat complirà la part que li correspon, perquè així, a final del 97, Espanya s'incorpori a la tercera fase de la unió econòmica i monetària, i també per assolir la convergència real amb els països comunitaris més avançats. Això implica que el dèficit de la Generalitat de Catalunya s'haurà de reduir de 0,09 punts respecte del PIB en el període 95 i 97, és a dir, uns 58.000 milions de pessetes.

Un segon aspecte de la política dels Pressupostos generals de l'Estat és la necessitat d'incidir més directament en l'establiment d'incentius a la creació d'ocupació. La reducció d'un punt en les cotitzacions de la Seguretat Social i els estímuls a la inversió empresarial en l'impost de societats són dues mesures concretes que es dirigeixen a abaratir els costos laborals i a fomentar la inversió, aspectes molt necessaris per a la consolidació del creixement econòmic.

Després d'aquest incís del panorama econòmic europeu i espanyol, i abans d'exposar detalladament les previsions pressupostàries per a l'any vinent, voldria fer un breu balanç del que ha estat l'economia catalana durant l'any 94.

L'anàlisi del que ha estat l'economia catalana durant aquest any 94 no pot ser molt diferent del que ha succeït en l'economia espanyola i en l'europea. Així, a Catalunya, el producte interior brut s'espera que tingui un creixement del 2%, una mica per sobre del que el Ministeri d'Economia i Hisenda preveia per al conjunt d'Espanya en l'elaboració dels Pressupostos generals de l'Estat.

Tot sembla indicar que, com de costum, l'economia catalana respon d'una manera una mica més sensible que l'espanyola al nou context econòmic. Igual que en el cas de l'economia espanyola, la demanda externa ha estat el motor de la represa i ha compensat l'evolució negativa de la demanda interna, tot i que aquest comportament negatiu de la demanda interna s'ha anat suavitzant a mesura que avança l'any, de forma paral·lela a la millora de les expectatives en el mercat laboral.

Les inversions també evolucionen millor d'uns mesos ençà, però encara mantenen un creixement negatiu respecte de l'any anterior. Aquest retraïment de la inversió posa de manifest que el sector privat no ha materialitzat encara nous projectes d'inversió, fruit de les millors expectatives econòmiques.

D'altra banda, i en contrast amb el comportament de la inversió del sector privat, els projectes d'inversió amb capi-

tal estranger mostren una evolució molt més dinàmica, sobretot en el sector industrial. També les inversions catalanes a l'exterior tenen un comportament força expansiu.

Com ja he dit abans, la demanda externa es configura com el motor del creixement econòmic d'aquest any, afavorida per les devaluacions de la moneda, l'expansió econòmica europea, que ha fet augmentar el comerç exterior, i l'entrada de turistes, afavorida també per la incertesa que existeix de cara a altres destinacions alternatives de vacances.

Crec, però, que és el moment de potenciar la demanda interna, tot evitant pressions inflacionistes, que ja sabem que són sempre presents i que poden fer perillar la consolidació del creixement en què ens estem situant. L'evolució de la demanda es pot analitzar i de fet es reflecteix en el diferent comportament dels sectors de l'activitat econòmica.

Així, en el sector industrial, la producció progressa de manera continuada des de principis d'any, tal com ens mostra l'índex de producció de productes industrials, que ens indica que fins al mes d'agost el creixement ha estat del 8,4%, taxa que s'ha de considerar important si pensem que l'any anterior aquest mateix indicador ens mostrava una davallada del 8,3%.

Quant al sector de la construcció, la majoria d'indicadors mostren una millora de la situació respecte a la que es va donar l'any passat, i podem dir que l'activitat d'aquest sector es va recuperant lentament a mesura que avança l'any. Així, tant en el subsector de l'obra civil com en la construcció residencial, es constaten augments de l'activitat.

En el sector serveis, però, és on es constata una millora més clara i profunda de tots els indicadors, i ha estat sobretot gràcies al turisme que s'ha produït un augment important de l'activitat global del sector.

Per últim, voldria referir-me al sector agrari, que enguany es recordarà de manera negativa pels efectes de la mala climatologia que hem patit. Els indicadors d'activitat en aquest sector mostren que la producció agrària fins al tercer trimestre d'enguany ha experimentat una davallada de l'1,1% respecte del mateix període de l'any anterior, si bé la renda agrària podria créixer entre un 4 o 5% en termes corrents.

Quant a l'evolució del mercat de treball, s'ha de dir que encara no s'han deixat sentir els ritmes de creixement econòmic, i així, tant en el sector industrial com en la construcció, s'han constatat pèrdues de llocs de treball, si bé en el sector serveis s'ha donat un augment de la població ocupada de l'ordre del 4,8% en els primers nou mesos de l'any.

En conjunt, segons l'Enquesta de població activa —EPA—, s'ha vingut observant a Catalunya una creació neta d'ocupació en els tres primers trimestres de 1994, de tal manera que a finals de setembre hi havia 56.400 ocupacions netes més que al final de l'any 93.

Quant als salaris, és important destacar que s'ha constatat una certa moderació salarial en relació amb l'any anterior; per exemple, els convenis de nova firma registren uns increments salarials de l'ordre del 3%. També s'ha deixat sentir una moderació en l'índex de preus al consum, que fins al

mes d'octubre va créixer un 3,5%, 1,1 punts per sota de l'any anterior i dues dècimes per sota del registrat al conjunt de l'Estat fins al mes d'octubre.

Finalment, vull exposar quines són les previsions econòmiques a final d'any i també, en base a aquestes, quines són les perspectives de l'economia catalana per al 1995, sobre les quals es recolza la política de la Generalitat, instrumentada per mitjà del Projecte de pressupost que avui presentem.

Com acabo de dir, la recuperació de l'activitat econòmica a Catalunya d'aquest any ha estat més intensa del que s'havia previst inicialment, gràcies, sobretot, al comportament i a la forta incidència que ha tingut la demanda exterior en el creixement del PIB.

D'altra banda, l'aportació que pot fer la demanda interna en el creixement de l'economia serà lleu, perquè el consum privat i la inversió es mantenen a un ritme de creixement baix. Sota aquestes hipòtesis, s'estima que a final d'any —ho repeteixo— el producte interior brut a Catalunya tindrà un creixement del 2%. Aquest creixement no és suficient per permetre un augment substancial dels nivells d'ocupació, i s'estima que el 1994 la població ocupada creixerà de mitjana al llarg de l'any un 0,2%. D'altra banda, aquest petit creixement, juntament amb l'augment de la població activa, fa preveure a final d'any una taxa d'atur registrat una mica per sobre del 13%, valor que —cal dir-ho— se situa 4,4 punts per sota del del conjunt de l'Estat.

Quant a les expectatives econòmiques per al proper any, tornen a ser favorables, després de dos anys en què els Pressupostos de la Generalitat s'emmarcaven en un clima econòmic de preocupació, incertesa i manca de bones perspectives. Voldria dir, però, que, tot i que el clima torna a ser favorable, els Pressupostos per al 1995 no es poden qualificar d'expansius, ans al contrari, ja que hem d'incidir en un dels problemes de l'economia espanyola que poden dificultar més la consolidació del creixement: m'estic referint, evidentment, al tema del dèficit públic i de la seva necessària reducció.

Com ja he dit abans, les projeccions macroeconòmiques realitzades pels diversos organismes internacionals —Fons Monetari, OCDE, Comissió Europea— són optimistes de cara a l'evolució de l'economia el proper any. També l'economia espanyola preveu un context positiu per a l'any que ve, i tant les estimacions de l'Administració central com els càlculs dels principals centres d'investigació apunten cap a una millora i intensificació del procés de recuperació de l'economia espanyola, amb el qual serà possible augmentar l'ocupació i reduir l'atur per primer cop des del 1991.

En concret, la Comissió Europea preveu que acabem l'any 94 amb un creixement del 2,2%, superior a la previsió del Govern central, i la previsió per al 1995 és d'un increment de l'ordre del 2,8%, igual que el que preveu el Ministeri d'Economia en la presentació del seu Projecte de pressupostos generals de l'Estat.

Pel que fa a l'economia catalana, i mantenint aquest bon clima econòmic, s'estima que el PIB català pot tenir un

creixement del 3%. Amb aquestes previsions, la demanda interna pren el relleu a la demanda externa com a factor primordial de creixement del PIB, i, d'aquesta demanda, la inversió pot ser l'element més dinàmic, amb una estimació de creixement del 4,5% en termes reals.

Quant al mercat de treball, s'espera un comportament més positiu que el de l'any 94, pel qual el volum de població ocupada es preveu que creixi una mitjana al llarg de l'any d'un 1,7%. No obstant això i degut a l'augment previsible de la població activa, el nombre d'aturats es preveu que disminueixi només en 0,2 punts, situant-se a una taxa d'atur mitjana, d'atur registrat del 12,8%.

No obstant la millora de la situació econòmica, l'existència de pressions sobre el dèficit no permet —com he avançat abans— fer unes previsions de caire expansiu, ja que l'objectiu primordial d'aquests Pressupostos és el de reduir el dèficit públic. Si el Pressupost de la Generalitat per a l'any vinent té un creixement del 5,9%, taxa molt similar a la de l'any anterior i força més baixa que les previsions dels darrers cinc anys, en termes consolidats —és a dir, considerant els organismes dependents de la Generalitat—, aquest increment és una mica inferior i se situa en el 5,2%, cosa que significa que el pressupost d'aquests organismes té un creixement inferior al de la Generalitat en sentit estricte.

Vull remarcar també el fet que aquest Pressupost no es pot considerar expansiu, ja que el seu increment és inferior a la previsió del creixement del PIB a Catalunya en termes nominals. És a dir, creixement real més inflació. Dit d'una altra manera: el Pressupost que avui es presenta suposa perdre unes dècimes respecte del PIB català, és a dir de l'indicador que mesura el nivell d'activitat econòmica del país. Això no vol dir, però, que es deixin d'atendre les prioritats a les quals em referiré més endavant, sinó que aquest any ha estat necessari delimitar amb més cura unes àrees prioritàries de despesa i fer una política de contenció de les altres despeses.

El creixement previst de les despeses de caràcter no financer és del 5,6%, increment que es pot considerar en línia amb la previsió que fa el Govern central, ja que el seu pressupost per a despeses no financeres creix un 4,9%. D'altra banda, en comparació amb les previsions de les altres comunitats autònomes, puc dir també que la previsió de creixement del Pressupost de la Generalitat no se situa per sobre del del conjunt de les comunitats, ja que la previsió de creixement mitjà del pressupost de totes les comunitats autònomes és de l'ordre del 6,1%. Em refereixo a comunitats amb un nivell similar de competències: Andalusia preveu un increment gairebé igual al nostre, del 5,8%, mentre que Galícia preveu que el seu Pressupost creixi un 7,4%, i València, el 8%.

Vull posar de manifest, d'altra banda, que sense augmentar el pressupost global és propòsit del Govern donar resposta a demandes expressades en aquesta cambra i que compartim, com és l'ampliació del Fons de cooperació local de Catalunya en 4.000 milions de pessetes destinats als ajuntaments, mitjançant esmena. Aquest augment de recur-

sos es detraurà de transferències corrents i de capital ja presupostades inicialment.

Vull també informar en aquest punt que, en relació amb l'aportació de la Generalitat al contracte-programa de transport urbà de Barcelona, el Govern explicitarà les actuacions ja previstes genèricament, una vegada s'arribi a un acord amb el Govern central. Acord que, al meu entendre, és imminent.

Tal com he indicat diferents vegades al llarg d'aquesta intervenció, l'objectiu més important de les previsions pressupostàries d'enguany és la reducció del dèficit públic. Vull exposar ara els números que fan possible aquesta disminució.

En primer lloc, els ingressos de caràcter corrent superen les despeses corrents en un import de 115.462 milions de pessetes i per aquest motiu l'estalvi que genera representa un estalvi que augmenta respecte a la previsió de l'any anterior en el 10,2%. Aquest augment és possible gràcies a un major creixement dels ingressos corrents per sobre del de les despeses de caràcter corrent: 5,6%, per als ingressos corrents; 5,2% per a les despeses corrents.

En segon lloc, si afegim a l'anterior els ingressos de capital que es preveu obtenir i les despeses de capital a realitzar, obtenim la necessitat de finançament per a operacions de caràcter no financer o dèficit no financer. Aquest import es preveu que sigui de 46.827 milions de pessetes, el qual representa una disminució important en relació amb el dèficit no financer previst per al 1994; disminució que se situa en un 23,3%.

Per últim, si considerem també les operacions financeres, per tal de tenir una visió completa del Pressupost, s'obté que l'endeutament que ens cal per equilibrar el Pressupost és de 95.500 milions de pessetes, un 10,7% menys que el que necessitàvem en les previsions de l'any 94, que era —com vostès recordaran— de 107.000 milions de pessetes.

D'altra banda, si considerem l'endeutament en termes nets, és a dir descomptant les amortitzacions previstes per a l'any 95, obtenim un import de 54.987 milions de pessetes, un 25,5%, que l'any anterior, que va ser de 73.844 milions de pessetes. Vull remarcar la importància d'aquesta davallada de l'endeutament en termes nets, ja que, en definitiva, representa reduir l'augment del deute acumulat.

Respecte al pressupost d'ingressos per a l'any que ve, vull destacar, abans d'explicar més detalladament les previsions dels imports més rellevants, els trets bàsics que se'n poden desprendre. Primer, i a causa de les millors perspectives econòmiques, els ingressos impositius amb una vinculació directa al creixement econòmic tenen un creixement més elevat que la resta d'ingressos.

Segon, aquest any 95 és el segon any de vigència de l'acord pel qual s'atorga el 15% de l'IRPF a les comunitats autònomes; amb aquest acord s'estima que la Generalitat tingui un guany d'uns 11.000 milions de pessetes respecte als recursos que hauria tingut sense la participació en l'IRPF.

Tercer, i en relació amb el finançament dels serveis de la Seguretat Social, vull recordar que en la darrera reunió del

Consell de Política Fiscal i Financera es va acordar un nou sistema de càlcul d'aquestes dotacions per al període 94-97. Aquest nou sistema fixa una nova base de participació en l'Insalud i distribueix els recursos entre comunitats autònomes en funció de la població protegida, que per a Catalunya representa un percentatge del 15,99%, superior al que s'havia aplicat l'any 93, que va ser del 15,81%. D'altra banda, i segons aquest mateix acord, l'evolució futura dels recursos fins a l'any 97 seguirà el creixement del PIB nominal. Així, doncs, l'aplicació d'aquest acord comporta per a l'any 94, un augment de recursos al voltant dels 39.000 milions de pessetes, i també preveu uns ingressos de 19.200 milions de pessetes en concepte de compensació per desplaçats d'anys anteriors. Per últim, voldria recordar també que els recursos per a la Generalitat derivats de l'operació de sanejament corresponents als anys anteriors a l'acord sumen uns 45.000 milions de pessetes més.

Quart, enguany és el primer pressupost en què es preveuen uns ingressos per la privatització d'empreses i per la venda d'actius reals.

I cinquè —com ja he dit abans—, vull subratllar novament la disminució de l'endeutament, és a dir de la necessitat de recursos per fer quadrar el pressupost de despeses.

A continuació exposaré més detalladament la previsió dels ingressos per a l'any que ve; per a una major claredat en l'exposició, em centraré en els següents blocs de recursos: ingressos tributaris, transferències de l'Estat i participació en el 15% de la quota líquida de l'IRPF i transferències de la Seguretat Social i, finalment, endeutament.

D'entre els ingressos tributaris, que es preveu que arribin a finançar un 14,6% de les despeses, l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats és dels que es preveu que tingui una recaptació més elevada, de 110.750 milions de pessetes, i representa un augment del 12,7% en relació amb les previsions de l'any 94. Com es pot constatar, aquesta taxa d'augment és superior a la del conjunt del Pressupost, com a conseqüència del procés de reactivació de l'economia i també del creixement dels valors patrimonials.

En l'import sobre successions i donacions es preveu una recaptació de 34.200 milions de pessetes, import que representa un increment molt significatiu, del 28,6% en relació amb les previsions inicials fetes el 94. Aquest augment, però, s'ha de matisar, ja que les previsions que s'havien fet per a tot l'any 94 es preveu que siguin superades per la realitat, de manera que la previsió de recaptació per al 95 s'ajusta a l'evolució d'enguany i també al creixement dels valors patrimonials. Així, doncs, si es compara amb la previsió per al 95 amb la liquidació esperada per al 94, l'augment se situa en un 5,6%, xifra, per tant, que ens sembla realista i que podrà ser objecte de compliment al llarg de l'any.

Quant a l'impost sobre el patrimoni, s'espera recaptar un import de 28.600 milions de pessetes, xifra inferior a la de l'any 94. Vull indicar que aquesta previsió s'ha ajustat a la davallada d'enguany deguda a les exempcions fiscals i a la

reducció dels valors patrimonials que cotitzen en borsa, a causa del mal comportament enregistrat durant l'any 94. D'altra banda, els recursos derivats de la imposició sobre el joc tenen una previsió global de 52.093 milions de pessetes, que inclouen la taxa sobre el joc, el recàrrec sobre les màquines recreatives i l'impost sobre el bingo. Aquesta previsió és d'un 8,9%, inferior a la previsió de l'any 94, com a conseqüència, també, de l'ajustament a la recaptació realitzada, efectivament, durant l'any 94, i que respon, especialment pel que fa a l'impost sobre el bingo, a la saturació del mercat del joc.

El segon gran bloc de recursos que vull exposar és el referent a la participació en el 15% de la quota líquida de l'IRPF i la participació en els ingressos de l'Estat. Vull recordar que l'any 95 és el segon de vigència de l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera pel qual les comunitats autònomes participen en el 15% de les quotes líquides de l'IRPF generades en el seu territori, ja que l'acord es va aprovar per als anys —com vostès recordaran— 94 i 95.

Per a l'any que ve, 95, es preveu que la participació en el 15% de l'IRPF tingui un import de 181.934 milions de pessetes, un 10,5% més que la previsió feta per a l'any 94, ingressos que tenen un pes de l'11,2% dels ingressos totals que es preveuen obtenir el proper any. Vull destacar que amb aquesta participació territorialitzada de l'IRPF, Catalunya i totes les comunitats autònomes es veuran beneficiades en comparació amb els recursos que haurien obtingut en funció del sistema anterior, és a dir, només amb l'antiga participació en els ingressos de l'Estat.

Segons les nostres estimacions per a aquest proper any 95, els recursos per la participació en l'IRPF donaran a Catalunya uns 11.000 milions de pessetes més dels que haurien donat amb el sistema antic. També voldria mencionar el fet de la participació en la gestió d'aquest impost que té la Generalitat de Catalunya per mitjà de l'Agència Estatal d'Administració Tributària; en efecte, s'ha creat un òrgan de relació en el qual hi participen cinc delegats de l'Agència Estatal i cinc de la Generalitat, els quals han de realitzar funcions de col·laboració en la gestió de l'IRPF, com l'elaboració dels plans d'inspecció, de plans d'informació i també de mecanismes d'intercanvi d'informació entre les administracions.

Vull subratllar la rellevància qualitativa que representa per al Govern de la Generalitat aquesta participació en la gestió de l'IRPF, ja que crec que és un pas endavant per aportar claredat i millorar el finançament de les autonomies.

Pel que respecta a la participació en els ingressos de l'Estat, per al proper any es preveu un import de 213.065 milions de pessetes, un 5,4% més que l'any 94. Tal com poden veure, la previsió de creixement d'aquests recursos és més petita que la previsió de creixement de la participació en l'IRPF, perquè les perspectives de creixement de la recaptació són més elevades que les que determinen el creixement de la participació en els ingressos de l'Estat. Això és així degut a la contenció de la despesa, que es produeix en els Pressupostos generals de l'Estat i, en conseqüència, de la

despesa estatal equivalent, que, de fet, és la que defineix el creixement dels recursos per la via dels ingressos de l'Estat.

És per això i també per les possibilitats que ofereix intervenir en la gestió que és necessari potenciar la participació en el 15% de l'IRPF, ja que pot aportar majors recursos a la Generalitat. Aquesta participació s'ha d'entendre com un primer pas perquè el paper de la Generalitat en aquest camp s'ampliï i pugui tenir part en el disseny i l'elaboració dels mecanismes que configuren les decisions de política fiscal del nostre país.

Al marge d'aquestes transferències, la Generalitat rep unes altres transferències de l'Administració central per finançar unes despeses específiques: és a dir, representen uns recursos de caràcter condicionat. Són, per exemple, les transferències per finançar el Cos de Mossos d'Esquadra, que realitzen funcions de substitució del Cos Nacional de Policia, o també determinades transferències vinculades als serveis que l'Administració de l'Estat ha anat transferint a la Generalitat de Catalunya, com, per exemple, les pensions assistencials a vells i malalts.

També són importants, quantitativament parlant, les transferències que la Generalitat rep per finançar els ajuntaments i les diputacions de Catalunya. Aquestes són unes transferències de les quals la Generalitat fa d'intermediària entre les administracions i tenen un import de 188.444 milions de pessetes. Aquest mateix import apareix també, òbviament, en el pressupost de despeses destinat als ajuntaments i diputacions.

Vull referir-me, a continuació, a una part rellevant del pressupost d'ingressos de la Generalitat, que té un tractament diferenciat i específic; és a dir, les transferències per al finançament dels serveis traspassats de la Seguretat Social, els quals tenen un pes en el Pressupost del 34%. Ja he indicat abans que, en relació amb els serveis sanitaris transferits de la Seguretat Social, s'ha arribat a un acord pel qual la distribució dels recursos es fa en funció del percentatge de la població protegida pel sistema de la Seguretat Social, i que aquest percentatge és, per a Catalunya, del 15,99%. Així, la previsió d'aquests recursos és de 530.385 milions de pessetes, un 5% més que la previsió de l'any 94. És important assenyalar que aquest creixement és l'imputable als recursos de 1995, en relació amb les previsions del 94, si bé no és homogeni amb l'augment del 16,6% que experimenta el Ministeri de Sanitat; l'augment d'aquest, del Ministeri de Sanitat, és degut, a més de l'augment que correspon a les despeses de l'any 95, a la inclusió de les insuficiències financeres d'anys anteriors, insuficiències del 92, del 93 i compensació per desplaçats. La part d'aquestes insuficiències que corresponen a Catalunya ja està comptabilitzada en el 94, i, per tant, no s'ha inclòs en el Pressupost de 1995.

Vull esmentar també, amb referència a les transferències dels serveis sanitaris de la Seguretat Social, que en l'acord citat abans es va aprovar, alhora, una participació de les comunitats autònomes en els crèdits extraordinaris que necessita l'Insalud per cobrir les insuficiències que pugui tenir durant l'exercici. Fins ara, aquestes insuficiències repercu-

tien en les comunitats autònomes i en la Generalitat en el moment de procedir a la liquidació, és a dir, un cop finalitzat l'exercici; això provocava uns retards molt alts, amb les consegüents insuficiències de recursos, ja que tradicionalment es produïa un percentatge molt elevat de desviacions en el Pressupost, fet que representava que aquestes desviacions tinguessin un import relativament important. Amb aquest acord, es pot dir, doncs, que la recepció dels recursos per al finançament dels serveis sanitaris de la Seguretat Social serà més puntual. Així ho esperem.

Continuant amb els ingressos per via de les transferències, vull assenyalar que per al 1995 es preveu una participació relativament elevada dels recursos dels fons de cohesió amb la Unió Europea. En efecte, al marge d'altres transferències també procedents de la Unió, com els fons estructurals, hem fet una previsió per a l'any que ve de 18.000 milions de pessetes, procedents dels fons de cohesió. Aquests recursos han de servir per finançar projectes d'inversió en infraestructures i en medi ambient, i quan exposi, seguidament, les previsions de despeses, m'hi tornaré a referir més detalladament. El que sí que vull mencionar ara, amb referència a aquests fons de cohesió, és que, gràcies a una esmena introduïda en la Llei de pressupostos generals de l'Estat, les comunitats autònomes poden gestionar els recursos procedents d'aquests fons, de la mateixa forma com ho fan amb els altres fons estructurals europeus, com el Feder, per exemple.

Una altra característica d'aquest pressupost d'ingressos per al 95 és que, per primer cop, s'ha fet una previsió d'ingressos procedents de les privatitzacions. Així, i més concretament, es preveuen 6.000 milions de pessetes per la venda d'edificis, i 4.000 milions per la venda de participacions en empreses públiques —concretament, de l'estació d'esquí de la Molina i de Tabasa, si bé d'aquesta darrera la venda de participacions no suposa la pèrdua de participació majoritària—; és a dir, un total de 10.000 milions de pessetes que es preveu que s'ingressin a la Generalitat procedents de la venda d'inversions reals i financeres.

Per completar l'estructura dels ingressos de la hisenda de la Generalitat, resta parlar de l'endeutament. Els recursos financers necessaris per poder dur a terme el conjunt de despeses previstes tenen un import previst de 95.500 milions de pessetes, xifra que, com he indicat abans —i és important assenyalar-ho—, és un 10,7% inferior a la de l'any 94, i alhora representa un 6% del total d'ingressos de la Generalitat.

Vull recordar en aquest punt que l'esforç de contenció del dèficit no financer per al 95, a què m'he referit abans, va acompanyat, doncs, d'una disminució de l'endeutament que es preveu formalitzar durant el proper any. Aquesta reducció de l'endeutament, en definitiva, està en consonància amb els escenaris pressupostaris consensuats amb l'Administració central per tal d'assolir efectivament una disminució del dèficit públic i de l'endeutament del conjunt de les administracions públiques espanyoles. Aquest és un compromís que hem adquirit i que hem plasmat en les previsions pressupostàries del proper any, cosa que ens ha suposat exercir una

política de contenció, donant prioritat, a la vegada, a unes àrees fonamentals que no es poden deixar desatenses. Per això crec que és necessari que totes les administracions públiques s'encaminin en aquesta trajectòria conjunta i que facin una política destinada a la progressiva disminució dels dèficits i, com a conseqüència, de l'endeutament.

Després d'exposar les previsions d'ingressos del Pressupost de la Generalitat per al proper any, vull ara analitzar el Pressupost des de la vessant de les despeses, destacant les grans línies d'actuació del Govern de la Generalitat per al 1995. Com he dit abans, l'objectiu bàsic d'aquest Pressupost és la reducció de la necessitat de finançament per atendre les despeses i, en conseqüència, minorar l'endeutament respecte a l'any 94. La consecució d'aquest objectiu ens ha obligat a fer un important esforç de racionalització en els programes de despeses previstos per a l'any vinent. En aquest sentit, els Pressupostos per al 95 consideren prioritàries la potenciació de les inversions en infraestructures bàsiques i equipaments, la formació ocupacional, les actuacions relacionades amb el foment de l'economia productiva i les actuacions de prevenció i seguretat. Concretament, els departaments de Medi Ambient, Treball, Política Territorial i Obres Públiques, Indústria i Energia, i Governació, són els que presenten un major creixement en les despeses en termes relatius, fet que posa de manifest l'especial atenció del Govern de la Generalitat en les actuacions esmentades. D'altra banda, es mantenen els nivells de prestació de serveis públics essencials, com ara Sanitat i Educació. Pel que fa a la resta d'actuacions, es produeix un reajustament dels recursos disponibles, atès que cal situar el volum total de la despesa en un context d'austeritat pressupostària.

A continuació, explicaré amb detall les despeses que preveu realitzar la Generalitat l'any que ve. En primer lloc, exposaré quines seran les despeses a realitzar segons la seva classificació econòmica, és a dir, separant bàsicament entre despeses de funcionament, transferències corrents i despeses de capital. En segon lloc, em referiré a les grans línies d'actuació per a l'any vinent, destacant aquelles àrees que considerem bàsiques per a la consecució dels nostres objectius.

L'import total de les despeses de funcionament que es preveu per al 1995 és de 318.318 milions de pessetes, xifra que representa un augment del 6,1% en relació amb les previsions de l'any 1994. Pel que fa a aquest grup de despeses, cal separar les remuneracions de personal i la compra de béns i serveis, atès que els seus creixements són força diferents. Pel que fa a les despeses de personal, que apleguen el 16,4% del Pressupost i que augmenten un 7% respecte a les previsions de l'any anterior, voldria fer algunes previsions. En primer lloc, cal dir que l'articulat de la Llei de pressupostos estableix que, per a l'exercici 95, les retribucions íntegres del personal en actiu no sotmès a legislació laboral experimenten un augment del 3,5%, respecte a les fixades per a l'exercici del 94, percentatge de creixement que, d'altra banda, no pot ser superat per la massa salarial del personal laboral. L'augment de les despeses de personal per sobre d'aquest percentatge està concentrat en quatre departaments:

Governació, Benestar Social, Justícia i Ensenyament, degut a unes actuacions molt concretes que tot seguit exposaré.

Les remuneracions de personal del Departament de Governació experimenten un creixement del 16,1%, com a conseqüència dels augments de plantilla de mossos d'esquadra en set-centes dotacions, i de la plantilla del personal de prevenció d'incendis en dues-centes dotacions.

En relació amb el Departament de Benestar Social, l'augment de les despeses de personal és d'un 13,3%, bàsicament pel traspàs en matèria de serveis socials de cent seixanta-dues dotacions, provinents de les diputacions de Girona, Lleida i Tarragona.

Pel que fa als altres departaments amb creixements elevats, és a dir, Justícia, amb un 7,5%, i Ensenyament, amb un 6,6%, existeixen també uns motius específics que produeixen aquests augments. L'augment del Departament de Justícia s'ha d'atribuir al traspàs de l'Estat, en matèria de personal laboral al servei de l'Administració de justícia, de vuitanta-tres dotacions, i per l'augment de la plantilla de presons en cinquanta-una dotacions. En relació amb el Departament d'Ensenyament, l'increment és conseqüència, a més de l'augment general de retribucions, dels acords sindicals relatius als complements de personal docent no universitari.

La resta de departaments i seccions pressupostàries augmenten, en conjunt, les seves despeses en aquest capítol, capítol 1, d'un 4%, conseqüència de l'augment de les retribucions d'un 3,5%, tal com he dit abans, més un 0,5% que es pot atribuir a les derives retributives consolidades d'anys anteriors.

El segon tipus de despesa de funcionament és la compra de béns corrents i serveis, que absorbeix un 3,2% del Pressupost de la Generalitat per al 95, i que experimenta un creixement del 2%, percentatge que significa, òbviament, una reducció de la capacitat de despesa en termes reals. No obstant això, aquest increment es distribueix també de manera molt desigual entre els diferents departaments de la Generalitat. Concretament, cal destacar un augment d'un 13,8% en el Departament de Benestar Social, com a conseqüència també del traspàs de serveis de les diputacions, que he esmentat anteriorment, i que comporten més despesa de funcionament en residències de serveis socials. D'un 8% del Departament de Governació, com a conseqüència de la potenciació dels serveis de prevenció d'incendis i de seguretat, i d'un 3,2% del Departament d'Ensenyament per al correcte funcionament dels centres escolars. Així, en conjunt, els tres departaments esmentats augmenten la despesa d'aquest capítol uns 1.669 milions de pessetes.

Pel que fa a la resta de departaments i seccions pressupostàries, redueixen conjuntament les seves compres de béns i serveis de 669 milions de pessetes, és a dir, representen un 2,4% menys que l'any 94, és a dir, una disminució. Aquesta xifra posa de manifest la política del Govern de la Generalitat en relació amb la contenció de les despeses de funcionament.

El capítol de transferències corrents té una gran importància dins del conjunt del Pressupost de la Generalitat, atès que per a l'any 95 representa un 58,8% del total. Aquestes transferències augmenten un 4,4% en relació amb l'any anterior.

Aquesta rellevància quantitativa ve explicada, bàsicament, pel pes del finançament dels serveis sanitaris i socials transferits de la Seguretat Social, que en el pressupost de despeses de la Generalitat figuren com a transferències per finançar despeses de funcionament al Servei Català de la Salut i a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, respectivament. Aquestes transferències absorbeixen el 55,3% del total de les transferències corrents de la Generalitat per al 95 i experimenten un creixement del 5,2%.

D'altra banda, tenen una gran importància quantitativa també les transferències als ens locals de Catalunya, procedents de la participació en els ingressos de l'Estat, que absorbeixen el 19,8% de les transferències corrents.

Així, si prescindim d'aquests dos blocs de transferències corrents —el primer, despesa condicionada, procedent del pressupost de la Seguretat Social; el segon, despesa condicionada procedent del Pressupost de l'Administració central destinada als ens locals—, les transferències corrents restants s'eleva a 237.517 milions de pessetes. D'aquestes transferències corrents, voldria destacar l'augment del 10,4% de les corresponents al Departament de Treball, sis punts per sobre del creixement del conjunt de les transferències corrents.

Dins d'aquestes transferències, cal remarcar el creixement dels recursos adreçats al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció —el PIRMI— i a d'altres accions de formació per a col·lectius de difícil integració, com els col·lectius laborals de major edat, els disminuïts físics i d'altres, i, en general, a programes d'ocupació i d'inserció professional, fet que posa de manifest que el Govern de la Generalitat considera prioritària l'actuació en els programes d'ocupació que ajudin a combatre l'atur.

Concretament, les transferències del programa PIRMI tenen una previsió de 2.617 milions de pessetes, mentre que l'any 94 la previsió va ser de 400 milions de pessetes i, a més, aquesta despesa continua tenint la consideració de crèdit ampliable.

D'altra banda, voldria destacar l'augment, al voltant del 7%, de les transferències corrents adreçades a les universitats catalanes.

Pel que fa a la resta de transferències corrents, augmenten en el seu conjunt quasi un 1%, la qual cosa implica en termes reals una considerable reducció.

Ara exposaré les previsions de despeses de capital per al proper any. En conjunt, aquestes despeses s'eleva a 234.725 milions de pessetes, xifra que representa un augment del 8,2% en relació amb l'any anterior. Així doncs, cal assenyalar que aquest grup de despeses experimenta un creixement tres punts per sobre del de les despeses corrents.

Per poder analitzar amb més detall les operacions de capital, exposaré primer les inversions reals i després les trans-

ferències de capital, destacant els departaments on s'han produït els principals creixements.

Les inversions reals s'eleva a 117.048 milions de pessetes, un 10,3% més que l'any 94, percentatge que suposa un creixement real força significatiu. Els augments més importants dins d'aquest capítol pressupostari se situen en dues àrees que considerem prioritàries: per una part, les inversions del Departament d'Ensenyament augmenten un 18,7%, augment que bàsicament s'adreça a inversions en centres docents no universitaris; per l'altra banda, les inversions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que s'eleva a 72.337 milions de pessetes, creixen un 15,8%, deu punts per sobre del creixement del pressupost total, augment que bàsicament s'adreça a inversions per a la millora de la xarxa de carreteres i les seves connexions i, en general, per a la reducció dels dèficits infraestructurals de Catalunya.

Pel que fa a la resta de departaments, experimenten en el seu conjunt una reducció de les inversions reals del 5,3%, fet que posa de manifest donar prioritat a la despesa en àrees molt concretes i amb la consegüent retallada d'altres que no es consideren tan indispensables aquest any 95.

D'altra banda, si es vol tenir una visió completa de l'activitat inversora de la Generalitat de Catalunya, cal tenir en compte també les inversions que duren a terme els diferents organismes dependents dels departaments i les empreses públiques de la Generalitat. Així, si comptabilitzem tota la inversió prevista per a l'any vinent, l'import passa a ser de 238.517 milions de pessetes.

M'agradaria també fer referència a la distribució territorial del conjunt de les inversions de la Generalitat, que, en la mateixa línia que en els pressupostos dels anys anteriors, té per objectiu reduir els desequilibris territorials de Catalunya i contribuir així a un creixement més harmònic de tot el territori català. Així es pot afirmar que les comarques de Catalunya amb una renda familiar disponible per càpita superior a la mitjana tenen en el seu conjunt unes inversions per càpita previstes per al 95 que se situen un 22% per sota de la mitjana de Catalunya; al contrari, les comarques amb una renda per càpita inferior a la mitjana tenen una previsió d'inversió un 23% per sobre de la mitjana.

Les transferències de capital s'eleva a 117.678 milions de pessetes, un 6,2% més que l'any anterior.

Pel que fa als departaments, cal destacar el de Medi Ambient, amb unes transferències de capital que passen de 4.816 milions de pessetes l'any 94 a 15.709 milions de pessetes l'any 95. Aquest augment ha estat conseqüència dels ingressos previstos per a l'any 95 procedents del Fons de cohesió, uns 12.000 milions de pessetes, aproximadament, en matèria de medi ambient. Aquesta participació en els fons de cohesió ha possibilitat un augment molt important de les transferències de capital a les juntes de sanejament i residus per a projectes mediambientals.

La resta de departaments de la Generalitat experimenten en el seu conjunt una reducció d'uns 4.000 milions de pessetes en relació amb l'any 94, xifra equivalent a un 3,8%.

Després d'exposar les despeses previstes per al proper any segons la seva classificació econòmica, passaré ara a analitzar aquestes despeses en funció de les prioritats pressupostàries per tal de poder oferir una visió completa de quina és la política de despesa del Govern de la Generalitat per a l'any 95.

En primer lloc, voldria fer referència a les despeses adreçades al foment dels sectors productius, amb uns recursos previstos que experimenten un augment del 25%. Concretament, el pressupost del Departament d'Indústria i Energia preveu per a l'any vinent un augment important dels recursos adreçats a les seves empreses públiques —Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil i Institut Català d'Energia—, que respon a aquesta política del Govern de la Generalitat de potenciar els sectors relacionats amb la indústria catalana.

El foment de la competitivitat de les empreses catalanes, la innovació tecnològica i, en definitiva, crear un entorn favorable a les iniciatives empresarials que ajudin que l'activitat industrial sigui un suport bàsic de l'economia catalana és una de les línies prioritàries de cara a aquest Pressupost.

D'altra banda, és important destacar també, dins del foment dels sectors vinculats a l'economia productiva, l'augment del pressupost de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari, per tal que aquestes entitats disposin d'una major línia de préstecs per concedir a les empreses catalanes i, de forma especial, també al sector agrícola.

En aquest punt voldria fer referència al compromís de l'Administració catalana de donar suport al Pla de viabilitat de la companyia automobilística SEAT per mitjà d'un préstec de 6.000 milions de pessetes. Les infraestructures bàsiques són una de les altres línies prioritàries en el pressupost de l'any vinent. A aquest programa, i concretament a carreteres i transports, conjuntament, es destinen 77.239 milions de pessetes, un 17,1% més que l'any anterior.

L'atenció a la xarxa bàsica de carreteres de Catalunya representa no tan sols la construcció de nous eixos viaris, sinó també completar la xarxa mitjançant la millora de trams existents, fet que requereix actuacions importants per tal de millorar el nivell de servei dels diferents itineraris.

Així doncs, es considera fonamental destinar els suficients recursos per a la conservació i el manteniment de les carreteres que componen la xarxa bàsica de Catalunya en les condicions adients per al seu ús, tant pel que fa a la fluïdesa del trànsit com a la seguretat viària.

També voldria fer referència als recursos adreçats a millorar la connexió internacional mitjançant l'optimització, modernització i millora de la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, és la nostra intenció que s'augmenti la capacitat i la seguretat de les línies i que millori l'explotació de la xarxa.

És també important destacar el creixement de les transferències a la Junta de Residus i a la Junta de Sanejament,

que han passat de 5.123 milions l'any 94 a 16.611 milions l'any 95 i que es destinaran a projectes en matèria de medi ambient. Dels recursos adreçats a aquestes empreses, cal recordar que, tal com ja he dit anteriorment, n'hi ha 12.000 que provenen dels fons de cohesió.

L'increment en aquesta política de despesa posa en evidència l'interès de la Generalitat en la política mediambiental i, concretament, en la millora de les infraestructures de sanejament d'aigües i de qualitat ambiental.

Voldria destacar també l'augment experimentat en el pressupost del Departament de Governació en dues àrees molt concretes: d'una banda, la seguretat ciutadana, que augmenta un 15,6% els seus recursos, i de l'altra la prevenció i l'extinció d'incendis, que augmenta un 11,5%.

Pel que fa a la seguretat ciutadana, el Govern de la Generalitat considera prioritari desenvolupar més activitats d'inspecció i de control per augmentar el nivell de seguretat, com també dotar el cos de Mossos d'Esquadra dels elements tècnics necessaris per a l'exercici de les seves funcions.

D'altra banda, es considera primordial augmentar els recursos adreçats a la prevenció i extinció d'incendis i, en general, actuacions per afrontar qualsevol tipus de sinistre o situacions d'emergència. En aquest sentit, el Departament de Governació destina una quantitat important de recursos a la millora de les tècniques, les instal·lacions i els sistemes per a la protecció contra els incendis.

Una altra de les polítiques de despesa que ha tingut un tractament prioritari han estat les inversions i els equipaments escolars i les despeses de funcionament de l'ensenyament públic i de les universitats.

Quant a les inversions i als equipaments escolars, el pressupost per al 95 hi destina un total de 16.773 milions de pessetes, els quals representen un augment considerable respecte de l'any anterior, concretament el 18,6%. També, i referent a l'ensenyament no universitari, es destaquen com a àrees prioritàries les despeses per al funcionament de l'ensenyament públic, que amb un import de 196.317 milions de pessetes representa un augment del 6,4%, taxa que, com es pot veure, és superior a la del conjunt del pressupost.

Aquestes dues línies de despesa prioritària tenen com a objectiu l'escolarització de la població en edat escolar, però no hem d'oblidar que l'ensenyament és un dels factors que determina i defineix el potencial de desenvolupament d'un país. Per aquest motiu el Govern de la Generalitat creu necessari afavorir especialment aquest objectiu dotant-lo de recursos suficients per afrontar el compliment de les exigències de qualitat que determina la LOGSE.

També les despeses per atendre les necessitats de les universitats creixen a una taxa superior a la del conjunt del pressupost, ja que un dels nostres objectius és el de dotar dels recursos necessaris les universitats catalanes. Cal tenir present que l'augment de la demanda social d'estudis universitaris comporta la necessitat d'oferir un major nombre de places. D'altra banda, cal atendre i consolidar les universitats catalanes creades recentment i també aconseguir un nivell de qualitat més elevat, perquè hem de ser conscients

que aquest objectiu és una aposta per al futur de cara a la competitivitat de les nostres universitats.

El foment de l'ocupació i la inserció laboral també s'ha considerat com una àrea específica de despesa a la qual cal donar una atenció molt especial. Ja he dit abans que les conseqüències de l'evolució favorable de l'economia encara no s'han deixat sentir prou en el mercat de treball; per tant, la política ocupacional és necessàriament una àrea prioritària en el nostre pressupost. Efectivament, en el pressupost del 95 aquestes despeses es preveu que creixin un 10,4%, taxa que dobla el creixement del pressupost total consolidat.

D'altra banda, la sanitat és una àrea que absorbeix una part important del conjunt de despeses de la Generalitat. En les previsions del proper any, la sanitat representa gairebé una tercera part dels pressupostos en termes consolidats. El Govern de la Generalitat vol, d'aquesta manera, acostar el sistema sanitari a tota la població en termes equitatius i d'igualtat d'accés al servei i potenciar també de forma especial la promoció de la salut i la prevenció de les malalties.

Una altra àrea de despesa que s'ha considerat bàsica és la dels equipaments culturals, que creix a una taxa elevada, concretament del 28,7%. L'objectiu d'aquestes despeses és el de donar impuls a les infraestructures de teatre i música i aconseguir un equilibri territorial de les infraestructures culturals.

Pel que fa a les transferències corrents a les corporacions locals, ja he dit que tenen un pes específic destacat en el conjunt del Pressupost de la Generalitat. Aquestes despeses apleguen l'11,5% del pressupost consolidat per al 95 i creixen en conjunt, un 4,1% respecte al Pressupost del 94.

Com a punt final vull indicar que una part del Pressupost, el 7,2% en termes consolidats, s'ha de destinar a la càrrega financera del deute, és a dir als interessos més les amortitzacions. Aquestes despeses tenen també un increment important del 14,8% que es produeix degut a l'augment dels interessos i també de les amortitzacions previstes. Val a dir que la legalitat vigent regula l'import d'aquesta càrrega financera establint-ne com a límit el 25% respecte dels ingressos corrents. Vull, doncs, vull dir que malgrat el creixement elevat que es produeix en aquestes despeses estem encara lluny del que s'estableix com a límit legal, així la càrrega financera del Pressupost de la Generalitat en sentit estricte se situa en el 7,1% dels ingressos corrents i si es considera el Pressupost en termes consolidats se situa en el 8,3%.

Per últim i a causa dels augments que experimenten totes aquestes àrees prioritàries de despesa i a la necessitat d'una contenció de la despesa total per a la resta de despeses, s'ha de produir necessàriament una disminució de les seves previsions; així la resta de despeses no incloses en aquestes línies prioritàries tenen una reducció del 3,4% respecte a les dades de 1994.

Senyores i senyors diputats, aquestes són les grans línies dels Pressupostos de la Generalitat per al 95. L'objectiu bàsic d'aquest Pressupost és de reduir el dèficit de la Generalitat en el marc del programa de convergència amb la Unió

Europea per tal d'assolir la convergència nominal i real amb Europa i així consolidar el creixement de la nostra economia. La consecució d'aquest objectiu ens ha obligat a una racionalització i priorització de les despeses previstes per a l'any 95. En aquest sentit, tal com ja he exposat, el Govern de la Generalitat ha considerat necessari potenciar les infraestructures bàsiques i les accions de prevenció i seguretat, les actuacions relacionades amb l'economia productiva i el mercat laboral. Crec, en definitiva, que aquests pressupostos són els més adequats per contribuir i reforçar el creixement econòmic de Catalunya dins d'un context —al nostre entendre— de contenció pressupostària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Ara comença el debat de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei. L'ordre d'intervenció dels grups serà el de presentació en el registre, o sigui, en primer lloc Popular, seguirà Iniciativa per Catalunya, després Esquerra Republicana de Catalunya i, finalment, el Grup Socialista al Parlament. Cada grup disposarà d'un torn de trenta minuts; hi haurà possibilitat de torn en contra.

La primera esmena a la totalitat correspon al Grup Parlamentari Popular. Per a defensar l'esmena, té la paraula l'illustre diputat senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, los Pressupostos generals de la Generalitat per a 1995, que el Govern sotmet a la consideració del Parlament de Catalunya mitjançant una explicació que ha formulat l'honorable conseller d'Economia i Finances, s'haurien de concebre, des de la nostra opinió, de manera que tinguessin una incidència positiva en l'economia catalana amb efectes estrictament econòmics i, en conseqüència, lo conjunt d'este còmput anual d'ingressos i despeses vindria a complir de manera solidària dos objectius fonamentals. Lo primer objectiu, impulsar lo creixement de benestar i de riquesa a nivells que s'aproximin a la mitjana dels països de la Comunitat Europea o de la Unió Europea, i el segon objectiu consisteix a col·laborar a corregir aquells defectes estructurals de l'economia espanyola, els quals defectes impedeixen aprofitar les oportunitats d'una recuperació exterior, d'una recuperació econòmica internacional en condicions de permanència i d'estabilitat.

Durant molts anys, honorable senyor conseller, i en tots los debats pressupostaris que s'han substanciat, recordarà que el Grup Popular, per mediació d'este portaveu, ha vingut insistint en l'aplicació d'una renovada orientació política en matèria pressupostària que trenqués la tendència en què havia caigut lo Govern de la Generalitat de manera viciada i de manera sistemàtica; era allò que dèiem un any rere un altre de «créixer per créixer, gastar per gastar i retòrica per parlar». I dic bé quan parlo de «tendència viciada» perquè si de justícia és reconèixer que el Pressupost de 1995 aporta un canvi, aporten, estes xifres, una certa moderació en lo creixement de la despesa pública de la Generalitat, qüestió positiva per raó de la necessària perfecció dels plantejaments, no és menys cert —deia— que l'increment brutalment

expansiu dels últims quatre anys, equivalent a més del 35%, condiciona qualsevol estratègia immediata, fins i tot aquella que respon al principi de responsabilitat i d'obligatorietat política al marge de la dimensió quantitativa, que també resulta important.

Per consegüent ens atrevim a dir que la tímida rectificació que presenta la composició de les xifres de 1995 on lo creixement del capítol d'inversions supera el creixement de la despesa corrent i de la despesa corrent improductiva, encara que només sigui en termes relatius, és una tendència clarament significativa en ordre a reconèixer que la referida acceptació dels diferents plantejaments no significa cap signe de debilitat per part del seu Govern, sobretot quan les exigències de caràcter general aconsellen conciliar criteris encara que sigui amb la cruel oposició, dura i violenta d'este Parlament que, en paraules del president de la Generalitat, esta oposició, lluny de presentar propostes constructives o demostracions alternatives, sempre ens hem recolzat en la crítica, en lo desgast i en l'erosió política més implacable com a únic raonament.

I ja ho veu, honorable senyor conseller, que a vegades la voluntària variant del Consell Executiu és compatible amb la nostra capacitat de discórrer en termes positius avui en relació amb la política pressupostària de 1995, objecte del debat que estem substanciant. Per això ha sigut una vertadera llàstima desviar-se del cicle més elemental i probablement desviar-se dels ordres establerts perquè si la tendència d'estos Pressupostos s'hagués limitat al creixement del producte interior brut i hagués respectat la previsió de la taxa anual d'inflació a Catalunya, avui, sense cap reserva, estaríem parlant de rigor, d'austeritat i de solidaritat d'acord amb el compliment dels requisits que reclama una situació d'emergència i de superació dels nostres desequilibris més preocupants.

Bé, està, senyor conseller, bé està, senyores i senyors diputats, que, per l'alçada del present debat parlamentari, bé està comentar aquells aspectes de caràcter internacional que, per la seva transcendència, repercuteixen en el desenvolupament del nostre potencial econòmic i social.

I, amb estos criteris, lo dèficit públic, la inflació i l'atur mereixen decisions de fermesa d'acord amb el nivell de les nostres competències i en ordre a les nostres responsabilitats. Per això val la pena avui posar al descobert si efectivament los pressupostos de la Generalitat prioritzen l'economia productiva. I, des del reconeixement que s'està frenant la destrucció d'ocupació, les previsions de l'OCDE i les previsions dels Pressupostos generals de l'Estat coincideixen a afirmar que, a pesar del creixement previst de l'economia, la taxa d'atur es situarà a Catalunya en un 20,8% i situarà el conjunt de l'Estat en un 24%. Esta evolució per a 1995 significa que s'està consolidant una divisió molt preocupant en l'àmbit de la nostra societat que alimenta la separació entre els ocupats, és a dir los qui tenen un lloc de treball, i els passius, és a dir los que conviuen en la cada vegada pitjor harmonia econòmica. I agradi o no, la famosa recuperació econòmica només es percep en la mesura

que es publiquen les magnituds macroeconòmiques. Tant és així que les excitacions o els moviments inflacionistes que suportaran los Estats Units el 1995 ja s'han deixat notar als mercats internacionals amb la resposta contundent de la reserva federal que en un principi ja va incrementar en un 0,75 els tipus d'interès per tal de controlar que no es dispari la inflació prevista del 3,1%; 3,1% d'inflació, percentatge insòlit des de la percepció de la societat americana que també s'ha deixat envair per un optimisme impremeditat.

En tot cas, les conseqüències poden resultar notablement negatives perquè l'últim informe de l'OCDE recomana a les autoritats monetàries dels Estats Units un increment ni més ni menys que de sis punts i mig dels tipus d'interès a curt termini, és a dir los tipus diaris d'intervenció, per a neutralitzar les tendències inflacionistes, mesura que, si es confirma, inevitablement provocarà un desplaçament de capital productiu a capital especulatiu en detriment de les economies més inconsistentes que, com l'economia espanyola, pot arribar a posar en entredit l'objectiu d'inflació previst per a 1995, equivalent al 3,4%. I en lo mateix ordre de comentaris, les opinions més solvents que relacionen els governs, els fòrums d'economia internacional en l'àmbit de la Unió Europea, declaren molt recentment i declaren de manera inequívoca que la política pressupostària de 1995, decidida pel Govern central i abonada a Madrid per Convergència i Unió, no reuneix ni les condicions adequades, ni la consistència suficient com per afrontar la contenció i la reducció del dèficit públic, sense dubte —lo dèficit públic— lo fet que ha suposat la pitjor mutació sofrida en el desenvolupament dels nostres processos econòmics durant els últims vint-i-cinc anys.

Per consegüent, esta crítica externa al tractament de la despesa pública i al domini del dèficit públic constitueix una clara advertència a la temeritat que implica un desajust en el conjunt dels nostres desequilibris, probablement lo que demanda major duresa política i el que demanda millor aportació de les nostres pròpies capacitats. Encara sort que, amb tot aquest deteriorament, apareix la figura del president de la Generalitat que ja va anunciar la setmana passa a Onda Zero amb tota riquesa de detalls i amb la seva clarividència en qüestions econòmiques, va dir el president de la Generalitat que el problema estava solucionat, que una esmena de Convergència a Madrid acabaria amb el problema del dèficit públic, anticipant-se fins i tot, el senyor Pujol, a aquells estudis tècnics i solvents dels fòrums internacionals sobre debat d'economia mundial. I està vist en estes declaracions que l'especialitat particular del senyor Pujol distingeix que la cautela i la prudència s'haurien d'imposar a l'*artimaña* i a la imprecisió.

Per això lamentem les actituds d'autocomplaença i per això critiquem les conductes de triomfalisme calculat; la imprudència espontània del president de la Generalitat coincideix amb la pàgina 210 del seu *Informe econòmic i financer* que, en una imprecisió de poc ofici, proclama una reducció de l'endeutament per a 1995, quan en realitat i en aplicació del més elemental rigor, la reducció no és de l'endeutament,

sinó que es redueix lo ritme de creixement de 1995 en relació i en comparació homogènia amb el ritme de creixement de 1994.

I amb estos antecedents i en un escenari de consolidació pressupostària com l'actual i amb l'objectiu col·lectiu de contenció i de reducció del dèficit públic és evident que l'esforç de reprimir la despesa ha sigut insuficient per part de la Generalitat. I esta afirmació que formulo té consistència perquè la intenció de moderar la despesa corrent, com ha dit lo conseller, per mediació només del capítol de «Compra de béns corrents i serveis» ha resultat una fantasia per aquella inèrcia de créixer per créixer i gastar per gastar, com es demostra en lo manteniment de serveis del tot innecessaris o insuficients o, pitjor encara, senyor conseller, com se demostra en la creació de noves secretaries generals amb la corresponent ineficiència i burocràcia contrària als criteris de rigor i de severitat.

I probablement, diem nosaltres, que amb un impuls específic i extraordinari i considerant la major aportació dels ingressos per compte de renda, probablement hauria sigut possible elaborar un pressupost equilibrat amb la consegüent disminució de l'endeutament i dels corresponents interessos, tot això com a exemple de gestió i com a exemple de responsabilitat política, més enllà de l'àmbit territorial de les nostres competències.

En tot cas, independentment de la rectificació conceptual que s'ha introduït, reconeguda com correspon a la imparcialitat i a l'objectivitat del present debat parlamentari, independentment d'esta acceptació, volem considerar que en els Pressupostos de la Generalitat de 1995 apareixen los mateixos despropòsits de forma, com a pràctica viciada, i que els Pressupostos en qüestió no responen a les necessitats d'una economia en fase de recuperació teòrica els problemes de fons de la qual amb la seva composició —me refereixo als Pressupostos— vindran a superar allò que al final haurà conclòs en un simple intent pressupostari de moderació de la despesa, sense determinar lo significat polític d'esta moderació, en principi qualificada per nosaltres de «reorientació tímida qualitativa».

Perquè uns pressupostos, amb les seves desviacions inevitables, que, partint de la responsabilitat que reclama la superació d'una crisi general, depassaran la previsió del creixement del nostre producte interior brut equivalent al 3%, a més de suposar un *arrebato* contra la mateixa societat, és a dir, empreses, famílies i treballadors, per definició no serveixen per neutralitzar ni un de sol dels nostres desequilibris.

Uns pressupostos que, amb lo 5,9% d'increment, creixen per damunt de la previsió de la taxa anual d'inflació equivalent a Catalunya a un 3,8%, invariablement generen pressions a l'alça sobre els preus, en la mesura d'estos pressupostos, i per consegüent són incorrectes en la seva concepció. I uns pressupostos com estos, que consoliden la via imparable de l'endeutament viu, net, acumulat, de l'ordre de 533.000 milions de pessetes, amb un increment preocupant de l'11,5% respecte de 1994, no serveixen per a

impulsar l'economia productiva, entre altres raons perquè la necessitat de finançament del sector públic detrau recursos del sector privat.

I parlant de sector privat, li posaré un exemple, senyor conseller, que per una part fulmina qualsevol reacció expressada pel Govern a prioritzar activitats de manera alternativa, simultània o plena i, per una altra part, determina, este exemple que li posaré, quina ha sigut la capacitat d'este Govern del més pur intervencionisme pernicios per al conjunt de la nostra societat. En deu anys la despesa de l'Administració de la Generalitat ha passat de representar lo 7% del nostre producte interior brut a representar lo 13%, a què equival la despesa del Pressupost del 1995.

Los fets més recents i la saturació de problemes estranys que romanen pendents, alguns d'ells gravíssims per la seva naturalesa, és evident que distreuen la intelligència dels qui tenen la missió concreta de conduir les finances de l'Administració de la Generalitat.

Per això, i amb la moderació i amb l'equilibri i amb la serenitat que comporten este tipus d'informacions, i amb les causes sobrevingudes, senyor conseller, que en descàrrec se vulguin imputar, este portaveu, el Grup Parlamentari que represento entenem que per raons d'inconsistència política i per les condicions de descrèdit públic que rodegen l'actual conseller d'Economia i Finances s'hauria d'articular la forma més adequada en virtut de la qual sigui el mateix president de la Generalitat qui pugui assumir la responsabilitat directa del control i de l'execució de la despesa pressupostària, perquè, en cas contrari –agradí o no agradí–, la debilitat de l'Executiu en la seva pròpia estructura i la divisió interna que suporta lo partit al Govern o els partits al Govern –Convergència i Unió– pels esdeveniments més recents, amb dimissions incorporades, generaran lo més absolut desgovern, amb conseqüències que poden alterar qualsevol objectiu de recuperació econòmica, de normalitat política i de resposta social.

El Sr. PRESIDENT: Torni als pressupostos, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Perquè és lamentable verificar un any més com l'extravagància substitueix la seriositat i el rigor en l'execució pressupostària de la Generalitat o els principis clàssics són vulnerats de manera permanent, atemptant contra la seva pròpia credibilitat com a condició que genera legitimitat.

Amb paraules més clares, des del Govern no s'imposa cap tipus d'autoritat. Los antecedents més immediats facilitats pel Departament d'Economia i Finances determinen la urgent reforma de les clàusules legals que emparen les modificacions de crèdit, conduents a reduir lo volum de crèdits ampliables i encaminats a endurir les condicions de les incorporacions de romanents, ja sigui dels crèdits extraordinaris, ja sigui dels suplementes de crèdits prèviament aprovats.

Lo contrari és una anarquia, perquè la pàgina 113 de l'*Informe econòmic i financer* ja no representa cap sorpresa per a nosaltres, en constatar que a l'últim exercici tancat de 1993 l'increment dels crèdits inicials va sofrir una desviació

a l'alça del 8,1%, equivalent a 120.000 milions de pessetes, però és que, a més, les transferències de crèdit entre diferents conceptes pressupostaris han afectat 300.000 milions de pessetes, o, el que és igual, un 20% del pressupost inicial, que, sense implicar augment de crèdits, desnaturalitza un pressupost que amb tota solemnitat cada any aprova este Parlament.

Per consegüent la pregunta és inevitable: per a què s'elaboren, se presenten i s'aproven estos Pressupostos de 1995? Per a complir amb lo simple tràmit parlamentari que obliga la norma superior? Per a viure millor aquells que estan al cotarro, d'acord amb la més genuïna expressió dels que constitueixen la sobirania popular? Què aporten estos pressupostos, que representen una aproximació interessant i innovadora cap a la reorientació de la nostra economia? Quins són los criteris concrets que determinen lo famós relleuament de l'economia productiva?

Aquí, senyor conseller, com altres anys, coincidirem que el que venim a discutir és si estos pressupostos constitueixen o no un element regulador dels nostres desequilibris, si són útils o inútils en relació amb la incidència que tenen sobre l'economia catalana i si estos pressupostos són correctes o incorrectes en la seua concepció.

En tot cas, i com que la favorable influència de l'exterior no resoldrà en solitari aquelles qüestions de fons que frenen la capacitat o la nostra capacitat de creixement, val la pena verificar si estos pressupostos generaran lo clima de confiança, de certesa i de credibilitat, sobretot perquè l'economia catalana pugui desenvolupar tot lo seu potencial de creixement.

Té consciència l'honorable conseller que una vegada aplicat lo deflactor del 3,5% del producte interior brut los departaments d'Agricultura, Presidència, Benestar Social, Ensenyament, Justícia, Sanitat, Treball, Governació i Medi Ambient són los departaments –quasi tots– que experimenten una major expansió en lo seu pressupost de despesa corrent? Té consciència l'honorable conseller que, una vegada aplicat lo mateix deflactor del 3,5% del nostre producte interior brut, Treball, Economia, Justícia, Presidència, Sanitat, Comerç, Agricultura, Indústria, Governació i Benestar Social són los departaments que, tots, veuen reduïda la seua inversió en termes nominals i alguns en termes nominals i reals? Quina lectura representa esta composició pressupostària en relació amb una política de prioritats? No són prioritats també aquelles ajudes al Tercer Món observades des de l'essència del que han de ser los principis de justícia, d'igualtat i de participació? Com tots los anys, una de les esmenes innegociables del Grup Popular i d'altres grups se refereix precisament al 0,7%, que reclama una legítima reivindicació.

No són prioritats també aquelles accions que si no coincideixen directament amb l'economia productiva se concreten en la defensa del nostre patrimoni natural? En un discurs d'una hora i quart, senyor conseller, en un discurs d'una hora i quart vostè ha dedicat quaranta segons a parlar de les mesures contra la prevenció i extinció d'incendis, sobretot

d'incendis forestals. Lamentablement, los números determinen que no s'ha afrontat amb realisme pressupostari ni l'apetit, ni la modernització de tots los elements que constitueixen una efectiva actuació contra els incendis forestals.

Creu este Govern que la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis en un creixement de les seues inversions de 360 milions de pessetes pot posar al dia tota la *chararra* i totes les relíquies que varen exhibir quan la devastació de més de seixanta mil hectàrees de bosc? És raonable acceptar que la Direcció General de Medi Natural del Departament d'Agricultura pugui afrontar en condicions d'efectivitat una verdadera política de previsió i de prevenció en los incendis quan lo seu pressupost se beneficia d'un creixement total de 57 milions de pessetes, senzillament simbòlic i immaterial? Se pot afirmar, per consegüent, davant dels ciutadans de tot Catalunya que tot lo problema d'una prevenció adequada era de 57 milions de pessetes?

És potser prioritari, diem nosaltres, lo reforçament quantitatiu que s'ha prestat a la torpesa i a la grolleria de l'Institut Català de Finances amb un augment expansiu sense precedents? A quin interès respon la consignació de més de 7.000 milions de pessetes a l'Institut Català de Finances, amb un increment del 40%, que li permetrà arribar a unes dotacions de més de 24.500 milions de pessetes? No els sembla un contrasentit este increment del 40% com a suport a les empreses que tracten de superar una situació de crisi econòmica? No havíem quedat, segons lo president de la Generalitat —i sempre a través de TV3—, que la crisi econòmica ja estava superada? No serà que l'Institut Català de Finances, atenent les recomanacions de relació interna i seguint les instruccions de costum, vol mantenir la clientela habitual, que sempre s'acaba amb crèdits impagats, amb morositat, amb execucions judicials, amb empreses desaparegudes i en algun cas molt localitzat amb lo seu president condemnat a set anys de presó per estafa? (*Remor de veus.*)

És que no n'hi ha prou encara amb les irregularitats observades per la Sindicatura de Comptes i amb los malbarataments descoberts per este portaveu? (*Remor de veus.*) Recordo, senyor Escudé..., recordo, senyor Escudé —i el tema no és per a riure—, que quan vam sol·licitar la comissió d'investigació per a tot l'entramat de l'Institut Català de Finances —comissió que es va desestimar perquè segons lo portaveu del Grup majoritari i segons lo conseller d'Economia tot era correcte des del punt de vista de la Sindicatura de Comptes—, Curto, lo diputat Curto, en aquell moment era un *bandido* que només pretenia erosionar un Govern carregat de decòrum, de pulcritud i de transparència. Atenguin, per si de cas, una part de la meua intervenció relativa a la investigació que vaig executar a les dependències de l'Institut Català de Finances: Etoan, SA, 75 milions de pessetes; Coveran, SA, crèdit de 135 milions de pessetes; Port del Comte, SA, crèdit de 50 milions de pessetes. A les tres empreses apareix lo mateix accionista i el mateix administrador-gerent: Esteve Montaña Tabasa. A l'expedient consta un informe del mateix Institut Català de Finances que literal-

ment afirma: «Convé no entrar en riscos amb esta societat», i a més apareix un informe confidencial d'agència que adverteix del següent: «Lo senyor Montaña és una persona a qui no li costa gaire embarcar-se en crèdits que després té moltes dificultats per retornar-los.» Los tres crèdits, per 260 milions de pessetes, impagats i en situació de morositat —recordo que em sortia fum del cap, senyor Farrés, quan vèiem això. Esta era una part del meu informe, desmentit pel Grup de la majoria, de Convergència i Unió. Ara resulta que l'Institut Català de Finances ha hagut d'executar judicialment los tres crèdits impagats, que Esteve Montaña Tabasa se troba a la presó sense fiança per un delictes d'estafa i de falsificació de documents, que la Guàrdia Civil ha requisat correspondència entre este personatge, Tabasa, Jordi Planasdemunt i Luis Roldan, i que segons la informació esta correspondència afecta també personalitats de la política, que es publicaran en dates posteriors.

Això és l'impuls a l'economia productiva? I si de cas el prioritari és el desenvolupament del nostre potencial econòmic —frase perfecta per a acaparar titulars, similar a «la competitivitat», a «la modernitat» o «l'economia productiva»—, quins departaments són prioritaris en relació amb este impuls de l'economia productiva? És potser Agricultura, amb lo creixement miserable de 181 milions de pessetes? Podem acceptar lo benefici de l'economia productiva quan Indústria creix la mesquinesa de 148 milions de pessetes? Lo conseller d'Indústria fa uns dies, a través dels mitjans de comunicació, feia una crida als industrials i reclamava una resposta a favor de Convergència i Unió, perquè deia, el conseller d'Indústria, que Convergència i Unió defensa els empresaris. Amb 148 milions de creixement, vostès ho defensen tot en paraules; en pessetes s'ha demostrat que vostès també defensen els empresaris que practiquen la cultura del *pelotazo*.

I, si prenem en consideració que, més del 60% del producte interior brut i de l'ocupació a Catalunya, els suporta el sector serveis, com és possible apreciar que Comerç, Consum i Turisme ha sigut l'únic departament que ha vist reduït lo seu pressupost en termes nominals i reals i en xifres absolutes i relatives, ja sigui en la despesa corrent, ja sigui en la despesa d'inversió? Este és l'impuls a l'economia productiva dels comerciants?

Mentrestant, i com sempre, lo Departament de Presidència o la claca del senyor Pujol no ha perdut lo temps; s'ha posat les botes. Ha presentat un pressupost amb acurada aparença de contenció per a callar la impressió dels més dolents, però amb un creixement espectacular de les transferències corrents de més de 4.000 milions de pessetes, com a novetat per a camuflar l'orientació partidista que determina que la prioritat d'este Departament de Presidència és l'atenció a la parròquia més selecta i més subordinada.

Per això, aquella tendència positiva de carregar la inversió en detriment de la despesa corrent i improductiva, molt me temo, senyor conseller, que al final només serà aparença contrària a la veritat, al marge de la reflexió positiva que al principi no hem tingut cap reserva a formular. L'examen a

les prioritats inversores confirma lo nostre recel d'imaginar que un fet que el voldríem indubtable inspira desconfiança en la seua realitat.

Lo pressupost d'inversions reals –que vostè n'ha parlat– és un pressupost marcadament restrictiu si atenem la seua consolidació. Les inversions reals, que només augmenten un 2,1%, se situen per sota l'increment del creixement real del 3% del producte interior brut previst per a 1995; les transferències perden un 8% en termes nominals, i, en lo seu conjunt, les inversions reals i les transferències de capital suporten una minoració del 0,5%.

I tot això, que seria comprensible, no tindria la menor incidència en uns moments de consolidació pressupostària, si no haguéssim descobert les imprudències i les trampes que intenten camuflar uns fets i que intenten despistar l'estudi de l'oposició. La suma de crèdits consignats per a vint organismes administratius i per a nou organismes autònoms comercials i financers absorbeix ni més ni menys que un volum de recursos de 102.000 milions de pessetes, amb un increment, amb un augment de l'11,6% respecte a l'exercici pressupostari de 1994. Este increment, que dobla lo ritme de creixement de la despesa de la Generalitat, només té el mèrit –si m'ho permet– d'una vergonya impresentable davant de la nostra societat, i, com a superació de tal vergonya, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que creix un 19% en les seves consignacions pressupostàries respecte de 1994. I en un exercici com este de 1995, que reclama austeritat, prudència i contenció, se creen nous instituts, noves agències i noves empreses, se buida progressivament l'Administració del seu contingut més substancial i es dona un major pes a este tipus d'organismes, tot això sense considerar que el conjunt d'estes accions expressa la confessió implícita de les limitacions i de la incapacitat gestora del Consell Executiu, la situació de crisi externa del qual ha involucrat de descrèdit tota la classe política, per simplificar la seva denominació.

I, si no n'hi havia prou amb lo creixement dels organismes i amb l'increment de les seves dotacions, també les empreses públiques segueixen este ritme afortunat: vint-i-una empreses l'any 92, vint-i-cinc empreses l'any 93, vint-i-vuit empreses l'any 94, trenta-tres empreses l'any 95. 78.000 milions de dotació l'any 92, 153.000 milions l'any 93, 207.000 milions l'any 94 i 220.000 milions l'any 95. Al final, senyor conseller, la crua realitat de les xifres nos tornarà a aquella frase que formulàvem abans i en altres debats pressupostaris: «Créixer per créixer, gastar per gastar i retòrica per parlar.»

En tot cas, siguin curosos des del Govern amb la retòrica i amb los exercicis de propaganda triomfalista, perquè la política expansiva, lo descontrol de la despesa i el major volum de la nostra Administració ha provocat que el recurs a l'endeutament anual, los interessos per necessitats de finançament i l'endeutament acumulat, comenci a ser perillós i preocupant, encara que només sigui en termes absoluts. 95.500 milions de pessetes d'endeutament per a 1995, inferior un 10,7% respecte a 1994; 62.000 milions de pessetes en concepte d'interessos, increment d'un 12,9 respecte de

1994, o, si ho prefereixen, 170 milions de pessetes cada dia per a pagament d'interessos, a part amortitzacions.

Prengui nota, senyor conseller, que mentre al Pressupost de 1994 parlàvem de 150 milions de pessetes d'interessos cada dia, al Pressupost de 1995 estos 150 milions s'han convertit en 170 milions pel mateix concepte i per a la mateixa finalitat. I d'acord, també, amb les dades que nos facilita el mateix Departament d'Economia i Finances, l'endeutament acumulat previst el 31 de desembre de 1995 equival a 534.000 milions de pessetes, amb un increment de l'11,5%, que quasi duplica l'increment percentual de la despesa prevista per al mateix exercici pressupostari.

Doncs bé, si prenem en consideració lo pressupost consolidat, és a dir, lo que suposa lo recurs al finançament extern de la Generalitat, l'endeutament viu al final de 1995 no serà de 534.000 milions de pessetes, sinó que superarà los 561.000 milions de pessetes, amb un increment no de l'11,5%, sinó del 17,3%, respecte a l'endeutament pressupostat al tancament de 1994.

Però és que el problema encara resulta de major gravetat: si als 561.000 milions d'endeutament viu s'incorpora la previsió que correspon als interessos per operacions de tresoreria, podem afirmar sense cap reserva i podem afirmar sense temor a equivocar-nos que les necessitats de finançament a curt termini i a llarg termini poden depassar los 700.000 milions de pessetes al tancament de l'exercici de 1995.

En tot cas, i només per a 1995, lo servei del deute superarà los 102.000 milions de pessetes, a raó de 17.000 pessetes per habitant i a raó de 70.000 pessetes per família catalana. I este fet hauria de respondre a la màxima alerta per part del Govern i del seu president, perquè, mentre la taxa d'estalvi –que vostè n'ha parlat– per compte de renda va baixar tres punts del 93 al 94, el 1995 la taxa d'estalvi només ha pujat tres dècimes, a pesar de l'increment dels ingressos per compte corrent de més de 76.000 milions de pessetes. I en estes condicions l'estalvi de la Generalitat per a 1995 en termes de pressupost per compte de renda equival, l'estalvi de la Generalitat, a quatre de cada cent pessetes ingressades. I este és un pèssim exemple, precisament, per a les famílies i per a les empreses catalanes, i al mateix temps volem afirmar que la situació preocupant d'endeutament ha caigut en una espiral que difícilment lo Govern podrà controlar.

Per molt que li dolgui al conseller d'Economia i per molt que li dolgui al president senyor Pujol, los comptes de la Generalitat suposaran un forat en forma d'endeutament viu net acumulat, un forat de 700.000 milions de pessetes, amb tots los mèrits que es vulguin atribuir. Ho deia lo president dels Estats Units Herbert Hoover, i estava en lo cert quan fa seixanta anys va anunciar –no faci «tonteries», senyor Escudé; almenys parli des de la tribuna, si vol dir alguna cosa... Ho deia el president dels Estats Units Herbert Hoover, i estava en lo cert quan fa seixanta anys va afirmar lo mateix que nosaltres podem afirmar als joves de Catalunya: «Benaventurats siguin los joves americans, perquè ells heretaran lo deute nacional.» Lo que nosaltres no voldríem heretar és la *chapuza* habitual i l'excedent de deformació que implica

la composició dels pressupostos per a 1995, que avui tractem de retornar per mediació de diferents esmenes a la totalitat.

No es tracta, per consegüent, de la normal discrepància de conceptes que de manera tradicional ventilem Govern i oposició, ni tampoc se tracta d'una decisió política o partidista, que, acceptant la seua legitimitat, sempre seria estratègia discutible. Se tracta de denunciar la desconsideració i l'anarquia que es desprenen d'uns volums i d'una documentació que nos han facilitat, que va més enllà, esta anarquia, de la discrepància i de l'estratègia i es rodeja de la rutina, de la inconsistència i de la incapacitat.

Estos pressupostos, a més de ser personalistes, van contra el Parlament de Catalunya, estos pressupostos, com a acusació singular que formulo públicament. Són personalistes perquè prioritzen lo pati privat o, com hem dit, la claca del senyor Pujol, com de seguida demostrarem.

Als Pressupostos generals de l'Estat, a la secció 25, que agrupa la Secretaria General i el Ministeri de la Presidència, lo Pressupost general de l'Estat de Presidència té una consignació de 53.000 milions de pessetes. La Presidència de la Generalitat, descomptats los pressupostos del Comissionat per a Universitats i de la Direcció General d'Universitats, disposa de 47.000 milions de pessetes. En xifres absolutes, 53.000 milions, lo president del Govern; 47.000 milions, lo president de la Generalitat. En termes relatius: lo president del Govern, lo 0,31% del Pressupost; lo president de la Generalitat, lo 2,80% del Pressupost del Consell Executiu. I, a més, Presidència: 183 milions de pessetes en protocol; 265 milions de pessetes en despeses diverses, que no sabem lo que són; 357 milions en estudis i treballs tècnics, que tampoc sabem lo que són; 207 milions de pessetes en revistes i publicacions; 99 milions de pessetes en atencions al president i 179 milions de pessetes en publicitat. Això és l'impuls a l'economia productiva?

I també estos Pressupostos van contra el Parlament de Catalunya perquè han intentat enganyar i confondre els grups parlamentaris de l'oposició, amb una conducta que trenca totes les normes de correcció política i de rectitud personal. La partida 226 del capítol de despesa corrent improductiva, denominada «Despeses diverses de tots los departaments», ha sofert una minoració important de 800 milions de pessetes, sense comptar los estudis i treballs tècnics, naturalment, que són i que tenen un concepte diferent: 9.700 milions de pessetes, l'any 94; 8.900 milions de pessetes, el 95; equival a una reducció del 8%, que, en principi, denota voluntat d'austeritat i de contenció.

La trampa, potser desconeguda pel mateix conseller, consisteix a incrementar la mateixa partida 226 dels organismes autònoms comercials, industrials i financers un 20%; és a dir, de 2.800 milions de pessetes el 94 a 3.500 milions de pessetes el 95, per a compensar estes despeses de dubtosa justificació, amb una part que escapa del control prioritari dels grups parlamentaris de l'oposició, que amb bona lògica esta partida hauria de desaparèixer d'un pressupost que tingués serietat i rigor.

Per a concloure, senyor conseller, estos..., un any més, los principis no tenen res a veure amb los resultats, les paraules que vostè ha manifestat des d'esta tribuna no es concilien amb los fets i les conductes en l'elaboració del pressupost no s'harmonitzen amb les conviccions.

Com que veig que s'ha encès la llum roja, este és, senyor president, lo sentit de la nostra esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. (*El Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí, el senyor Escudé, per què demana la paraula?

El Sr. ESCUDÉ: En virtut de l'article 65.1, per al·lusions, ja que el senyor Curto ha dit que jo no fes «tonteries», senyor Escudé». Jo voldria explicar-li, al senyor Curto, que el meu gest de sorpresa ha estat quan ell s'ha manifestat partidari aprofundit del president americà Hoover. El meu motiu de sorpresa és perquè tothom que tingui un mínim coneixement de la història d'Estats Units sap que el president considerat més desgraciat dels Estats Units és el president Hoover, el president que va ser totalment inoperant en el terreny econòmic, i que l'herència que van rebre els joves no va ser el que deia del deute públic, sinó que va ser demanar caritat pels carrers amb aquella famosa frase: «Brother, can you spare a dime?» Per tant, doncs, no m'estranya que la filosofia política i econòmica del senyor Hoover coincideixi amb la del Grup Popular, però jo voldria manifestar que aquest és el motiu de la meua sorpresa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Senyor Curto...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Haurà entès perfectament la presidència i hauran entès les il·lustres diputades i diputats que, quan este portaveu s'ha referit al desgraciat o al pobre desgraciat senyor Herbert Hoover, no em referia que el senyor Herbert Hoover fa la mateixa política que el Partit Popular; és que, el senyor Herbert Hoover, lo posava com a exemple de la política que fan vostès: pobres d'aquells ciutadans, dels nostres ciutadans joves, que ells heretaran el deute de la Generalitat!

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor Curto, sempre m'és molt difícil respondre les seves intervencions, perquè vostè diu moltes coses i, malgrat que l'he escoltat amb una gran atenció..., però jo destacaria en el seu discurs, primer, dos «tempos», no?: una introducció suau i, després —com sempre, com és habitual en vostè—, la caixa de trons, evidentment, degut al moment polític, més forta que de costum, i responnent, a més, a unes determinades situacions, jo diria, fins i tot, d'oportunisme polític.

Conceptualment, la seva intervenció parteix d'una cosa que li agraeixo, que és dir que reconeix un canvi i un esforç per la contenció, per la moderació en la despesa i, en definitiva, suposo que es refereix a l'esforç que hem de fer totes les administracions en el moment actual de la política europea de contenció del dèficit públic, i, com a conseqüència de la contenció del dèficit públic, de la reducció de l'endeutament.

Ara, hi ha una segona etapa en el seu discurs que es basa en una cosa molt habitual que fan tots els partits de l'oposició, o molts partits de l'oposició –potser no tots–, i que és un recurs enormement fàcil, enormement fàcil de realitzar, que intel·lectualment no té gaire valor: és a dir, la contenció de la despesa representa, evidentment, prioritzar –representa prioritzar–, i aleshores un govern prioritza i diu, doncs, per exemple: «Aquest any, els departaments que creixen per sobre de la mitjana, doncs, són Medi Ambient, lligat amb els fons de cohesió; per exemple, és Política Territorial i Obres Públiques, per l'esforç que es fa en carreteres i en transports; per exemple, és Indústria, que creix el 6,2% per sobre de la mitjana; és Treball i Ensenyament...», una sèrie de departaments que, pels motius que s'expliciten, creixen per sobre de la mitjana. I aleshores, evidentment, si creixen per sobre de la mitjana, vol dir que n'hi ha uns altres que, o no creixen o creixen molt poc.

Això em sembla que és elemental i que tothom ho entén, perquè la contenció obliga cada vegada més a una cosa que aquest Parlament ens ha demanat diverses vegades, que és prioritzar. I aleshores vostè agafa tots aquells punts que no es prioritzen i aleshores ens en fa la gran crítica: «Però com pot ser que no prioritzin això? Com pot ser que no prioritzin allò altre?» Miri, quan es prioritza s'escull, s'escull bé o malament: això, ho decidirà la majoria d'aquest Parlament, majoria d'aquest Parlament que espero que aprovi aquests Pressupostos i que els aprovi amb satisfacció, i per tant, també, senyor Curto, em sembla que és difícil admetre que vostè, des de la tribuna, ens pugui parlar en nom del Parlament i que ens digui que aquests Pressupostos són contra el Parlament, perquè vostè és una part del Parlament, però la democràcia..., en democràcia, sap qui decideix en els parlaments? Les majories. Per un motiu: perquè representen la voluntat popular.

Per tant, senyor Curto, ja arribaríem a una perversió total del sistema democràtic que vostè es dirigís a la majoria dient-li que vostè parla en nom del Parlament; vostè parla en nom del seu Grup, que ha tingut uns vots; el seu Grup és absolutament respectable i els vots que ha tingut el seu Grup són absolutament respectables, i vostè és una part molt important del Parlament, però, per favor, senyor Curto, no ens parli en nom del Parlament. No ens en parli. Parli en nom del que vostè opina, perquè, si tant se'ns critica que ens apropiem de les institucions essent la majoria, vostè, que és una minoria d'aquest Parlament, no s'apropriï de la institució màxima de Catalunya, que és el Parlament.

I després vostè fa una presentació jo crec que molt interessada de determinats fets, per presentar les coses, jo diria, sota un aspecte que no respon a la realitat. Miri, en primer lloc, el dèficit públic. Jo li parlaré una mica del que són els escenaris de contenció i els escenaris pressupostaris de cara a la Comunitat Econòmica Europea i de cara a l'any 97, i en aquest aspecte hi han uns compromisos de la Generalitat de Catalunya, que vostè coneix, i nosaltres, aquests compromisos, els estem complint, i mentre nosaltres complim aquests compromisos vol dir que estem fent una política de conten-

ció del dèficit, que és el compromís de l'Administració central, que és el compromís de totes les administracions públiques, comunitats autònomes i ajuntaments, i que són uns compromisos presentats a la Comissió i acceptats i que intentem complir.

I, per exemple, en l'aspecte de l'any 94, nosaltres anirem fins i tot per sota del que és la nostra obligació, és a dir, la necessitat de finançament per operacions no financeres que nosaltres, l'any 94, se'ns autoritza per complir amb els escenaris de consolidació, són 95.000 milions de pessetes, i el que passarà el 94 és que nosaltres estarem una mica per sobre dels 80.000; per tant, estem per sota del sender en el qual nosaltres ens hem compromès.

Per a l'any 95 –i, això, ho he dit aquí jo, en el meu discurs de presentació–, el pacte amb l'Administració central i amb la Unió Europea ens obliga a tenir una necessitat de finançament per a operacions no financeres que representi un màxim de 70.658 milions de pessetes. I en funció del Pressupost que avui he presentat aquí i que representa l'estalvi entre ingressos corrents i despeses corrents, la necessitat de finançament per operacions no financeres que es complirà, si executem bé el Pressupost del 95 –que, òbviament, és la nostra intenció–, serà de 46.827 milions de pessetes, és a dir, molt per sota dels 70.000 milions de pessetes que ens autoritza el sender pactat amb l'Administració central i amb Brussel·les. I, per altra banda, l'any 96, doncs, la previsió és passar a 33.826 milions de pessetes i a 12.898 milions de pessetes.

Per tant, en el tema del dèficit públic, li vull repetir –i el Pressupost d'aquest any n'és una conseqüència– que és una prioritat màxima nostra i que els escenaris de consolidació pressupostària els estem complint en el 94 i en el 95 molt per sota del que és l'esforç que se'ns demana. I això representa, aquests Pressupostos, que són de contenció de la despesa.

Vostè parla d'un ritme de creixement de la despesa en deu anys. Això és un argument que surt sovint: «La Generalitat ha tingut un ritme molt alt de creixement de la despesa en els últims deu anys», però és que la nostra és una administració que s'està formant. En els últims deu anys, la quantitat de transferències que hi ha hagut, senyor Curto, són immenses; vostè, això, no ho pot oblidar. Aquesta no és una administració estàtica: fins i tot aquest any, si nosaltres creixem en el capítol 1 un 7%, és perquè el Departament de Governació creix un 16%. Per quin motiu? Perquè hi hauran set-cents mossos d'esquadra, que és fruit de l'acord de desenvolupament de la Policia Autonòmica, i això és un fet que desfigura el nostre Pressupost. O bé perquè en l'Ensenyament hi ha determinades accions que es fan. O bé perquè en Justícia hi ha hagut, durant l'any 94, el traspàs del personal no funcionari de l'Administració de Justícia, i això representa unes determinades dotacions. És a dir, fins i tot en aquest moment, en el qual es pot considerar que el ritme de traspàsos ha estat bastant paralitzat durant els darrers temps –i en aquest aspecte vaig tenir un debat, l'altre dia, amb el senyor Roc Fuentes, sobre el tema dels traspàsos–, però tot i

així constantment hi ha traspassos. Ara, si agafem els últims deu anys, la quantitat de traspassos que hi ha hagut, la quantitat de funcionaris que això ha representat, la quantitat d'augment de despesa que hi ha hagut, doncs, vostè sap que això no és comparable amb qualsevol altra administració.

Vostè parla de si aquest Pressupost és adequat per al relançament econòmic i si va en la línia d'afavorir aquesta recuperació econòmica que considerem que s'ha de consolidar. Vostè sap que vam tenir un any 93 molt dolent, totes les administracions, un any 93 on realment aquells propòsits de reducció del dèficit no es van realitzar per part de ningú –per part de ningú a tot Europa–, per un motiu molt senzill, perquè aquella crisi que tots dèiem: «Es recupera en el segon semestre de l'any», hi va haver una sèrie d'anys que tothom deia que es recuperava en el segon semestre, i tothom es va equivocar, i els grans experts internacionals també. I l'any 93 va ser un any duríssim, un any duríssim que va representar a Catalunya una davallada del PIB de prop del 2%. I aleshores, en aquestes situacions, els ingressos baixen, i encara que, la Generalitat, els seus ingressos tributaris són una part petita del total, doncs, hi han impostos importants, com el de transmissions patrimonials i documents públics, doncs, que van molt relacionats amb l'evolució econòmica, i va tenir una davallada molt important. I a l'Administració de l'Estat també els ingressos van tenir una gran davallada. I com que la despesa social creix i les despeses socials creixen –per exemple, el PIRMI o els ajuts a l'habitatge ens van créixer–, doncs, aleshores el dèficit és de molt difícil control.

Però ara nosaltres ens trobem amb una recuperació, la previsió dels Pressupostos generals de l'Estat, quan ara més o menys fa un any jo els vaig presentar, era una previsió de creixement de l'1,1%; estic encantat d'haver-me equivocat, perquè resulta que l'any 94 podem dir que el creixement, com a mínim, serà del 2%. Jo, en el discurs d'avui, he parlat del 2%, però pot ser que sigui una mica més, perquè el ministre Solbes, en la presentació dels Pressupostos generals de l'Estat, parlava d'un creixement de l'1,7% i ara ja parla del 2. Quan ell parlava de l'1,7 nosaltres ja parlàvem del 2, a Catalunya, i, per tant, el 2 a Catalunya pot ser el 2,2, tal com diu, per altra banda, la Comissió Europea. (*Remor de veus.*)

I l'any 95 la previsió que jo he donat és del 3%. Això és enormement important. I amb aquests Pressupostos, com hi podem contribuir, a consolidar aquest creixement econòmic? Doncs jo crec que la millor manera de contribuir-hi, a part de l'increment que pugui tenir la Conselleria d'Indústria, a part de l'increment que pugui tenir l'Institut Català de Finances, a part de l'increment que pugui tenir l'Institut de Crèdit Agrari, és precisament la contenció del dèficit. Això, des de les administracions, és la millor manera que tenim de contribuir a aquesta etapa de creixement econòmic. I aquest discurs que jo faig no és un discurs aïllat que fem des d'aquest Parlament: és el discurs que fan absolutament tots els governs, del signe que siguin, a l'Europa Occidental.

Millor manera de contribuir a consolidar el creixement econòmic i, per tant, com a conseqüència del creixement

econòmic, a la creació de llocs de treball –tema enormement difícil, perquè el creixement econòmic no és suficient per resoldre aquest tema gravíssim de l'atur–, però, la millor manera que tenim és reduir el dèficit públic, reduir les necessitats d'endeutament, alliberar recursos per als sectors privats i impulsar els sectors privats. Per tant, quan parlem de l'economia productiva no cal basar-se únicament en els increments que pugui tenir la Conselleria d'Indústria i Energia o la Conselleria d'Agricultura o l'Institut Català de Finances, sinó que cal basar-se en tota una política conjunta pressupostària. O bé és que, per exemple, la creació d'infraestructures en transports i carreters, o també en el tema de medi ambient, no té una repercussió molt gran sobre l'economia productiva i sobre sectors molt importants de l'economia productiva? És evident que, segons com, una millora de les infraestructures pot ser més important que determinats ajuts a determinades empreses.

Sobre el tema de l'Institut Català de Finances, en primer lloc, senyor Curto, a les seves observacions després de la inspecció o de la visita que vostè va fer a l'Institut Català de Finances, hi hem respost, hi hem respost puntualment empresa per empresa. Jo ja li he dit diverses vegades que en les seves afirmacions hi havia moltíssims errors. En tot cas, tinc les respostes aquí empresa per empresa. Però li vull dir que els temes que vostè ha citat, els temes de Port del Comte, són temes d'economia productiva: és una estació d'esquí. Sí, senyor. Port del Comte és tema d'economia productiva, i és una estació d'esquí en la qual tota la comarca del Solsonès ens demana l'ajut en aquesta estació, l'estació d'esquí obrirà aquest any i s'estan executant les garanties, que són garanties hipotecàries i que són garanties hipotecàries que cobreixen els préstecs amb una proporció d'1 a 3, com a mínim, i per tant, aquests són uns crèdits que no es perdran, i per tant, pot haver passat amb el promotor el que hagi passat, però aquí hi han unes garanties hipotecàries que s'estan executant, que s'estan executant judicialment i s'estan executant bé.

Per altra banda, senyor Curto, quan vostè parla de l'increment exagerat de l'ICF, vostè sap que n'hi han 6.000 per a SEAT, n'hi han 6.000 per a SEAT. És que jo ho he dit en el meu discurs. No, no, és que l'increment de l'ICF ve bàsicament per això. Nosaltres, per a SEAT, hi ha un acord amb l'Administració central en el qual l'Administració central aporta 30.000 milions de pessetes i la Generalitat aporta 8.000 milions de pessetes –això va ser publicat per tots els mitjans de comunicació–: 2.000 que vindran a través de plans de formació del Departament de Treball i 6.000 en els quals s'utilitza l'Institut Català de Finances perquè durant un temps, doncs, Indústria tingui les possibilitats d'ajudar.

I el que es fa d'aquests ajuts ve condicionat que SEAT es mantingui com a empresa, no simplement com a sucursal de Volkswagen –ja sabem que Volkswagen té el 100% del capital de SEAT–, sinó que es mantingui com a empresa, la qual cosa vol dir amb els seus productes propis, amb la seva marca i amb el seu centre d'investigació, i aquests diners han d'anar al centre d'investigació que, com vostè sap, es

realitza a Martorell i és enormement important per al nostre país. S'ha dit de vegades: «Home, aquest ajut a SEAT... I les altres empreses?» És que SEAT representa una part essencial del sector industrial més important avui dia que hi ha a Catalunya, que és el sector auxiliar de l'automòbil i, per tant, ajudar SEAT per part de l'Administració central, amb 30.000 milions, per part de 8.000, i aquest increment de l'ICF de 6.000 justifiquen aquest increment que vostè deia que era per mantenir la clientela..., home, la clientela deu ser SEAT, però SEAT i tot el sector d'empreses auxiliars de l'automòbil que estan al seu costat.

Després, constantment, es parla de Presidència i es parla de les despeses sumptuàries. Miri, sobre les despeses sumptuàries, com que segur que tindrem ocasió de parlar-ne en altres intervencions, jo intentaré donar ara una explicació: les despeses aquestes anomenades sumptuàries, en altres debats parlamentaris, no crec que vostè avui hagi utilitzat l'expressió, no l'ha utilitzat vostè, però són les protocol·làries i representatives, que és l'aplicació 226.02; «Publicitat i propaganda», 226.03; «Reunions i conferències», 226.05; «Formació i promoció», 226.07; «Altres despeses diverses», 226.08; totes aquestes despeses sumen 2.579 milions en el pressupost del 95 i disminueixen un 8,4% respecte al pressupost de 1994, de tot arreu, i de Presidència també, sí senyor, i això s'aplica a Presidència el 95, aquests conceptes passen de 907, el 94, a 770 el 1995, segons les dades que jo tinc i que són les dades del Pressupost. A Governació també baixen de 216 a 196 i en el seu conjunt baixen de 2.815 a 2.579. Vostè pot dir que baixen poc, ho pot dir, però aquí hi ha una tendència molt clara de control d'aquestes despeses i, per altra banda, el Departament de Presidència és un departament que també jo crec que s'ha d'estudiar en el seu detall el seu pressupost, perquè com que a cada pressupost ha estat el departament més atacat, i vostè diu que en aquest Pressupost, en el seu principi, hi ha un canvi de tendència, però després segueix amb certs tòpics d'altres anys, jo voldria dir-li quina és l'evolució del Departament de Presidència.

En primer lloc, en el Departament de Presidència hi ha el Comissionat per a Universitats i Recerca, sí; del total pressupostat, 76.000 milions de pessetes d'aquest Comissionat, el 80% es destina a transferències corrents a les universitats i a la recerca. Aquestes transferències creixen respecte al 94 un 7%... No, és que ja ho sé, que vostè ho ha deixat a part, però és que jo li ho vull dir, estic fent la meua resposta, no?

Les despeses de funcionament personal i compra de béns corrents i de serveis sumen, el 95, 1.799 milions de pessetes, amb un augment de l'1,5% respecte del 94, és una contenció important dins del nostre pressupost de les despeses de funcionament del Departament de Presidència, que és un dels departaments que ha fet un esforç més gran. I les despeses en operacions de capital es redueixen un 21,8% respecte al 1994, però aquí hi ha també la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, dins de Presidència, que, és clar, quan vostè ho compara amb la Presidència de l'Administració central ha de posar-hi el que hi ha en un departament i el

que hi ha un altre departament, perquè, si no, no s'hi val. Per això dic que vostè ha fet una presentació «interessada», entre cometes, perquè li interessava a vostè, de determinats fets, però examinem els fets: hi ha la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les aportacions del Departament de Presidència, el 95, sumen, ni més ni menys que 17.642 milions, és a dir que, amb les comparacions que vostè fa amb Presidència de Madrid ha de tenir en compte aquestes partides.

Aquesta quantitat és, a més a més, superior a la del 94 en 1.769 milions de pessetes, en virtut d'un contracte-programa del qual ja es va parlar aquí l'any passat, subscrit entre la Generalitat de Catalunya i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i en funció d'unes previsions, d'uns ingressos de publicitat que són inferiors al que passava en funció de l'aparició de la televisió privada i a un programa d'ajust de despeses que eviti els desequilibris en el futur.

La resta del Departament de la Presidència. Per a la resta d'actuacions del Departament de la Presidència, que aquí s'hi ha d'incloure també, per comparar amb la Presidència de Madrid: Secretaria General del Departament, evidentment; Secretaria General de l'Esport; Secretaria General de la Joventut; Secretaria General de Comunicació i Estudis; Direcció General d'Afers Interdepartamentals; director general de Serveis d'Informàtica i Telecomunicacions, i Comissionat per a Actuacions Exteriors. La despesa pressupostada per al 95 en la resta del Departament de Presidència, deixant a part el Comissionat d'Universitats i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és de 23.096 milions de pessetes, inferior en 1.532 milions de pessetes al 1994, la qual cosa representa una reducció del 6,2%.

Jo estic segur, senyor Curto, que aquest pressupost serà aprovat per una amplíssima majoria d'aquest Parlament, amplíssima majoria d'aquest Parlament que, en definitiva, és el resultat de l'expressió popular i el que és més important, jo crec que l'esforç que s'ha fet de contenció del dèficit i de reducció —ho deia vostè molt bé— de les necessitats d'endeutament per a l'any, és a dir, de l'increment de l'endeutament, no de l'endeutament, també seran ben rebuts per la societat perquè, en definitiva, més que les actuacions puntuals d'economia productiva, on ja s'han fet grans esforços en el passat amb la creació d'una xarxa de laboratoris, tots ells organismes que ja he citat dependents del Departament d'Indústria i Energia, és aquest esforç de contenció del dèficit i dins del sender de consolidació pressupostària que avui s'exigeix dels pressupostos de les administracions públiques.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Curto, té cinc minuts per formular rèplica.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Anem a parlar del que creixen els departaments i quins departaments són prioritaris, anem a parlar de quina és la contribució al creixement de l'economia productiva i no he volgut parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, de TV3, per raons de prudència, perquè hauríem d'en-

trar en lo que és lo domini més humiliant, parcial i denigrant d'una societat generosa, és a dir, no es mou una càmera, per això estan allí los 14.000 milions de peles, no es mou una càmera si no ho diu lo president de la Generalitat: a qui filma, a qui no filma; qui surt, qui no surt; com s'ha de vestir, en quines condicions ha de sortir. Ara, és l'element d'imatge del president de la Generalitat.

Bé, a Indústria, baixa la despesa corrent 70 milions de pessetes i creix la inversió 200 milions de pessetes, tendència positiva; a Agricultura, creix la despesa corrent 400 milions de pessetes, baixa la inversió 300 milions de pessetes, i Comerç, Consum i Turisme es queda en la mateixa misèria de 8.000 milions de pessetes de l'any 94. És clar, quin tipus de prioritat és este? Comerç, Consum i Turisme; Agricultura; Indústria. Mentrestant, a Presidència, creix la despesa corrent 3.600 milions de pessetes, i a Benestar Social creix la despesa corrent 2.600 milions, però és que a més, senyor conseller, són qüestions de forma que tenen importància perquè estem parlant d'austeritat i estem parlant d'economia productiva. Benestar Social: 70 milions de comunicacions de telèfons l'any 93; 90 milions l'any 94; 180 milions l'any 95. A qui ha de telefonar Benestar Social per passar de 90 milions, el 94, a 180 milions, el 95? Dietes de Benestar Social: 15 milions el 93; 60 milions, el 94; 95 milions, el 95. Despeses diverses de Benestar Social, quines són? Quines despeses? Si a qualsevol empresa seriosa posen 5 milions de pessetes de despeses diverses, tiren el gerent al carrer, a l'atur. Aquí, despeses diverses de Benestar Social: 354 milions l'any 93; 445 milions l'any 94; 451 milions l'any 95.

Departament de Treball: «Adequació i adquisició d'immobles», el 94, 516 milions de pessetes; el 95, «Adequació i adquisició d'immobles», Departament de Treball, 500 milions de pessetes; entre 94 i 95, 1.016 milions de pessetes per a adequar i adquirir immobles. Parlarem d'austeritat, com vostè ha dit. El 93, 110.000 funcionaris; el 94, 111.000; el 95, 112.383. És clar, quina política d'amortització de llocs de treball s'ha fet? Departaments del Consell Executiu, lo que vostè deia, senyor conseller, comptats un per un, si vol amb testimonis davant; Departaments del Consell Executiu: 1.200 milions de pessetes en estudis i treballs tècnics; 782 milions de pessetes en altres despeses diverses; 717 milions de pessetes en publicitat i propaganda; 410 milions de pessetes en protocol i 845 milions en revistes i publicacions; ni més ni menys de 4.000 milions de pessetes, no 2.000 milions de pessetes: 4.000 milions de pessetes.

Ara parlem del Departament de Presidència, perquè a vostè li ha agradat parlar també del Departament de Presidència. Direcció General d'Informàtica i Telecomunicacions: pressupost del 94, 500 milions de pessetes; pressupost del 95, 1.200 milions de pessetes. Creixement brutal de la Direcció General d'Informàtica i Telecomunicacions, creixement brutal del 135%. Comissionat per a Actuacions Exteriors, lo seu pressupost consta només de tres partides clarament definides: «Ajuda al Tercer Món», 450 milions de pessetes; «Ajuda als casals catalans», 60 milions de pesse-

tes, i «Despeses corrents», 135 milions de pessetes. Segons lo pressupost, aquí comença i acaba la missió concreta del Comissionat per a Actuacions Exteriors, segons lo pressupost, diu això; és a dir, los girs postals que s'envien de 510 milions de pessetes, perquè es pot fer per gir postal, li costen a este Comissionat 135 milions de pessetes.

Bé, doncs, continuem parlant d'austeritat. Creació de la nova Secretaria General d'Estudis i Comunicació del Departament de Presidència, pressupost de 134 milions de pessetes, no té inversió. Què fa este Departament? «Lloguers», 34 milions; «Material d'oficina», 25 milions; «Servei de notícies», 11 milions; «Estudis i treballs tècnics», 26 milions; «Premsa i revista», 6 milions; «Protocol», 5 milions; «Despeses diverses», 20 milions. Magnífic exemple d'estímul a la inversió productiva.

I ara, senyor conseller, parlant d'altres qüestions, no cal que les qualificués en matèria pressupostària. Lo pressupost d'inversions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques —em sembla molt bé— creix 8.000 milions de pessetes. Perfecte! Magnífic! En bona lògica, a major volum d'inversions, major volum i major quantitat de projectes tècnics. 8.000 milions de pessetes, Déu n'hi do per al que donen. Doncs, tot al contrari: «Estudis i treballs tècnics», el 94, amb menor pressupost, 56 milions de pessetes. «Estudis i treballs tècnics» el 95, amb 8.000 milions més de pessetes del pressupost, 19 milions de pessetes. Què passa amb la famosa partida d'«Estudis i treballs tècnics»? És que esta partida no pertany a aquella part de la naturalesa que segueix ordres establerts?

I ara, senyor conseller, unes altres qüestions de forma que són importants perquè vegi com li fan a vostè este pressupost, des de les diferents direccions generals. Secretaria General de l'Esport —que vostè l'ha anomenat—: «Productes de farmàcia», el 94, 224.460; «Productes de farmàcia» el 95, 224.460; és a dir, la Secretaria General de l'Esport sap qui agafarà un constipat, exactament que el 1994, o una grip; «Carburants» del 94: 3.168.540; «Carburants» del 95: 3.168.540. Aniran als mateixos llocs, es gastaran la mateixa gasolina, pitjaran amb la mateixa intensitat l'accelerador, tot lo mateix.

Departament d'Ensenyament. «Premsa i revistes» 126.292.800 pessetes, el 94; el 95, 126.292.800 pessetes. Com està fet, este pressupost, senyor conseller? No veu que això no és normal? I vostè dirà en sortir aquí: «és que això són coses menors, que això...»; és que això té molta importància! Si surt malament això, com hem de confiar en lo que surt més gros? I per acabar d'arrodonir lo rigor pressupostari, atengui a això, senyor conseller, atengui, de la senyora consellera de Governació. Delegació Territorial de Lleida, del Departament de Governació: les mateixes quantitats i les mateixes partides al pressupost del 94 que al 95; vint partides al pressupost del 94; vint partides al pressupost del 95; 43.851.000, el 94; 43.851.000, el 95. Delegació territorial de Tarragona, les mateixes partides i les mateixes quantitats al 94 que al 95: divuit partides del pressupost del 94, divuit partides al pressupost del 95; 34.181.000 al 94,

34.181 al 95. En estes delegacions, senyor conseller, sembla que el temps s'ha parat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Senyor conseller, té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Curto, en la seva lectura, quan vostè parla que es mantenen les mateixes xifres, si es té en compte que vostè abans ens parlava del creixement del PIB, deia: «Aquest pressupost creix per sobre del creixement del PIB.» Bé, jo crec que..., després deia: «per sobre del creixement de la inflació». Jo crec que la millor mesura és el PIB nominal, és a dir el creixement previst més la inflació.

El creixement del PIB nominal l'any 95 serà del 3, que és el creixement del PIB que preveiem, més el creixement de la inflació, que serà el 3,5, el 3,6, etcètera. Per tant, estem parlant d'un 6,5 i el creixement *stricto sensu* de la Generalitat creix un 5,9 i consolidat el 5,2. Quan es manté una partida vol dir que es fa un estalvi de despesa; això està claríssim, tenint en compte l'evolució del que hi haurà l'any 95.

Però jo no li vull contestar punt per punt, sinó que li voldria contestar amb un tema enormement important, que és el tema del personal; aquest és important. Capítol 1, ja he dit que creixia un 7%, que hi havien uns departaments que creixien més del 7% per una sèrie de motius molt clars –no els repetiré, el més clar és el dels mossos d'esquadra a Governació o els traspassos de justícia en el Departament de Justícia– i els altres creixen el 4%; el 4% vol dir l'increment general del 3,5 i les derives de triennis, de sexennis, etcètera, que representa el mig, el 4%. Per tant, hi ha hagut una contenció. Però és que, a més a més, jo li voldria dir que a Governació les dotacions passen de 5.099 persones a 6.054; per tant, un creixement de 955 persones. A Justícia passen, en funció d'aquests traspassos, de 3.825 a 3.959; és a dir, 134 persones. A Benestar Social, absorció de Benestar Social de les tres diputacions de Girona, Tarragona i Lleida, passa de 1.873 persones al 94 a 2.035. Però a la resta de departaments, i això sí que m'és important significar-ho, perquè això lliga amb la primera part del seu discurs, que a mi, la veritat, és la que més m'ha agradat –no?–, en la qual reconeixia que hi havia hagut un esforç, doncs, passem de 61.283 persones a 60.557; és a dir, una disminució de 726 persones. Això em sembla que també és un canvi.

En aquest Pressupost hi ha diversos canvis que a mi m'agradaria destacar; els canvis són que l'increment de deute, la necessitat de deute per a l'exercici disminueix en un 10 i escaig per cent de la necessitat d'endeutament de l'any anterior; és que per primera vegada, encara que molt modestament, perquè la Generalitat tampoc té participacions en tantes empreses, hi ha un inici de privatització. I una tercera cosa significativa: que a part dels departaments que tenen uns augments plenament justificats, doncs, en el conjunt d'altres departaments hi ha una baixada de personal. És evident que això és un tema enormement important a destacar.

El Departament de Presidència, jo, realment... Vostè ha citat diversos departaments; només agafaré el de Presidència; vostè diu que és en el que m'agrada entrar, però segur que els hi agrada entrar a tots vostès, perquè sempre ha estat el tema de debat principal en aquests debats pressupostaris, i jo aquí en porto catorze, de debats pressupostaris, o com a portaveu o com a conseller del que sigui, o com a conseller d'Economia. Catorze o quinze, no ho sé.

En «Remuneracions de personal», el capítol 1, puja un 7,2% a Presidència. En «Compra de béns corrents i de serveis» baixa al 10,9%; en «Transferències corrents» baixa el 0,3%; en «Inversions reals» baixa el 41%, i en «Transferències de capital», evidentment, puja un 23,3% pel tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I el total del Departament de Presidència, sense Comissionat per a Universitats, puja el 0,6%. És a dir, que crec que si tenim un creixement mitjà de la Generalitat del 5,9, crec que l'esforç de contenció de la despesa del Departament de Presidència ha estat enormement notable, i això, no adonar-se'n és no voler veure la realitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Un minut, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Home, senyor conseller, jo he desvinculat el Comissionat d'Universitats i la Direcció General d'Universitats del Departament de Presidència, l'he desvinculat per una actitud generosa i per intentar ser al màxim d'homogeni possible en les meves comparacions; però és que això forma part del Departament de Presidència. El Departament de Presidència: 116.000 milions de pessetes.

No obstant, senyor conseller, li recomano que vigili com se gasten los diners alguns departaments seus, perquè a més hi ha serioses advertències d'este Parlament, de tots los grups parlamentaris de l'oposició –som bastants–, hi han serioses advertències i molt recents. Li facilitaré dues dades que igual que al passat debat d'incendis fulminen part de la bondat política i pressupostària i sentencien quin és el criteri global d'economia productiva.

Atengui: al Departament d'Agricultura, la segona partida més important de tot lo seu pressupost d'inversions és la partida 610 i 611, «Adequació i adquisició d'edificis al Gabinet del conseller» per 525 milions de pessetes; segona partida més important del pressupost d'Agricultura. I al Departament de Governació la partida més important de tot lo Departament en lo seu pressupost d'inversió, de tot lo Departament, al pressupost de Governació, és la partida 610.01, «Condicionament de locals al Gabinet de la consellera», per 700 milions de pessetes.

I esta advertència, senyor conseller, només la hi formulo perquè vigili com se gasten los diners perquè la vam formular diversos grups parlamentaris al passat debat sobre incendis.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Correspon ara debatre la segona esmena a la totalitat, que ha

presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a defensar l'esmena, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar aquesta intervenció en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya saludant afectuosament les dones i homes que avui han plantat les seves tendes en el parc de la Ciutadella i voldria fer aquesta salutació extensiva a totes les persones que d'una o altra manera han contribuït perquè aquesta mobilització, la del 0,7, hagi tingut un gran suport i ressò popular. Salutació que va estretament lligada al nostre compromís polític, tant a les institucions com fora de les institucions, per aconseguir una cosa molt simple i molt fàcil: practicar una petita solidaritat amb les persones, amb milions de persones que avui en el món no tenen res, que no tenen res i que pateixen tot tipus de dificultats...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Saura, dit això, ja pot entrar en matèria...

El Sr. SAURA: Senyor president, estic entrant en matèria; és a dir, la partida de solidaritat del pressupost és entrar en matèria.

El Sr. PRESIDENT: No, vostè estava saludant els presents.

El Sr. SAURA: Estava saludant amb motiu...

El Sr. PRESIDENT: Entri al Pressupost, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Bé; senyor president, és que crec —hi insisteixo— que estic parlant del Pressupost. I dic que la justícia d'aquesta reivindicació i l'esforç de molta gent fa que jo, que no sóc gens procliu a portar «enganxines» i «pins», avui hagi acceptat portar aquesta, i fins i tot m'hagi exposat que el senyor president em cridi a l'ordre. Esperem, en tot cas, que en el decurs d'aquest debat la majoria de Convergència i Unió sigui sensible a aquestes aspiracions, aspiracions de milers de persones de Catalunya, aspiracions que expressen també una concepció d'un país, d'aquest país de Catalunya, amb voluntat de ser obert a la resta del món. En tot cas, al final de la meua intervenció tornaré a fer referència a aquest tema.

Senyor conseller, vostè en el seu discurs de presentació del Pressupost, que ha estat un discurs ampli, extens, ens ha parlat molt de creixement econòmic, de reactivació econòmica, fonamentalment des de l'òptica de les xifres macroeconòmiques. El senyor Macià Alavedra ens ha parlat del PIB, de les inversions estrangeres, del dèficit públic, però crec que ens ha parlat molt poc de les persones; ens ha parlat molt poc de la situació dels homes i de les dones de Catalunya.

En canvi, el nostre Grup entén que l'objecte fonamental del debat de Pressupostos és col·locar en primer terme les persones i, senyor conseller, que la bondat o la maldat d'una política econòmica i d'uns pressupostos no es pot mesurar per xifres econòmiques, que fins i tot ens poden fer perdre la visió —hi insisteixo— que el que cal, que la finalitat de la política econòmica és contribuir a crear les condicions perquè totes les dones i tots els homes es puguin realitzar autòno-

mament com a persones. Aquesta és la finalitat de la política econòmica; i poder realitzar-se autònomament com a persones vol dir moltes coses, però una de fonamental, d'imprescindible: tenir feina. I és en aquest sentit que diem que en el seu discurs i en el Projecte de pressupost falten les persones com a element central d'aquest debat.

Perquè, senyor conseller, més important que el dèficit públic, que les inversions estrangeres, que tot el que vostè ha dit, és que avui, a la Catalunya de 1994 i a la Catalunya de 1995, l'aspecte més rellevant, negativament més rellevant, és que a Catalunya tenim més de mig milió d'aturats, i que el 40% dels aturats són joves, i que hi ha un gruix important d'aturats de llarga durada que saben que mai més tornaran a treballar i que se'ns han encès moltes llums vermelles, no de crítiques només des de l'oposició, sinó els informes de Càritas, l'Informe FOESA i altres temes.

I si aquesta situació és greu, senyor conseller, vostè ens ha fet —i perdoni una petita trampa dialèctica—, ens ha dit: «És que l'any que ve es crearà ocupació»; però ens ha deixat de dir una altra cosa que està en l'*Informe econòmic i financer*: que l'atur per a l'any que ve en el millor dels casos disminuirà el 0,3% i en el pitjor dels casos el 0,2%. Què vol dir això? Que l'any 1995 —que l'any 1995— a Catalunya continuarem tenint mig milió d'aturats. I si això és així, al seu discurs i al seu Pressupost aquest tema hauria de ser present —hi insisteixo— com a objectiu central; perquè aquesta realitat, la realitat que tenim de l'atur i la que tindrem l'any que ve, és una realitat de la qual se'n poden desprendre dues grans conclusions.

Primera conclusió, senyor conseller: les polítiques econòmiques que el Partit Socialista Obrer Espanyol i Convergència fan, no creen ocupació, no disminueixen l'atur. Segona conclusió: la constatació —després ho podré explicar detingudament— que els pressupostos de la Generalitat enguany, però en els anys anteriors, no han situat aquest com a tema prioritari. I certament, senyor conseller, certament que hi ha creixement econòmic, és indiscutible; un creixement —com vostè deia— molt més feble que el de l'etapa 85-90.

Però val la pena examinar les causes i el caràcter d'aquest creixement. Vostè les causes les ha explicat i coincidim. Vostè ha dit: «Les causes del creixement són externes: increment de les exportacions, motivades per la devaluació, i un bon any turístic, motivat per la devaluació i per la inestabilitat d'altres països competitiu en turisme amb Catalunya.» Totalment d'acord. Ara, no ens ha parlat del caràcter d'aquest creixement. I permeti'm, si més no, assenyalar tres elements del caràcter d'aquest creixement.

Primer element —l'he dit abans—: creixement sense ocupació. Això és importantíssim dir-ho; jo estic contentíssim que el president d'Unió Democràtica, el diumenge passat, en un rotatiu —crec que era *La Vanguardia*—, digués amb molta força, el senyor Duran i Lleida, que estàvem davant d'un creixement sense ocupació. Perquè això trenca un mite que cal trencar si volem situar les persones com a element central de la política econòmica: que amb creixement de PIB és suficient per donar feina. Aquest ha estat un mite fins

i tot des de l'esquerra des de fa poc. Avui des de determinats sectors d'esquerra diem que el creixement només no comporta ocupació; però, en canvi, les polítiques conservadores, les que realitzen Convergència Democràtica, Convergència i Unió, i també avui el Partit Socialista, segueixen dient que simplement cal fer créixer el PIB. Per tant, primera característica: creixement sense ocupació.

Segona característica; vostè l'ha dit així —crec que ha estat vostè, o el senyor Curto—, una mica, de passada, no?: dels nous llocs de treball que es creen a Catalunya el primer semestre d'enguany, serveis i construcció, segons els documents que la Conselleria ens ha donat, representen el 96% de creació de llocs de treball. Si vostès fan la diferència entre 100 i 96, veuran que només el 4% de llocs de treball són llocs de treball industrials. No cal que els repeteixi que en els dos últims anys, 92 i 93, i 94 —i 94—, s'estan destruint i s'han destruït centenars de milers de llocs de treball industrials. Per tant, la segona característica és que la reactivació no s'està fent enfortint l'economia productiva. Mirin per on, el gran eslògan del president Pujol i del Govern de Convergència, que cal enfortir l'economia productiva, ens diu que això no passa.

Tercera característica: què està passant en aquest creixement? Que s'estan substituint llocs de treball fixos per eventuais. I també —agafo l'*Informe econòmic i financer* per no anar a altres xifres, a altres documents dels sindicats, que serien pitjors— el document, l'*Informe econòmic i financer*, ens diu que el nombre de contractacions indefinides ha baixat el 4%; dit d'una altra manera: en pocs mesos, o en pocs anys, ningú tindrà un contracte indefinit.

Per tant, vull assenyalar aquestes tres característiques del creixement: creixement sense ocupació, creixement sense creació de llocs de treball industrial i creixement desregulant i empitjorant les condicions de treball dels treballadors. I —i també ho diu l'*Informe econòmic i financer*— l'evolució de l'ocupació enguany ens demostra que, un cop més, les dones tenen el comportament més negatiu; l'ocupació en relació amb les dones sofreix el comportament més negatiu.

Aquesta situació enguany ve agreujada per un aspecte que el senyor conseller ha comentat. Coincidim amb ell quan diu que l'any 1994 serà recordat pel sector agrari com un any dolentíssim; és a dir, els incendis, els aiguats han significat destruir, en molts casos de forma irrecuperable, patrimoni naturals importants, però també parts importants de les explotacions familiars i agràries.

En tot cas, el que volem destacar, senyor conseller, i el que creiem que els pressupostos haurien de recollir i no recullen és que Catalunya avui està immersa en uns canvis accelerats, canvis profunds en relació amb la mateixa estructura de la societat i que vostè ens fa uns pressupostos com si no passés res, sense tenir en compte què és el que està passant, o fins i tot fent uns pressupostos que empitjoraran la situació.

Sembla que aquest pressupost s'aprovarà amb una gran majoria parlamentària. Jo, abans que sabés això, havia escrit

—això, vaig saber-ho ahir— en el meu discurs que possiblement aquests eren dels pitjors pressupostos de la Generalitat, i, quan vaig saber que un altre grup de l'oposició hi donava recolzament, vaig dubtar si mantenia o no això, i ho mantinc, ho mantenim. Per nosaltres, aquests pressupostos són dels pitjors pressupostos de la Generalitat. Per cinc raons; per tot això que he dit, però per cinc raons, que intentaré molt ràpidament explicar.

En la primera no m'hi estenc, però en el debat ho podem fer: aquests pressupostos són una enganyifa; vaig estar pensant amb quina paraula dir-ho: són una enganyifa, i vostè ho sap, senyor conseller, i és greu que ho sàpiga. Què vull dir amb «enganyifa»? Hi han partides importantíssimes en aquest pressupost que ens les posen a discussió, quan la realitat no té res a veure amb aquestes partides. És a dir, una partida: «Activitats, incentius extraordinaris», doncs, l'any 91, en vam pressupostar 1.300; se'n van gastar 1.800. L'any 92, tot i que se n'havien gastat 1.800, en van col·locar 1.500; se n'han gastat 2.500. El 93, 1.500; se n'han gastat 2.000. I ara en tornen a passar 1.500. Aquesta és una. Després en podem discutir..., en tinc moltes: «Transferències corrents a empreses privades»..., és a dir, totes les partides de privatització i les partides d'administració..., vostè pot venir aquí i dir: «Escolti, fem un gran discurs de contenció.» Jo he fet un exercici que recomano a algun senyor i senyora diputat si vol passar una estona agradable, que és agafar el discurs del senyor conseller d'Economia i Finances de presentació del Pressupost del 93 —l'únic que tenim—, les dades de liquidació, i fer una cosa molt simple: substituir les seves xifres per la realitat. Ho tinc fet aquí; si vol, després ho puc llegir. És grotesc. Quan vostè parlava de contenció, de què aniria a universitat, de què aniria a empreses, jo he agafat la seva liquidació, he descomptat els romanents i he posat els números. I on vostè deia «increments de l'1% en personal», excepte a tres o quatre departaments, surt l'11, i on vostè deia que el capítol 2 del 93 baixaria el 4,7, ha augmentat el 4,7, i on vostè deia que donarien 6.000 milions a empreses privades, en dona més de 12.000.

I avui ens tornen a portar aquests pressupostos. La prova que això és una enganyifa i que això és un tràmit parlamentari és l'assistència del Govern en aquest debat: dos consellers, tres consellers, i fins i tot algun diputat fa així..., és que hi ha aquesta idea que això és una enganyifa, que no serveix per res. I, per tant, el que reclamo, senyor conseller, és que en la propera presentació d'aquest Pressupost que encara aquesta majoria farà sigui rigorós amb això. Tinguem a discussió un pressupost que de veritat reflecteixi, si més no, la realitat.

Segona idea de retorn: són socialment injustos; tercera idea: són privatitzadors; quarta idea: són territorialment inexistents, i, cinquena idea: són insolidaris. És a dir, per aquestes cinc raons —perquè són una enganyifa, perquè són socialment injustos, perquè són privatitzadors en detriment d'allò públic, perquè són territorialment inexistents i, per tant, desequilibradors i perquè són insolidaris—, per aquestes idees que a continuació intentaré desenvolupar amb el temps

que tinc, demanem, evidentment, el retorn d'aquest Pressupost.

Per què diem que són socialment injustos? Podríem estar mitja hora donant exemples, però en donaré cinc, cinc exemples, crec que prou significatius, que demostrin que aquests són socialment injustos.

Primera raó: els ajuts a l'adquisició d'habitatges per a joves l'any 1994 estaven pressupostats en 2.400 milions; l'any 95, en 1.600; han baixat 800 milions de pessetes. El nostre Grup ha preguntat quin ha estat el desenvolupament d'aquest programa enguany; encara no se'ns ha contestat, però n'ha baixat 800. Però, a més a més, el senyor conseller, contestant al senyor Curto, abans ha dit una cosa; ha dit: «Senyor Curto, hem baixat 1.500 milions de pessetes a Presidència. Vostè què em diu?» El que el senyor Macià Alavedra no ha dit és que, d'aquests 1.500, 800 és rebaixa d'habitatges de joves. Clar, si dels 1.500 que vostè diu que rebaixa a Presidència..., si diu només això, queda molt bé, però si vostè diu que, dels 1.500 que rebaixa de Presidència, 841 són rebaixa d'habitatges de joves, en un programa que va començar l'any passat, jo crec que no pot dir res. I, per tant, primera idea de socialment injustos.

Segona: les polítiques d'ocupació. Senyor conseller, els plans d'ocupació de l'any 94 eren 817 milions de pessetes; enguany ens en proposen 510. És a dir, vostès passen de 817 milions de pessetes a 510, als plans d'ocupació –si vol, després repassem els números. 300 milions de pessetes menys en una xifra insignificant, un any, el 95, que tots diem que hi haurà la mateixa xifra d'atur. Però després hi han algunes partides que jo crec que freguen el ridícul; el ridícul o el tràgic, no ho sé. És a dir, quin sentit té, en un pressupost d'1.600.000 milions de pessetes, rebaixar la partida de salut laboral de 28 a 25 milions? Quin sentit té això, quan, 3 milions, vostès se'ls gasten en qualsevol recepció i qualsevol vermut? Quin sentit té que rebaixin vostès el turisme social, que va ser motiu de debat en aquest Parlament...?, enguany el rebaixen de 60 a 42, tot i que el conseller s'havia compromès a fer un pla de turisme social important. Doncs bé, d'aquell debat que es va saldar amb una moció que deia que el Govern faria un pla de turisme social per a tothom, la conclusió pressupostària és que, si en teníem 60, en tenim 42. I, als sindicats –que suposo que es deuen haver portat malament–, se'ls rebaixa la subvenció de 43 a 38. Estem parlant d'insignificàncies pressupostàries però que marquen la sensibilitat social d'un govern. I un govern que amb un pressupost d'1.600.000 milions de pessetes rebaixa 600 milions de pessetes, rebaixa 3 milions la salut laboral, rebaixa el turisme social o rebaixa les centrals sindicals és un Govern que fa una política socialment injusta.

Tercer exemple: el pla de pobresa. L'octubre del 92, aquest Parlament, com a resultat d'un estudi que tenim arxivat –el senyor Colom, gairebé que surt aquí..., ho recorda, no?–, un estudi que no s'ha volgut publicar, que està arxivat en el Parlament, un estudi del Parlament deia que a Catalunya hi havia més de vuit-centes mil persones que vivien en situació de pobresa. Com a resultat d'aquell estudi, el 23

d'octubre del 92, es va dir, tot el Parlament, per unanimitat, els vam dir: «Escolti, presenti'ns un pla de pobresa.» Va passar un any, i en el debat com aquest, el desembre del 93, el nostre Grup va presentar una moció dient: «Escoltin, presentin el pla de pobresa en tres mesos», i el senyor Escudé, en nom de la majoria, va dir que el senyor conseller –i el senyor conseller va fer senyals– deia que en tres mesos no, que serien sis, però que es presentaria en sis mesos. I el nostre Grup va retirar l'esmena; el nostre Grup, el desembre de l'any passat, va retirar una esmena de presentar el pla de pobresa en tres mesos i dotar-lo perquè vostès, el conseller de Benestar Social va dir que el presentaria en sis mesos. Doncs bé, en aquest pressupost no hi ha ni pla de pobresa ni una pesseta per a la pobresa; a un acord unànim de fa dos anys.

Quart exemple: el de les universitats. Després podem entrar en números; el senyor conseller crec –he entès, no ho sé– que ha dit que es feia un gran esforç a les universitats. Enguany, el que ha passat en aquest país, un país que –ja ho hem discutit altres cops– és un país amb baixa formació i tenim necessitat de formació, no només per la competitivitat, sinó per aquesta idea de la realització de les persones, de set mil a vuit mil persones joves no han pogut accedir a la universitat. I, senyor conseller, aquest diumenge vaig ser a l'acte de celebració del trenta aniversari de la fundació de Comissions Obreres i vaig tenir l'oportunitat de parlar d'aquest tema amb representants destacats i qualificadíssims de les tres universitats, que estaven esverats pel retall de les universitats. El Comissionat –potser m'equivoco; tinc aquí les dades...– puja el 0,6%. En tot cas, el creixement que hi ha en aquest Pressupost, senyor conseller, vostè sap que farà que, si el 94 set o vuit mil joves no han tingut accés, l'any 95 passarà el mateix, i, arribats a aquest punt, un es planteja si només és un problema pressupostari o darrere d'aquesta manca de recursos a la universitat hi ha una opció política de desviar determinades carreres universitàries cap a escoles adscrites a la universitat, i, per tant, la privatització de determinats estudis.

Cinquè exemple en aquest bloc de socialment injust: el PIRMI, la renda mínima d'inserció. Primer hi ha una apreciació que vostè també ha dit una cosa a mitges. El senyor conseller diu: «És que l'any passat n'hi havia 400, i ara en posem 2.400 o 2.500.» Enguany, el 31 del VII del 94, el que s'ha gastat ja són 2.200 milions de pessetes; exactament, 2.219 milions. Per tant no ens digui que vostè augmenta de 400 a 2.400, si portem gastats, fa tres mesos, 2.200. Ara ens posa 2.400, i és ampliable, i ja està bé, i és positiu, i els ho hem dit sempre; però què és el que els diem, senyor conseller? Per què hi ha hagut aquest increment del PIRMI? Molt atur, però una segona qüestió: gent que es queda aturada i que no té subsidi d'atur i l'única possibilitat de supervivència que té és anar al PIRMI, a una prestació social que, quan la vam decidir aquí, la vam decidir pels marginats, i avui el PIRMI s'està constituint no per als marginats, sinó especialment per a aturats que no han estat marginats, que no tenen dret a res, i això motiva el creixement del 92 i el 93. I nosal-

tres, valorant l'esforç que vol dir això, els repetim una qüestió que creiem que, si no la fan, és una manca de sensibilitat social terrible: l'any 91, quan es va implantar el PIRMI, la prestació bàsica eren 37.000 pessetes; doncs, l'any 92, en són 37.000, i l'any 93, 37.000, i l'any 94, 37.000, i l'any 95, 37.000.

Li ho vaig dir al senyor Pujol, i li ho dic avui, i ho continuarem dient: entenem que l'única prestació bàsica que té el Govern català, com a mínim, s'ha d'actualitzar amb l'IPC. De fet és l'únic que no s'actualitza: actualitzem la compra de fotocòpies, les despeses de lloguer, el rebut de la llum..., tot ho actualitzem. Una cosa, no: allò que donem a les persones que no tenen res més. I això, incrementar el 5% o el 10% —no els dic que ho recuperin tot, no—, el 5% aquest any són 150, 200 milions de pessetes, sobre 2.000 milions de pessetes, sobre 3.000, el 5% són 150 milions. Vostès això ho poden fer! Tenen capacitat econòmica per fer això, i no ho fan.

Per tant, per aquestes cinc raons, i en podria dir més: perquè baixen els plans d'ocupació, perquè disminueixen de forma significativa un pla que just acaba de començar, d'habitatge de joves, perquè no presenten des de fa dos anys un pla de pobresa, perquè no és veritat que incrementin els diners per a universitat i la PIRMI..., per tot això, que no són exemples petits, que no són exemples petits, són exemples significatius..., per tot això els demanem que retirin el Pressupost.

Se'ns pot dir —se'ns pot dir—..., he vist que algun senyor diputat deia: «És que, és clar, es pot dir de tot, no?, que no hi ha diners; escolti, és que no hi ha diners per a tots!» El senyor Macià Alavedra ho deia: «És que no hi ha diners per a tots». D'acord. Però el que denunciem és que sí que hi ha diners per a algunes coses i per a altres.

I per no fer-me molt llarg els posaré, del que he dit, alguns exemples. Presidència, jo no vull parlar de Presidència, de televisió, de joventut, no, no. El senyor conseller, ha dit: «Escolti, és que Presidència és molt gran.» Jo només vull parlar de la Secretaria General de Presidència, d'allò que el senyor Pujol té al seu calaix, no de joventut..., no, no, el que ell té al seu calaix. Miri, entre protocol, publicitat, exposicions i estudis tècnics, 930 milions de pessetes; plans d'ocupació, 510. És a dir, estem en un país on el president del país —ell, eh?, hi insisteixo, deixant a fora tota la resta de direccions generals, ell—, el senyor Pujol és un president d'un govern que al seu calaix per a això té el doble de diners que dedica durant tot l'any a tots els plans d'ocupació de Catalunya, amb una situació de mig milió d'aturats. Aquests números, vostè no els pot contestar. Després, intenti-ho; no els pot contestar.

Segona. Vostè ens diu: «S'ha baixat 800 milions d'habitatge en joves.» Vostè diu: «És que estem fent un esforç de racionalització de l'Administració.» Senyor conseller, en hores extres cada any, i cada any més es gasten més de 2.500 milions de pessetes; enguany, només la partida dels departaments, deixant fora Ensenyament i Sanitat, ja està situada a 1.600, però aquesta és una d'aquelles partides que jo

dic que a les liquidacions doblen. És a dir, estem davant d'un pressupost que, per a incentius i per a hores extres, ens diuen que es gastaran 1.500; després se'n gasten 2.500 milions —hi insisteixo—, però es rebaixen 800 milions de pessetes.

No és possible, senyor conseller, en una partida de salut laboral de 28 milions de pessetes, deixar de retallar 3 milions i fer un increment de l'IPC? Hi insisteixo: si deixen de fer dos vermuts, ja ho fan això. Hi ha actes que vostès fan que costen tres, quatre o cinc milions de pessetes.

L'element de la privatització. Nosaltres denunciem continuadament —i aquest any ho tornem a fer— la creixent privatització del pressupost en detriment dels serveis públics. Mirin, deixant a banda les privatitzacions de Sanitat i Ensenyament, que podríem discutir, però seria complex, i, per tant, deixant de banda això, que signifiquen —perquè ho recordin— entre les privatitzacions de Sanitat i Ensenyament, 170.000 milions de pessetes, però no hi volem entrar aquí, ho donem per bo en un debat d'esmena a la totalitat, la quantitat de diners que es privatitza en aquest pressupost són 50.000 milions de pessetes. Normalment una xifra no diu res: 50.000 són molts o pocs? Diran vostès, i ho haurem de comparar. Jo els vull fer dues comparacions.

Primera comparació. Els pressupostos dels departaments. Recordin: 50.000 milions de pessetes a privatització. Saben vostès quin és el pressupost de Cultura? 24.000 milions. El d'Agricultura, 22.000; el de Treball, 25.000; el de Justícia, 27.000; el d'Indústria, 23.000, i el de Comerç, 8.000. Dit d'una altra manera: si vostès sumen tota aquesta gran política que el conseller diu que fa per a Indústria i Treball, encara estem per sota dels 50.000. Per tant, estic dient que hi ha una xifra importantíssima de privatització, però podríem fer una segona comparació. I els ajuntaments, què reben? Si exclouem d'aquí els diners que vénen directament de l'Estat i ho sumem, l'article 46 i l'article 76, donen 33.000 milions de pessetes.

És a dir, és un govern que als ajuntaments, que han de donar serveis bàsics, que estan en una situació financera absolutament defallida, que estan fent prestacions d'alguns serveis que el mateix Govern català ha de fer, se'ls dona molts menys diners que es privatitzen. I això tampoc ho arreglaran aquests —segons el conseller— 4.000 milions de pessetes d'enguany, que es veu que serà una transaccional, que es trauran d'uns diners condicionats i es col·locaran en uns d'incondicionats. Això ens sembla bé, però això és la xocolata del lloro. És a dir, agafar els mateixos diners i posar-los en un altre lloc i dir: «Ara són incondicionats», això està bé, però és la xocolata del lloro.

I fins i tot en el debat municipalista vam acordar tots els grups que calia fer un pla de sanejament dels ajuntaments; evidentment, aquí es va dir que aquest pla de sanejament havia de ser un pla de sanejament a tres bandes: Govern central, Govern català i ajuntaments. El Govern central ha dit que no i, per tant, vostès s'hi han negat. Però, miri, en altres comunitats autònomes, com Aragó i Canàries, han fet plans de sanejament, sense acord amb el Govern central; han fet

unes condicions, quin és el nivell d'endeutament, quins serveis dones, com es pot tornar..., i, per tant, és imprescindible que el Govern català també abordi amb o sense el Govern central la formalització d'un pla de sanejament de la situació dels ajuntaments.

I aquesta tendència a la privatització, amb aquests dos exemples, continua. També al senyor Pujol, en el debat de política general, li vaig dir que per al nostre Grup era inconcebible i políticament rebutjable que el Govern català digui que no farà llars públiques escolars per a nens de tres a sis anys —no en fa cap, ha decidit no fer-ne—, i, en canvi, en els dos últims anys hagi donat 3.100 milions de pessetes —3.100 milions de pessetes— a les escoles privades, perquè això és privatitzar en detriment d'allò públic. És a dir, amb aquesta opció s'està discriminant els nens i les nenes: els nens i les nenes podran anar a escoles de tres a sis anys, si els seus pares poden pagar. I nosaltres, que estem d'acord que determinats serveis es concertin amb el sector privat, creiem que la primera obligació de l'Administració pública és garantir el dret de la igualtat.

He dit que eren territorialment inexistents —el temps se m'està acabant—..., simplement, apunto les idees, després en podem discutir. Finalment en el Parlament tenim a discussió un pla territorial; en el debat d'incendis una conclusió de tothom era els efectes del desequilibri territorial sobre Catalunya i com a causa, en part, de la magnitud dels incendis. Jo no he sabut trobar —i pensin que la documentació que ens ha enviat el senyor conseller és d'un metre, és a dir, no ho sé, així!—, no hi he sabut trobar —no ho he llegit tot però crec que...— una sola referència al Pla territorial. És a dir, es fa un pressupost on, evidentment, no hi ha ni una sola acció de reequilibrament territorial, i dir també que quan el senyor conseller diu que en el cas de Medi Ambient l'increment és extraordinari, senyor conseller, digui també tota la veritat. Dels 21.000 milions de pessetes d'enguany, 12.000 són dels fons; si descomptem els 21.000 dels 12, vostès hi posen menys diners. Simplement digui això. És a dir que l'aportació de la Generalitat a Medi Ambient, l'aportació és menor i, evidentment, en tenim més perquè hem gestionat bé que els fons de cohesió vinguin aquí.

Per acabar. He dit, també, que aquest era un pressupost insolidari. I diem això des de la satisfacció que aquestes últimes setmanes, aquestes darreres setmanes a Catalunya, tot un seguit d'ONG han impulsat una sèrie d'accions i mobilitzacions basades en la justícia, en la solidaritat, en la igualtat. Accions que han tingut un suport important de la població, com va ser el suport importantíssim a la manifestació contra el racisme, el passat diumenge a Barcelona, i com han estat les mobilitzacions que han aconseguit mobilitzar milers de dones i homes, especialment joves, per destinar el 0,7% dels diners del pressupost de les administracions a aquesta tasca.

Això s'ha traduït en una acampada importantíssima de més de vuit-centes tendes, que, fins i tot, aquells que ho impulsàvem no pensàvem de cap de les maneres que la magnitud de la mobilització arribés a això. Jo crec que aquest

exemple ens hauria de fer alçar el cap; és a dir, mirar més enllà de Catalunya. Des de Catalunya, no estic dient que ho «volem per a Catalunya», però amb els peus molt a terra a Catalunya, tenim la necessitat de mirar molt més enllà de Catalunya. I, per tant, que concretem ajuts, petits ajuts, en molts casos són insignificants ajuts —hi insisteixo—, a les tres cinquenes parts de la humanitat que viuen en unes condicions per sota del llindar de la pobresa.

I aquesta gent que ha fet tot això, que han estat acampats, que han dormit malament, que han passat fred, per què ens estan dient això? Perquè en la campanya electoral del 1992 tots els partits polítics vam signar una declaració..., algun partit polític ho va fer més gruixut, va fer una carta exclusivament: el senyor Miquel Roca i Junyent, va fer una carta, ell no només va signar sinó que va dir «dic tot això que dieu tots i a més a més us faig la carta», amb el compromís que a l'acabament d'aquesta legislatura aquest Parlament destinaria el 0,7% del pressupost a les tasques de solidaritat. Això no ha passat; estem en unes xifres absolutament ridícules; amb un pressupost d'1.600.000 milions de pessetes, que destina 4.300 milions a publicitat, protocol —després, si vol, també podem passar a les xifres, de tot, no només dels departaments—..., i, per tant, diem que això és un pressupost insolidari.

En aquest sentit, senyor conseller, voldríem treure un únic compromís —normalment no en traiem cap, d'aquesta sessió, no sé si avui el traurem—: una certa proposta de consens avui de rebaixar un tant per cent de les despeses de protocol i de publicitat fins que s'arribi a això. I si més no una voluntat de vostè de parlar-ne; és a dir, creiem important que el Govern català avui —avui—, en funció de la justícia de la petició, i en funció d'allò que han fet —hi insisteixo— moltes persones de contribució personal a això, deixi les portes obertes, que això sigui, com a mínim, un dels grans acords d'aquest debat.

Senyores i senyors diputats, no crec que els sorprengui molt si els dic que, en funció de tot el que els he dit, demanem al Govern que retiri el Pressupost.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Saura..., el senyor Saura ha començat la seva intervenció parlant del 0,7%, amb una salutació que ha fet. Jo en vull parlar, efectivament, però en parlaré després, perquè el senyor Saura, després d'aquesta introducció en el seu parlament, ha parlat que jo havia parlat molt de xifres, de macroeconomia, de creixement, de creixement del PIB per a l'any 94, de creixement del PIB per a l'any 95, de dèficit, d'inversions estrangeres, i havia parlat poc de les persones.

Aleshores, a mi em sembla que parlar de les persones i de la seva millora econòmica, sense parlar del creixement, que té conseqüències en la creació de llocs de treball, no suficients en aquest exercici 94, jo ho he dit, que era un creixement sense una repercussió important en l'ocupació, però

que l'any 95 ja hi hauria un increment de l'ocupació de l'1,7%, i que tots havíem dit que el creixement econòmic que hi podia haver a Europa seria un creixement amb dificultats per a la creació d'ocupació, però el que sí que és evident és que sense creixement no hi ha possibilitat de creació d'ocupació.

És a dir, el senyor Saura diu: «No és suficient; no és suficient el creixement per a crear ocupació». Segurament no és suficient; en tot cas, ningú discutirà, em sembla, que és absolutament necessari. I aleshores, ningú aporta receptes ni recomanacions del que cal fer per crear més ocupació. Després en parlarem; aquest és un tema enormement important, perquè una cosa són els ajuts a la gent que està sense feina i una altra cosa és la creació d'ocupació. És clar, que el senyor Saura em digui: «Ha parlat d'inversions estrangeres i no ha parlat de la creació d'ocupació», bé, és que les inversions estrangeres, avui dia tots els països del món, absolutament tots, les volen atreure, precisament, pensant en l'ocupació i pensant en la creació de llocs de treball. O és que són temes que no tenen relació?

I després, ho torno a dir: fins i tot la reducció del dèficit públic avui dia és el tema més important en totes les administracions europees; són les recomanacions de la Comissió de Brussel·les: «Reduïu el dèficit públic. Com a conseqüència de la reducció del dèficit públic, es podrà reduir l'endeutament. Així es podran alliberar recursos del sector públic cap al sector privat, per donar un impuls a l'economia i, en definitiva, per a la creació de llocs de treball.» És a dir, és un recurs massa fàcil dir: «Vostè no parla de l'ocupació», quan tots aquests temes tenen a veure amb l'ocupació, perquè la prioritat principal és la lluita contra l'atur, i precisament totes aquestes polítiques es fan per lluitar contra l'atur.

I aquí entràriem en el gran debat, el gran debat que té a veure amb la reforma laboral que es va fer –i sé que entro en un terreny difícil, però no hem de deixar de parlar dels terrenys difícils– i que va provocar la vaga general del 27 de gener. És a dir, allà potser hi havien concepcions diferents del que calia per a crear llocs de treball. És a dir, per què Espanya, en el seu conjunt, té una gran dificultat per a crear llocs de treball, comparat amb els altres països de la Comunitat Econòmica Europea? Per què aquesta dificultat en la nostra economia, fins i tot creixent, de crear llocs de treball? Segurament perquè és el país que té més rigideses en la seva legislació laboral. Aquesta és la nostra creença, senyor Saura; sé que no la compartim, però és el que nosaltres pensem. De la mateixa manera que per què Espanya en el seu conjunt té aquesta dificultat per reduir la inflació i té sempre un diferencial d'inflació superior al bloc més estable de la Comunitat Econòmica Europea, és a dir, Alemanya, França i el Benelux? Segurament per les seves rigideses en els mercats de serveis. És a dir, aquestes rigideses del mercat laboral, les rigideses del mercat de serveis tenen conseqüències sobre la nostra economia, i tot això ja sé que són concepcions molt diferents, nostres i de vostès –per això estem militant en partits absolutament diferents en aquests conceptes–, però cregui que parlar de creixement, parlar de dèficit públic, parlar

d'inversions estrangeres és parlar de les persones; és parlar de les persones quant a ocupació i a possibilitats de generar ocupació. I a més, senyor Saura, no li sorprengui, que aquest és el gran debat, aquest és el gran debat a Europa, aquest és el gran tema. No estem parlant de coses menors aquí; estem parlant de grans concepcions, perquè distingeixo sempre... –i ho he dit altres vegades en el debat de pressupostos amb vostè–, una cosa són les atencions a les persones que estan sense feina o que estan en una situació de marginació, que vostè pot considerar que són insuficients –i podem compartir aquesta insuficiència–, i una altra cosa és quins són els motors per impulsar l'economia que, com a conseqüència d'aquest impuls a l'economia, puguin generar llocs de treball. I, evidentment, no tenir una política adequada d'atracció de capital estranger, no tenir una política adequada per consolidar el creixement econòmic, no tenir avui dia una política adequada de reducció del dèficit públic, són coses que van contra l'ocupació i, per tant, que van contra les persones.

Vostè coincidia amb mi, em sembla –de les poques coincidències que ha tingut–, que els motors d'aquest creixement econòmic de l'any 94 han estat el sector exterior, és a dir, les exportacions, com a conseqüència d'unes devaluacions de la pesseta, i, després, la temporada acceptable de turisme. Però és evident que, el relleu d'aquests dos motors, l'han d'agafar el consum i la inversió, per consolidar aquest creixement.

Dins de la Memòria que tenen vostès, tots vostès, a la plana 101, hi ha l'evolució del producte interior brut: el 1993, una disminució del 2,1; les previsions per al 94 –i estem a primer de desembre–, el 2 –ja he dit que fins i tot poden ser una mica superiors–, i les previsions que jo he anunciat en el meu discurs d'introducció en aquest debat, el 3. Però la demanda aquí també s'especifica, i en el consum privat, que va disminuir un 1,9 el 93, es preveu un increment del 0,4 el 94 i del 3,2 el 95, és a dir, es preveu que el consum pugui agafar aquest relleu del sector exterior, en part. El consum públic, un 1,1 d'increment el 93, un 1,4 el 94 i un 2 el 95. La formació bruta de capital fix, un menys 11,8 el 93, un 1,8 d'increment –per tant, un canvi de signe molt important– el 94 i un 4,5 el 95; això és molt important, perquè la inversió –és aquella famosa frase del Helmut Schmidt– és el benefici de demà i els llocs de treball de demà passat, no?, és a dir que, si hi han bones expectatives econòmiques allà on es veu és en la inversió. Les exportacions de béns amb percentatge de variació nominal, el 16,7 el 93, el 94 el 26,5 –ha estat realment el motor– i una disminució per al 95, el 14,2, preveiem, perquè precisament el consum i la inversió agafaran en part el relleu. I les importacions de béns, un 1,2 el 93 –any de profunda crisi; el 93 va ser un any d'una recessió molt més forta, fins i tot, que la que prevèiem–, el 16,9 d'increment el 94 i el 14,7 el 95 –és evident que la represa econòmica representa també un increment de les exportacions. I en població ocupada, d'un menys 5,2 el 93, un 0,2 el 94 i un 1,7 el 95..., que és el que li he dit, que jo sí que havia parlat d'aquests temes. I també

una disminució de la població en atur i l'evolució de la població activa; la taxa d'atur de l'EPA i de l'Inem..., jo ja ho he dit en el meu discurs: en l'EPA, el 19,4 el 93, 21,1 el 94 i només 20,8 el 95; 12,5, 13, 12,8.

Senyor Saura, vostè diu, en la seva definició diu: «Nosaltres tenim un cert creixement, és innegable que el tenim, però té unes característiques especials.» Diu: «És sense ocupació», i en això podem coincidir: és un creixement amb unes enormes dificultats per a crear ocupació; el que passa és que el remei no es veu clar ni ningú té la recepta màgica, i sembla que una certa flexibilització del mercat laboral podria ajudar a la creació d'ocupació, evidentment, repercutint en la tercera característica que vostè diu del nostre moment econòmic. Diu: «Sense llocs de treball industrials...», i aleshores cita vostè que als serveis hi va el 96% de la creació de llocs de treball; aquesta és una evolució econòmica general, mundial, excepte en els països emergents del sud-est asiàtic i altres països que s'estan industrialitzant, però en els països madurs econòmicament, doncs, aquesta és una característica clara. És a dir, en primer lloc, perquè la indústria produeix molt més amb menys persones; això és el fruit de la famosa revolució tecnològica, que, evidentment, es nota, i qualsevol visita a una empresa tèxtil d'avui ens demostra fins a quin punt la indústria tèxtil ha passat de ser una indústria de capital humà a ser una indústria de capital de maquinària. Això és obvi, i, per tant, aquesta evolució és important; conservar els llocs industrials, ja crec que és un èxit; tenim..., i jo comparteixo la seva definició que tenim un creixement que incideix poc en els llocs de treball industrial, però, evidentment –evidentment–, el que s'ha de dir és que la majoria d'aquests serveis depenen de l'impuls del món industrial, és a dir, es generen els llocs de treball en els serveis però s'ha de mantenir un sector industrial fort, perquè, si no, no es tenen aquests serveis. Hi ha serveis que no tenen res a veure amb el món industrial, però la majoria dels serveis, i dels serveis sofisticats, i dels serveis de progrés, tenen molt a veure amb el món industrial; el que passa és que els llocs industrials es creen allà perquè hi ha un concepte de la indústria de subcontractar a fora moltíssims dels seus serveis.

I, després, els llocs de treball indefinits, aquesta és una característica del nostre temps, i és una opció: o es genera més atur, pensant només a crear llocs de treball de llarguíssima duració, o es crea ocupació, però, evidentment, amb unes característiques d'indefinició..., aquest és el gran tema. I a nosaltres ens va semblar, no en la política d'aquí, sinó en la política que vam fer en el Pressupost del 94, que la reforma laboral ajudaria a la creació de llocs de treball, i jo crec que en certa manera hi ha ajudat –evidentment, llocs de treball més precaris del que voldríem, però, en definitiva, llocs de treball.

Bé, senyor Saura, vostè ens parla de dues partides que tenen un tractament diferenciat però que tenen una cosa en comú. Miri, en primer lloc, l'habitatge per a joves disminueix en el Pressupost, i de vegades això es fa per les reduccions, fins i tot, que des d'Economia i Finances s'imposen a

un departament determinat, dient: «D'aquesta xifra no podeu passar, perquè tenim el condicionament de baixar l'endeutament, etcètera», però l'habitatge per a joves és partida ampliable. No, no, això és molt important. De la mateixa manera que el PIRMI és partida ampliable, i és una partida ampliable en la qual vostè, l'any passat, quan vostè em deia: «Només hi posen 400 milions», i jo li deia: «Però, senyor Saura, és ampliable; serà el que resulti», vostè em deia: «No, però ja és molt dolent, d'entrada, posar-hi 400 milions.» Vostè diu que no el seguim mai: doncs, l'hem seguit. Aquest any, al PIRMI, hi hem posat 2.700 milions –ho dic de memòria, però em sembla que no m'equivoco: deuen ser 2.690, una cosa així–, i, a més a més, l'hem mantingut ampliable, és a dir que hem seguit els seus consells. Vostè em diu: «Home, és que es va arribar a 2.900!». Sí, és cert, té tota la raó vostè; el que passa és que, la previsió, ja l'anem acostant a la realitat, però, al mateix temps, la mantenim ampliable. I, escolti, seran els 2.900, o seran 3.000, o seran 3.500; serà el que sigui. Jo li volia dir que les partides ampliables són una lluita constant de qualsevol departament d'Economia i Finances amb els altres departaments, perquè el dèficit, que és la diferència entre els ingressos i les despeses, òbviament, només se't crea per dos motius, perquè normalment un pressupost no ha de generar dèficit, perquè qualsevol partida..., amb la intervenció de la Generalitat, no es pot superar el que està pressupostat. Evidentment que es poden fer canvis d'una partida a una altra, les modificacions pressupostàries, etcètera, però no es poden modificar. Els dèficits vénen per la baixada dels ingressos, quan hem fet uns ingressos que no hem sabut preveure, que hem previst una recaptació d'impostos que després baixa, o hem previst unes transferències de l'Estat que després no vénen, o hem previst unes desviacions de la sanitat que després se'ns han retardat, i les despeses només se'ns disparen per les partides ampliables. Per tant, qualsevol departament d'Economia i Finances ha de lluitar contra les partides ampliables. És exactament així, és exactament així, senyor Farrés.

I, per tant, nosaltres, en principi, hi estem en contra, però aquest any hi han partides ampliables. Hi han partides ampliables, precisament, per motius socials, per al que vostè deia que no hi havia sensibilitat social. I la veritat és que el debat amb els sindicats en aquest aspecte fins i tot va ser més fàcil que el debat amb vostè, perquè, pujar la partida del PIRMI però mantenir-la ampliable, o bé l'habitatge, que en aquest cas es baixa..., és contradictori amb el que li dic del PIRMI, però té la característica que es manté com a ampliable, i, per tant, els ajuts a l'habitatge dels joves seran els que siguin.

I després, sobre el PIRMI, efectivament, en el debat de política general vostè va parlar d'aquest tema amb el molt honorable president de la Generalitat, i vostè avui ha repetit unes coses que va dir i que, en part, són així. Però jo volia recordar, de totes maneres, que el PIRMI, que ve definit pel Decret 213/91, es compon d'una prestació bàsica de 37.000 pessetes mensuals per a beneficiari sol o unitat familiar. En aquest darrer cas, el de la unitat familiar, s'hi afegeixen

6.000 pessetes mensuals pel primer membre addicional; 5.000 pessetes pel segon i pel tercer membre addicional –segon i tercer, 5.000– i 4.000 pessetes per cadascun dels ulteriors membres addicionals de la unitat familiar. Això ha augmentat molt aquests complements d'unitat familiar en els últims temps, i aleshores hi ha una posició del Departament de Treball, en aquest cas, que és millor mantenir aquesta quantitat i poder atendre més persones en una situació creixent de dificultats que no augmentar en funció del que vostè deia de la inflació. Aquest és un tema que jo aquí dic que potser ho podem revisar. No ho sé, potser podem pensar-hi. El PIRMI per a nosaltres és un instrument important –s'ha convertit en un instrument important–, representa el que representa, però és un instrument social important, i jo, en aquests moments, no em puc comprometre a res, però sí que escolto el que vostè ha dit.

Jo no crec que aquests Pressupostos siguin socialment injustos ni siguin privatitzadors, perquè vostè aplica una tècnica...; vostè ens diu: «50.000 milions de pessetes no vol dir res» –i, per tant, una xifra en si sola no vol dir res–, però després vostè aplica la tècnica de comparar-ho amb altres partides i aleshores ridiculitzar. Però això tampoc vol dir res, senyor Saura. Tampoc vol dir res, perquè 50.000 milions de pessetes són les privatitzacions que vostè em diu –que no sé si se n'haurien de dir així, perquè «privatitzacions» vol dir una altra cosa–; són les aportacions a les famílies, a les empreses i a les associacions sense ànim de lucre d'un pressupost. I aleshores vostè després això ho compara amb partides de determinats pressupostos.

Però és que en aquell pressupost de Cultura o en aquell pressupost d'Indústria, ja hi ha una part molt important d'aquests 50.000 milions. I a més a més, quan es tenen dos pressupostos de departaments tan importants com Sanitat i com Ensenyament, que practiquen una política volguda –i ho he dit diverses vegades– d'equilibri entre el sector públic i el sector privat i, per tant, concerten amb el sector privat –«privat» entre cometes, perquè dins d'aquest sector privat hi ha moltes associacions o entitats que no són purament sector privat i que són sense ànim de lucre–, i Ensenyament, exactament igual, aleshores evidentment tot aquest concepte és molt ampli, perquè si tenim en compte –i ho hem dit diverses vegades– que Sanitat i Ensenyament representen el 56% del Pressupost, doncs, només que practiquin una mínima política de concertació amb els centres d'ensenyament privat i els centres de sanitat, doncs, tot seguit arribem a aquesta xifra que vostè ha dit.

I és obvi que això respon a unes característiques especials de la societat catalana, on totes aquestes associacions i empreses amb sectors de la sanitat i de l'ensenyament tenen, relativament i comparativament, més pes que en la resta de l'estructura social de l'Estat espanyol. Això és un fet i ho sabem tots.

Ara, de totes maneres, en el tema de les aportacions a les empreses públiques, a les empreses privades, als ens públics, jo voldria aquí donar-li unes dades. Als departaments, les seves aportacions a les empreses i ens públics són de

98.489 milions de pessetes, i el seu creixement respecte al 94 és del 4,9. Les aportacions a empreses privades de tots els departaments són de 18.106 milions de pessetes, i hi ha una disminució del 3% respecte al Pressupost del 94; i les aportacions a famílies i institucions sense ànim, sense finalitat de lucre, és de 77.051 milions i és un augment del 3,1. És a dir, que l'augment més considerable són les aportacions a empreses i ens públics. És a dir, que aquesta certa tendència que vostè sembla que reclamava, encara que molt petita, sí que es dona, en certa manera, en el Pressupost de 1995.

Jo crec que en la política de la Generalitat l'atenció a les universitats ha estat una atenció molt, molt especial. Evidentment les necessitats de les universitats són enormes. Vostè crec que va molt més enllà de la nostra malignitat suposada quan creu que nosaltres hi aportem poc, perquè vagin a institucions lligades a no sé què ha dit. El nostre esforç per a la millora de les universitats és realment enorme i la nostra confiança en el futur de la universitat és molt important. Les nostres relacions amb els rectors de les universitats i els presidents dels consells són constants. Evidentment, amb dificultats, però aquí hi ha un increment del Comissionat d'Universitats, de transferències a les universitats i la recerca del 7%, en el Pressupost, que és molt per sobre de la mitjana de creixement del Pressupost. I a més a més hi ha tots uns acords amb les universitats per tractar les seves capacitats d'endeutament. Tot això, cregui, senyor Saura, que en tot cas compartim amb vostè la importància enorme que per al futur d'un país té la universitat. No únicament per la formació, sinó perquè la universitat és un centre de recerca importantíssim, i també, a través de la universitat, d'aportació important a la competitivitat del nostre món econòmic.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Saura, vol intervenir? Cinc minuts per rèplica.

El Sr. SAURA: Senyor conseller, suposo que quan ha dit que del 0,7 en parlaria al final... (*Pausa.*) Molt bé, doncs espero que després en parli, no?

De les universitats, dir que el que em preocupa és aquesta disparitat tan gran d'opinions. No només amb mi, amb el Grup d'Iniciativa, sinó amb els rectors. Fa pocs dies, fins i tot, hi ha hagut una reunió del senyor Jordi Pujol amb algun rector per la situació absolutament d'escanyament de les universitats, que porta, segons expressió dels rectors, a fer contractes en precari i a dir que l'any que ve la situació serà absolutament insuportable. I les xifres que vostè dona del Comissionat d'Universitats no són aquestes, però en tot cas no vull entrar en les universitats, en les xifres concretes, aquí. El que vull dir és que el problema que hem tingut enguany es tornarà a repetir l'any que ve, que aquesta no és l'opinió dels grups de l'oposició nostra, sinó que aquesta és l'opinió dels mateixos responsables de les universitats.

Per parts. A veure, en el tema de les persones en el centre de Pressupostos, vol dir –vostè ho ha dit molt bé– dues coses: l'atenció a les persones i els models econòmics. En relació amb l'atenció a les persones, jo crec que vostè, d'algunes de les coses que li he dit, ni n'ha fet esment. A

veure, si l'any vinent tindrem el mateix nombre d'aturats, vostè no contesta i no pot contestar per quina raó els plans d'ocupació baixen de 800 a 500. Vostè això no ho pot contestar. I no pot contestar per quina raó en aquest país el president del Govern —el president del Govern— té per a protocol i publicitat el doble de diners que es dona per fer plans d'ocupació per a tots els aturats durant un any. Això no es pot contestar i no es contesta.

No pot contestar el senyor conseller per quina raó, després de dos anys, de fer el pla de pobresa, d'un compromís ara fa un any en aquest debat, un tema com aquest, que va adreçat als sectors més desfavorits de la nostra societat, tampoc es presenta. No pot contestar per què la salut laboral baixa en tres milions. Millor dit, ell ha dit, el senyor conseller ha dit una cosa que explica això. El senyor conseller d'Economia i Finances, m'imagino, com passa gairebé a totes les administracions, fa unes normes, i diu: «Escolteu, d'aquestes partides s'ha de baixar el 10%.» I aleshores el conseller, el de Treball, m'imagino, o qui sigui, les baixa totes iguals. I baixa el 10% a «Salut laboral» que a la compra de bolígrafs. Perquè, si miren vostès moltes de les partides, en alguns departaments, no en tots els departaments —no, en tots els departaments—, en alguns departaments la reducció s'ha aplicat igual al bolígrafs, a les hores extres, a les dietes, que a l'atenció a les persones. I això explica aquesta cosa ridícula i tràgica, que es baixin partides com la salut laboral.

El PIRMI. De tot, vostè ha parlat molt del PIRMI, i ha deixat una porta oberta, i jo li ho agraeixo. Vostè em diu: «No, és que si un té un fill, doncs, ja cobra 6.000 pessetes més.» Home, tampoc és cap festa, no? I si en té dos, n'hi donem 6.000 i 5.000. Està bé, tot això està bé, però el que li dic és que possiblement aquestes xifres són baixes, però sobretot que la prestació bàsica a l'home o a la dona que són caps de família no s'ha modificat en cinc anys, que són 37.000 pessetes. I li dic que possiblement és l'única prestació social de tot l'Estat que no s'ha modificat. I li dic que incrementar això no són tants diners. I vostè em diu: «Escolti, ho estudiarem». Li ho agraeixo. Si vostè diu en aquest debat que vol estudiar això, li ho agraeixo.

En tot cas, quan vostè em diu: «Escolti, dels habitatges no es queixin, l'hem baixat de 2.600 a 1.600, però l'hem fet ampliable.» Jo li proposo una altra cosa: quan vostè li diu al senyor Pujol, per escrit, a qui sigui, al secretari del senyor Pujol: «Escolta, has de baixar el Pressupost.» I el senyor Pujol diu: «Mira, saps què farem? Abaixarem "Habitatges per a joves" —això és molt bèstia, no? —Fem-ho ampliable.» Jo li proposo que facin al revés: que deixin ampliables les despeses de protocol. Que les baixin i les deixin ampliables al senyor president Pujol. I com ell és molt responsable no es dispararà, perquè suposo que el que vostè no em dirà és que el senyor president del Govern català és tan irresponsable que dispararà aquestes partides. I la d'«Habitatges per a joves» deixi-la com està. Perquè darrere —darrere— de la disminució d'una partida o d'una altra hi han prioritats socials. I no entenc, i el nostre Grup no entén, com es pot baixar la partida d'«Habitatges per a joves» i dir: «És ampliable.» Es-

colti, doncs deixin-ne ampliables altres, no? En el tema dels plans d'ocupació del PIRMI, de la pobresa, dels habitatges per a joves, senyor conseller, continuem dient, malgrat les seves explicacions, que això no ens és satisfactori.

En el tema de la privatització, jo he parlat de 50.000 milions de pessetes excloent Sanitat i Ensenyament, és a dir, jo no qüestiono en aquests moments, en aquest debat, Sanitat i Ensenyament privats, que són més de 160 o 170.000 milions de pessetes: 110, Sanitat, i 50.000, Ensenyament. Els de 110 em podrà corregir el senyor Trias i el senyor d'Ensenyament com que no hi és no em podrà corregir. M'equivoco amb els 110? El senyor Trias diu que sí, i estic segur que si el senyor conseller de Sanitat hi fos em diria que els 50.000 també. Són les xifres que vostè dona.

Per tant hi ha 160.000 milions de pessetes —que Déu n'hi do—, diguem-ne, a concerts o a acords amb sanitat i ensenyaments privats, que jo, en aquests moments, no qüestiono. Jo el que dic són els altres diners: els 50.000 milions de pessetes que no van a institucions totes i a entitats sense lucre, senyor conseller. No només no hi van, sinó que vostès fan una cosa que és important i la fan cada any. Miri, el pressupost últim, el del 93 —si vol li puc donar el 92 i 91—, vostè ve aquí en un dia com avui i ens diu: «Escolti, a les empreses privades, els passarem de transferències corrents 16.207 milions.» Quan acaba l'any, sap què els han passat? 24.000 —un creixement del 50%. Diuen: «A les empreses privades els passarem per transferència de capital 8.000». Sap què els han passat? 13.000. És a dir, les partides de transferències corrents a empreses privades s'incrementen més del 50%. Estem parlant de milers de milions de pessetes. I en canvi, què passa? Que un va a les inversions d'Ensenyament i, és clar, un mira que en el 93 vostès van dir: «Escolta, invertirem 20.000 milions de pessetes.» Hi han invertit 14.000. I si va al 92, igual.

És a dir, que una tònica de la realitat —no dels números de pressupost, de la realitat— que vostès ens diuen que passa és que les partides de dietes, d'hores extres, es desapareixen; que les partides de privatització..., quin sentit té aquí discutir si traspasarem 6.000 milions o 7.000 a les empreses privades, si després vostès sense cap control parlamentari, perquè ens el neguen, en passen el doble? Quin sentit té aquí discutir les inversions d'Ensenyament, si, any rere any, vostès entre el 20 i el 30 de la inversió en ensenyament públic no la realitzen? Però, en canvi, mitjançant un decret, enguany, al 94 —hi insisteixo—, 1.800 milions de pessetes més a l'ensenyament privat, sense control.

Per això dic que aquest Pressupost és una enganyifa. És una enganyifa perquè vostè sap perfectament que any rere any aquí ens porta unes partides que no corresponen a la realitat. I estem aquí tots donant-hi voltes, i una mica es crea un clima, fins i tot entre els seus diputats, que això no serveix per res. «No serveix per res» vol dir que deixem les mans lliures que el Govern faci el que vulgui i que vostè ve aquí amb uns números que diu: «Escoltin, contenció de la despesa...» És que la pot contenir més, si vol. Si és igual! Vostè ve aquí i les contencions de la despesa que ens expli-

ca cada mes de desembre signifiquen en els últims cinc anys —hi insisteixo— discursos grotescos, si vostè substitueix el seu discurs de fa un any per la realitat. Imaginin-se un conseller d'Economia i Finances que vinguis aquí i diguis: «despeses de personal, s'incrementen el 16%; despeses de serveis, més del 5%». Si vostè diguis això aquí, tothom diria: «on som?» Doncs, això és el que passa; això és el que passa.

I només, per acabar, un minut, en el tema del creixement. Senyor conseller, si coincidim, vostè no coincideix del tot, diu que sí, diu que no, però bé..., ja està bé que no hi coincideixi del tot, i —hi insisteixo— m'alegro que el senyor Duran i Lleida ja comenci a dir això: que hi ha creixement sense ocupació. Perquè no és un problema conjuntural. Mirin, l'any 1980 Catalunya, de població ocupada, tenia 2.100.000 persones ocupades, l'any 1980 —2.100.000 persones ocupades—; de 1980 a 1990 el PIB ha crescut moltíssim —ni ho sé—, molt —no ho sé, el 30, el 40, el 100—, sap quina població ocupada tenim avui? 2.050.000. Per tant, en catorze anys, amb compte!, i en els anys 86, 87, 88 amb pics però cap a baix, no cap amunt, cap avall, eh?: 1.500... Per tant, senyor conseller, si després de catorze anys de govern seu, la realitat és que avui Catalunya ofereix menys llocs de treball que quan vostès van arribar, amb un creixement del PIB, alguna cosa haurem de fer. I, evidentment, vostè diu: receptes. Doncs, receptes vol dir, evidentment, que no hi ha una recepta definida per a ningú, però sí que hi ha necessitat de noves orientacions de la política: per exemple, repartir el treball; per exemple, no quedar-se dient que el problema de l'ocupació és la rigidesa del mercat de treball; el problema català i espanyol és la feblesa del teixit productiu, i això vol dir formació, investigació, política industrial... N'hem fet, d'aquests debats.

Però, és clar, mentre vostès diguin que el problema de Catalunya és la rigidesa del mercat de treball, sap a on anirem a parar? Que finalment proposaran que les condicions dels treballadors i de les treballadores siguin les condicions de regulació del Tercer Món, com a única fórmula de competir, perquè, si el diagnòstic és aquest, es tracta, a poc a poc, d'anar traient, diguem-ne, prestacions i millores que els treballadors hem aconseguit al llarg de molts anys.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Miri, senyor president, senyores i senyors diputats, jo quan era conseller d'Indústria vaig fer durant molt temps un discurs que l'altre dia en la reunió amb els sindicats me'l recordava el senyor Coscubiela, precisament per discutir aquest Pressupost, i, efectivament, anava en la línia del que vostè ha dit ara al final. Hi va haver un estudi, que va fer la Comissió Europea i que hi van treballar uns experts, també catalans, que deia que els colls d'ampolla del creixement i de la competitivitat de l'economia catalana podien ser tres grans temes: el dèficit en infraestructures, la formació i R+D. I efectivament en aquell moment com a conseller

d'Indústria, i després ho ha continuat el senyor Subirà, hem intentat, doncs, anar en aquesta línia de la xarxa de laboratoris, el Laboratori General d'Assaigs, l'Idiada, el Laboratori de l'Automòbil, el Centre del Làser, participar modestament en el Centre Microelectrònic que fa el Centre Superior d'Investigacions Científiques a la Universitat Autònoma, etcètera, el Parc Tecnològic... Tota una sèrie d'activitats que anaven en aquesta línia. La formació ha estat la gran ocupació precisament per a les universitats i els centres de transferència de les universitats amb les empreses, i tot això, evidentment, la formació va íntimament lligada amb R+D.

Però hi han altres temes, no només hi ha això; això és la política microeconòmica que nosaltres sempre dèiem que l'Administració central no hi prestava prou atenció, i que, a més a més, hem intentat en aquest moment, en què tenim una certa incidència en els Pressupostos generals de l'Estat, influir en aquests temes precisament per la via que és més eficaç, que és la via dels incentius fiscals, és a dir, en l'impost de societats donar un incentiu fiscal a aquell empresari que es preocupa de la internacionalització o que es preocupa de la formació de la seva gent a dins de casa o en centres exteriors, o que fa inversions en R+D, etcètera. Però, evidentment, tota l'economia europea es troba amb la dificultat de créixer sense generar ocupació, contràriament al que passa en l'economia americana, i aquest és un fet d'estudi: l'economia americana genera molta ocupació, però unes ocupacions absolutament precàries i, a més a més, parcials i temporals. I l'economia europea, que vol mantenir determinades seguretats i determinades seguretats socials perquè va dins de la línia de la nostra tradició, doncs, creix generant molta menys ocupació, i aquest és un gran debat, però el que passa és que Espanya en el seu conjunt en genera menys que els països europeus, i aleshores potser l'adequació a la legislació laboral europea seria una bona via; és el que nosaltres creiem. Perquè vostè em diu: «home, no hi ha una recepta màgica»; evidentment no n'hi ha. I la gent que fa el discurs de vostè, no la dóna, no la dóna, perquè no hi és. I aleshores, evidentment, només si augmentem el creixement, serem capaços de generar ocupació.

Volia contestar només un altre tema, que és el de la proposta que vostè m'ha fet de convertir en partida ampliable les atencions protocol·làries... (*Veus de fons.*) Sí, no..., de qui sigui. Escolti, miri, les partides ampliables tenen unes certes normes; vull dir, això seu ha estat una ironia, que em fa molta gràcia, per cert, però les partides ampliables tu només les pots posar quan la decisió és externa; és a dir, per exemple, «Protecció de menors», com que tu no saps els menors que hauràs de protegir, perquè depèn dels tribunals, doncs, ho poses ampliable en funció dels menors que t'envien. Tu el que pots fer és que la despesa per a cada menor el 95 es mantingui igual que la del 94, que és el que hem fet. És a dir, aquest és un exemple —en podria donar deu més— de decisions externes a la mateixa Administració. O, bé, quan consideres des de l'Administració que és imprevisible el que et demanarà la societat, com, per exemple, habitatge de joves, o bé PIRMI, i aleshores, si fas una partida tancada, a

partir d'un determinat moment, si et vénen més joves a demanar ajuts per a l'habitatge o et vénen més persones a demanar-te el PIRMI, has de dir «no, perquè la partida està esgotada». I, en canvi, jo crec que amb el protocol, per alta que sigui la partida segons vostè, o per baixa, no hi ha més remei que ajustar-se al que diu la partida, perquè totes les despeses d'aquella partida han de ser intervingudes per la Intervenció del Departament i confirmades per la Intervenció General de la Generalitat, i això és així. Per tant, encara que el seu canvi sigui graciós i potser s'hi apuntaria més d'un, no ho puc acceptar. (*Remor de veus.*)

El tema del 0,7: el tema del 0,7, nosaltres efectivament aquí, en la partida de Presidència hi havia 280 milions –ho dic de memòria– i es passen a 450. El tema del 0,7, la petició –si no m'equivoco i si m'equivoco, que se'm corregeixi– és del conjunt de les administracions públiques espanyoles a aportar el 0,7 del PIB, no el 0,7 dels pressupostos, sinó el 0,7 del PIB de l'Estat. I aleshores, si no m'equivoco, en l'Administració central aquest any hi ha un compromís d'aportació del 0,35 del PIB de tot l'Estat, en el qual, per tant, hi entrem tots, i que això pogués ser ampliable en el futur en funció de programes concrets d'intervenció i d'ajuts, i de col·laboració amb el Tercer Món fins al 0,50. I les altres administracions el que hem de fer és, dins de la mesura de les nostres possibilitats i agafant un percentatge sobre els nostres ingressos corrents o qualsevol tipus de quantitat que decidim en funció de la nostra capacitat pressupostària, col·laborar amb aquestes decisions de l'Administració central per arribar fins al 0,7% del PIB. Aleshores, jo l'únic que puc dir aquí és que el nostre Grup Parlamentari, abans que acabi el termini, o no sé si ja ho ha fet –acaba el termini avui–, presentarà una esmena; no vull especificar el seu contingut. Jo sé dels altres grups parlamentaris que hi han esmenes –concretament he vist la del Grup Socialista, perquè en vam estar parlant–, i jo el que proposo és que d'aquest tema siguem capaços de parlar-ne entre tots i de consensuar-lo per donar-hi una resposta més o menys positiva, que mai serà satisfactòria del tot però que ens acostarem bastant al que podem fer dins de les nostres capacitats pressupostàries.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Saura demana per parlar.*) Un minut, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, que és cert que l'any passat hi havia 280 milions, el 93 hi havia 280 milions, però cal recordar que el 92 n'hi havien 350. Per tant, aquesta partida va anar de 350 al 92 a 280, no? Jo en aquest sentit, tot i que vull entendre de les seves paraules que el que vostè està dient és la voluntat d'incrementar aquesta partida –entenc això–, crec que seria necessari que es fessin esforços que són possibles fer amb una esmena transaccional de tots els grups, o de vostès amb el suport de tothom; és a dir que en definitiva hi hagués un gran esforç –hi insisteixo– perquè és de justícia, i, a més a més, perquè crec que a Catalunya molts milers de persones han fet esforços importants en aquesta direcció.

Tres coses només, a part d'això. Primera, senyor conseller, la nostra economia no és la d'Europa. Vostè deia: «és perquè com que el que passa a Europa, s'ha de fer a Europa...» Nosaltres tenim el doble de la taxa d'atur d'Europa i tenim el triple de la precarietat d'Europa. I diu: «no existeixen receptes màgiques»; no, ara, hi ha una cosa que sí que sabem: que les que fins ara s'apliquen no serveixen. Si l'any 1980 teníem de població ocupada 2.100.000 persones i, després d'un creixement espectacular del PIB, avui en tenim 2.050.000, però l'any passat en teníem 1.900.000..., és a dir, no hi ha manera amb aquest creixement del PIB de fer créixer l'ocupació, voldrà dir que tots, sense tenir receptes màgiques, decidim quines noves línies agafem. I avui a sobre de la taula d'Espanya i Catalunya hi ha dues orientacions.

Una que manifesten vostès amb la seva política, que és dir: «el problema és que els treballadors tenen massa drets i, per tant, el que hem de fer és treure drets als treballadors» –(*remor de veus*)– «i incrementar els beneficis dels empresaris» (*remor de veus*); el senyor Pujol ho deia l'altre dia, els va dir als empresaris: «escolteu, vosaltres amb el que jo estic fent, poc o molt teniu benefici; com a mínim, no em critiqueu»; aquesta és una línia: increment de beneficis d'empresaris i desregulació del mercat de treball.

Però hi ha una altra línia, una altra línia no dissenyada totalment; per exemple, de veritat algú pensa que es podrà continuar treballant quaranta hores tothom per tenir ocupació? Això és evident que no. Si això és així, senyor conseller, els 2.500 milions de pessetes que vostès es gasten en hores extres, deixi-ho a 1.000 només; fixi's, gastis 1.000 milions de pessetes en hores extres i creï llocs de treball, i faci una altra cosa com a govern: recomani a les empreses, i digui-ho públicament, que les empreses eliminin hores extres, i creï, contribueixi a crear un pensament en la societat que cal repartir el treball. Això sol no soluciona el problema, però això és entrar en una nova lògica, que s'hi ha d'entrar; vostès no hi entren en aquesta o en altres. (*Remor de veus.*) No tinc temps de parlar de formació, de política..., vostès no hi entren; vostès continuen dient que la seva política econòmica és que hi ha molta rigidesa del mercat de treball i que els empresaris guanyen poc. (*Remor de veus.*) I tot això, senyor conseller, el que porta és que avui, si la política és l'art de contribuir a la realització de les persones, que avui les possibilitats de realització autònoma dels joves estan a anys llum de la que tenien els joves l'any 80. Quan jo era jove no tenia problema en relació amb el futur de la meua vida, trobaria feina millor o pitjor i tiraria endavant, jo i molts de vostès. Avui els joves de divuit anys no saben què passarà amb ells; fins i tot, quan vas a una universitat i els preguntes què estudien, et diuen: «estudiem per a parats»; perquè avancem cap a un sistema productiu que es tracta que les persones treballin dels trenta anys als quaranta-cinc; si són homes, millor, i, sobretot, si tenen formació. I, per tant, senyor conseller, han de canviar la política si de veritat, si de veritat la política que vostès fan té la pretensió d'anar adreçada al conjunt de la població.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(*Són les dues del migdia.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i els lletrats Sr. Sol i Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem a la tercera esmena a la totalitat, que correspon a la presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Amb aquest caliu que ens rodeja i ens envolta a tots, iniciarem i intentarem materialitzar l'esmena de retorn dels Pressupostos del Govern de la Generalitat al Govern per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

D'entrada, saludar dos resistents del Grup del 0,7 que encara romanen –crec– entre la grada d'assistents.

El marc on establím aquest debat de Pressupostos és sensiblement diferent al que vàrem fer l'any passat. El clima –i és una realitat– ha canviat; sensiblement, però ha canviat. No és un canvi radical, no podem parlar d'una arrencada considerable del creixement, sinó que més aviat hauríem de dir que s'ha aturat la brutal caiguda de l'ocupació, el creixement negatiu, la reculada de la inversió estrangera i, sobretot, la pèrdua de confiança. Sembla que ara toca iniciar un cicle expansiu, i així és el creixement previst de gairebé 3 punts, per sobre dels 2,8 dels previstos en els Pressupostos generals de l'Estat i de la mitjana de 2,9 de la Unió Europea.

Aquesta és una de les perspectives que ens indica el producte interior brut, però, d'entrada, ens agradaria, des del Grup d'Esquerra Republicana, fer una matisació: cada cop més –i és una necessitat que es planteja en els diferents fòrums econòmics– és necessari variar els indicadors; els indicadors que hem fet servir de manera clàssica cada cop són més esbiaixats i no representen la qualitat de vida. Nosaltres entenem que el producte interior brut és, en aquest cas, la suma de les rendes personals més la renda de capital. Mentre les rendes personals, de nivell de vida, baixen, les rendes de capital pugen; això fa que el producte interior brut pugui pujar, pugui créixer, però això no va en benefici de la majoria de ciutadans o de les condicions de vida de la majoria dels ciutadans. Per això entenem que el PIB, el producte interior brut, podem qualificar-lo gairebé d'un indicador quan-

titatiu, però no pas qualitatiu. Entenem, doncs, que hi ha altres..., cal buscar nous indicadors per buscar que els més febles no estiguin en les situacions que estan avui en dia.

És realment contradictori o paradoxal, dins la irracionalitat que conforma moltes vegades l'economia, el fet que mentre el producte interior brut creix el consum es redueix. Quin consum? Doncs, el consum de la majoria de la població. Només caldria veure diferents notes que han sortit de les grans àrees de superfície comercial, que el consum s'ha reduït, i, en canvi, en productes que podríem qualificar de luxe, ha pujat. I aquesta és una d'aquestes paradoxes que no s'hauria de confrontar i que suara diferents grups deien o afirmaven sobre, també, el fet de l'atur; és a dir, hi ha creixement, però no es crea ocupació. I això està molt relacionat amb aquest fet.

El Projecte de llei fa una previsió de creació, en aquest cas –i vostè ho ha dit abans–, de 56.000 llocs de treball, però aquí, nosaltres el que entenem és que vostè ha fet, com dirien..., ha fet una *triquiñuela*, que dirien allà, a ponent. Vostè parla del creixement previst per l'EPA –l'enquesta de població activa– i després, automàticament, ens refereix..., això és el positiu, diguem-ne, però, quan es parla de l'atur i de la taxa i del número previst aquest 95, ens parla de l'Inem. Vostè sap, a vegades, la distància que separa els resultats de l'enquesta de població activa de l'Inem. O sigui, o parlem sempre de l'EPA, o parlem sempre de l'Inem, i treballarem amb molts baròmetres semblants, però el que no podem fer és, en allò positiu, és a dir, creació d'ocupació, valorar l'EPA i mencionar l'EPA, i després, quan hem de parlar de l'atur, mencionar l'Inem. O uns, o altres.

Ara fóra, doncs, el moment de començar a establir les bases d'una incentivació real de l'economia productiva i que pugui modular i allargar el cicle expansiu. Des de la crisi del petroli, l'any 73, fins avui, els cicles expansius han estat cada cop més curts i a cada bugada hem perdut un llençol en aquests cicles en matèria industrial, sobretot –ho repetim– en el sector secundari. És a dir, en aquest cas, ens porta el problema més important que té avui plantejat la societat catalana: la precarització del treball i la desocupació. Per tant, i essent conscients de les limitacions que ens imposen els acords de Maastricht, malgrat això, ara –ho repetim: ara– és el moment d'intentar invertir perquè allò de l'economia productiva no sigui un simple eslògan electoral, perquè, si no, el problema rau en aquesta deslocalització industrial i en l'excessiva dependència del consum exterior.

Si el creixement de la nostra economia hagués de dependre del consum interior, en aquests moments no podríem ser gaire optimistes, ja que els indicadors del tipus de consum demostren que, si bé aquest creix en les classes amb estabilitat laboral, no ho fa en les altres, és a dir, en la majoria. A més, les perspectives per tal que els beneficis empresarials puguin generar ocupació tardaran a donar fruits. Recordem que aquests beneficis no s'han aconseguit mitjançant cap millora de la competitivitat tecnològica ni amb l'eficiència productiva, sinó mitjançant el desmantellament progressiu de l'Estatut dels treballadors i sistema de protecció als deso-

cupats; en definitiva, amb la pèrdua de poder adquisitiu de tots els treballadors.

Diem que ara hauria de ser el moment de redissenyar les bases d'un creixement sostenible suficient per poder assolir quotes racionals de competitivitat tecnològica, que tenen els països, la majoria o la mitjana dels països de la Unió Europea, sense haver de recórrer a la precarització laboral. La pregunta que ens fem és si serviran aquests Pressupostos per estabilitzar aquest creixement. De ben segur que la resposta del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya –i, pel que hem pogut veure, dels altres dos grups de l'oposició que ens han precedit– és: «clar que no».

Bàsicament, nosaltres fixaríem en quatre punts el perquè aquests Pressupostos no ajuden la indústria, i concretament els sectors productius. D'entrada, on és el creixement que haurien de tenir en els departaments més clarament productius? Creiem que ni en Indústria ni al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ni en el de Comerç i Turisme no hi ha hagut un increment suficient per afrontar aquests reptes que plantejàvem.

Però, en segon lloc, no només hem d'estimular el creixement i la millora tecnològica i la competitivitat: les mesures de protecció social i d'igualtat d'oportunitats..., creiem sincerament que tant la Sanitat com l'Ensenyament impliquen un procés constant, lent però inexorable, de privatització. La flexibilització laboral que el neoliberalisme imperant preconitza ha comportat una ruptura social que cada cop és més profunda, aquella que separa cada cop més la societat en tres segments: els aturats, els que no tenen un contracte estable i els que tenen un contracte de treball estable; tres segments que, en els diferents resultats que anomenàvem abans de consum, cada cop es denoten més.

I tercer punt: entenem també que cal reequilibrar el territori. La pregunta que ens hem de fer és que, malgrat que hi ha hagut –i vostè ho indicava, i en la Memòria econòmica financera també ho indicava– una voluntat en determinades comarques d'invertir, això no obsta que hi hagi hagut a hores d'ara encara un guix important de comarques, a les zones absolutament que podríem qualificar dins del Principat de «perifèriques», que no han rebut la inversió necessària. Posaríem un exemple –potser és un exemple que jo gairebé qualificaria, algú del nostre Grup va qualificar de «dramàtic»–: enguany, a la comarca del Priorat, la inversió real és de zero pessetes. Possiblement, en diferents conjuntures, vostè em dirà que hi han hagut altres tipus d'inversions, però, si fem referència estrictament al que entenem per inversió real, a la comarca del Priorat, aquest any, la inversió real és de zero pessetes.

Finalment, allò que ens ha de servir per fer la nostra aportació a la globalitat: entenem –i com han dit altres grups d'aquesta cambra– la necessitat de portar una política generosa amb el medi, una política de defensa del patrimoni ambiental, i, paral·lelament a això, també entenem que la nostra aportació a la globalitat dels ciutadans d'aquest planeta és també la nostra aportació del 0,7%. Són quatre punts que creiem que són bàsics per entendre i canalitzar aquests Pres-

supostos. Quatre aspectes que haurien de ser prioritaris per a l'obra de Govern i que aquests Pressupostos haurien de definir i materialitzar. Són aquests Pressupostos l'eina per solucionar part d'aquests problemes? Sincerament, creiem que no.

Iniciem, doncs, avui el debat sobre l'aprovació dels Pressupostos per a l'any 95, del Govern de Catalunya. Els pressupostos són allò que defineix més explícitament les prioritats i, sobretot, l'evolució de la incidència del Govern en la societat i els ciutadans. Tan important és en el pressupost saber els ingressos com les despeses, i si aquest és l'únic dels pressupostos possibles, tal com se'ns ha volgut fer creure reiteradament des del Govern de la Generalitat, i també –com no?– des del Govern de l'Estat.

Aquest Pressupost descobreix aquella sospita que, cada cop més, més ciutadans del nostre país tenen: la divergència total entre el que en podríem dir la «Generalitat oficial» i la «Generalitat real». Una Generalitat oficial que vol donar l'aparença d'un govern real, un govern de debò, amb ministeris i privatitzacions –si els estats de la Unió Europea privatitzen, el Govern de la Generalitat també–; amb un departament de Justícia que, a hores d'ara, si féssim una enquesta al carrer, ningú en denotaria la seva existència i que fins i tot a l'Estat –i potser sí que és conjuntural– han estat capaços d'absorbir Ministeri de Justícia i Ministeri de l'Interior. D'acord que pot ser conjuntural, però, a hores d'ara –és una reivindicació que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana–, entenem que per agilitar, per descentralització i, fins i tot, per una raó concreta, per efectivitat, entenem que el Departament de Justícia no té raó de ser fora d'una secretaria general, englobada a Governació o, com vostès també..., o com nosaltres palesàvem al programa, a Interior.

Però no és així. Entenem que avui en dia hi ha una altra Generalitat, una Generalitat real, una Generalitat que viu, inverteix, malbarata, balafia en propaganda, en publicacions, en una façana. Aquest és el problema. Vostès, aquest any –ho ha dit algun dels grups que m'han precedit–, han intentat fer una part de contenció; contenció que després, quan veiem l'execució del Pressupost, i quan veiem la projecció de l'any 93 i l'establísim sobre el 94, veuríem que aquesta contenció fins a cert punt pot quedar en dubte.

Però el que és clar és que en el nostre país existeixen dues generalitats. Ho repeteixo: la Generalitat oficial, aquella que és omnipresent, aquella que, mitjançant la propaganda, mitjançant la publicitat o –com explicitàvem nosaltres en el debat anterior– l'agitació i propaganda del règim, i una Generalitat real, aquella que malda per conjuntures polítiques suficients per aconseguir un 15% de l'IRPF, aquella que malda per solucionar el problema de la sanitat, però, en definitiva, aquella que malda per no assumir responsabilitats.

Avui, el Govern de la Generalitat és el Govern de l'Estat, el mateix que l'entitat autònoma és el Govern de Catalunya; funcionem i tenim la mateixa capacitat fiscal –malgrat la participació en el tram del 15% de l'IRPF– que qualsevol entitat autònoma vers el Govern de la Generalitat. Aquesta

relació és directa. I, a més a més, ho vàrem dir també en el debat de l'any passat: entenem que, a hores d'ara, el 15%... —i vostè ho ha dit també a la presentació dels Pressupostos—, falta un any, i caldrà tornar a renegociar aquest 15%, amb aquella relació amb altres comunitats autònomes tan..., jo diria gairebé difícil, per al Govern de la Generalitat i per a tots nosaltres. Entenem que s'ha volgut aprofitar la conjuntura electoral, en un moment donat, per beneficiar-nos d'aquest 15%, i hem caigut en la nostra mateixa trampa: aquesta conjuntura es pot tornar contra nosaltres, quedar-nos esmorteïts en aquest tram del 15% de l'IRPF i no poder avançar.

Se'n recorden vostès, quan van vendre la idea de la co-participació en el 15% de l'IRPF, de la corresponsabilització fiscal? Era la idea que s'avançaria en aquest percentatge. Nosaltres creiem que vostès van voler aprofitar la conjuntura política, i en aquests moments en som víctimes, d'aquesta conjuntura. I, possiblement, en les pròximes renegociacions no podrem passar del 15.

Entenem, doncs, que en aquests moments el Govern de la Generalitat de Catalunya té un pressupost absolutament dependent, un pressupost que no és l'únic possible; caldria una nova filosofia, una nova manera d'entendre i, sobretot, la necessitat d'adquirir compromisos seriosos en el tema del concert econòmic per tal de solucionar problemes avui en dia candents, com el de la Seguretat Social, com el de la Sanitat o com els diferents traspassos i transferències que queden.

I el més preocupant: el condicionament del pressupost; l'any passat vàrem tenir un debat sobre aquest aspecte. Si a aquest condicionament hi afegim el que és el condicionament que ve directament des de Madrid, que l'any passat, crec, si no m'equivoco, estava en el 52,2%, i enguany és el 52,4 -0,2 punts, gairebé imperceptibles—, si a aquest condicionament hi afegim el condicionament directe que impliquen altres departaments no adscrits directament des dels Pressupostos generals de l'Estat, que també tenen una part de despesa corrent i una part de personal, entenem que el marge de maniobra financera del Govern de la Generalitat, el marge de maniobra d'aquest Parlament, en teoria, és mínim; gairebé, moltes vegades, potser no el podríem situar per sobre del 20%. I això és preocupant, i això és el que li dèiem nosaltres: que aquesta és, potser, la vessant més important del que nosaltres anomenem «Generalitat real». Volem fer de govern, volem privatitzar, tenim un comissionat d'exterior, però, en definitiva, la nostra maniobra..., i vostè em respondrà que hi ha altres governs occidentals que poden tenir el mateix marge de maniobra; no és veritat: el marge de maniobra és molt reduït, i això entenem que malda, en definitiva, l'autonomia de política financera i la política econòmica del Govern de la Generalitat i, en definitiva, de tots els ciutadans del nostre país.

A més a més, vostè també ha dit en el discurs que..., i és un tema que s'ha venut en els mitjans de comunicació —i de forma lícita, que quedi clar—: el tema dels fons de cohesió. Els fons de cohesió és un tema absolutament relacionat di-

rectament amb el que pot ser la mateixa situació de la dependència econòmica dels Pressupostos generals de l'Estat i el poc marge de maniobra que té aquest Pressupost. Miri, en els fons de cohesió, l'Estat espanyol participa de la Unió Europea amb 1 bilió de pessetes. D'aquest bilió de pessetes, la participació de Catalunya, del Principat —altrament dit de les quatre províncies, mal enteses—, és del 20%; és a dir, 200.000 milions de pessetes. El retorn d'aquests fons de cohesió a Catalunya, si nosaltres esdevenim contribuents directes, en aquest cas, de la Unió Europea en aquesta via, no arriba ni al 50% d'aquesta contribució que fem nosaltres a la Unió Europea, i altres estats amb renda per càpita més alta que la nostra han rebut percentatges superiors a aquest índex.

Entenem, doncs, que no direm res de nou dient que aquests són uns pressupostos políticament dependents i que la Generalitat oficial, i en aquest cas el Grup de la cambra que li dona suport, ha renunciat a establir mecanismes de poder polític i més capacitat financera i, sobretot, d'anar més enllà de ponderables i conjuntures polítiques que poden empitjorar, com he dit abans, més d'allò previsible i establir una relació bilateral, que fóra necessària, una relació bilateral entre Catalunya i l'Estat. Ho diem nosaltres, ho diuen altres grups d'aquesta cambra i, a més a més, ho diu també un senyor que ara es presenta de cap de llista a les eleccions municipals de Barcelona i que vostè també el coneixen, que es diu Miquel Roca —suposo que es parla...—, que ahir deia una cosa important, i penso que se l'haurien d'escoltar. Diu: «A Europa s'ha acabat la propaganda, a Europa s'ha acabat l'aparador i comença la qualitat de vida.» A mi em sembla que, aquests Pressupostos, o poc se'ls ha mirat, a nivell executiu del partit, o poc ho ha consultat, perquè, precisament, crec que és contradicció amb el que va dir el senyor Miquel Roca.

Ho diem i, en aquest sentit, en l'evolució dels tres darrers anys podem observar com es manté la inèrcia en els apartats referents a personal, despesa corrent..., i gairebé són 450.000 milions de pessetes del pressupost consolidat, el 25,74% del Pressupost; el 25, l'any 94, i el 25, l'any 93. La despesa corrent, 518.000 milions —és el 29,05%—, es manté igual que el 94 -29%— i també el 93. Què queda per a la inversió real i les transferències de capital? 291.000 milions, el 16,32% del pressupost consolidat. Ha baixat un punt respecte a l'any passat.

En tres anys no hi ha hagut forma de reconduir la inèrcia que estem repetint de la despesa corrent i personal. L'Administració arrossega el Govern. I l'aparador que anomenàvem ens apareix quan fem una lectura transversal dels diferents pressupostos de la Generalitat. Podem observar que només en atencions i protocol hi han 417 milions esmerçats en els departaments més els 21 milions d'entitats gestores, més 30 milions i mig d'entitats autònomes i administratives, més 7 milions d'entitats autònomes comercials, industrials i financeres; 477 milions de pessetes de tot el pressupost consolidat.

Però seguim: publicitat i propaganda. Hi ha hagut contenció en aquest apartat, és veritat: 720 milions, més 312

d'entitats autònomes, gestores i Servei Català de la Salut, més entitats autònomes administratives, 100 milions, més entitats autònomes comercials, industrials i financeres; total, 282 milions. Total del total de publicitat i propaganda: 1.416 milions del pressupost consolidat.

Reunions i conferències: 354 milions dels departaments, més 149 milions a entitats autònomes administratives, 451 milions a entitats autònomes comercials, industrials i financeres, gairebé 5 milions; total, 961 milions.

Estudis i treballs. En els departaments, 1.200 milions; entitats gestores, 498 milions; total d'entitats autònomes administratives, financeres, 258 milions. El total d'estudis i treballs: 2.255 milions.

El resultat de tot això és que 5.109 milions s'esmercen en una part de la façana. I podem dir això: que els estudis i programes són necessaris. Ja ho deixem clar aquí: creiem que són necessaris, però cal més transparència en una partida com aquesta, que pot esdevenir una eina més al servei d'un partit o d'una coalició de partits, que no pas del Govern, l'Administració o el poble de Catalunya en general. Per aquesta raó, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hem fet una esmena a l'articulat per tal de regular l'ús i l'adjudicació d'estudis i programes i, sobretot, allò més important: que aquest Parlament en tingui ple coneixement.

Però hi ha més. Quant preveu gastar o invertir —no sé quin concepte és el més apropiat— el Govern en la millora de les seves dependències? Quant? Doncs, 4.401 milions de pessetes. Estem parlant de dependències que no són ni instal·lacions esportives, no són ni centres escolars, no són ni centres sanitaris: estem parlant de dependències internes del Govern de la Generalitat, de l'Administració. Home, nosaltres ja entenem que ha d'haver-hi uns mínims de comoditat; nosaltres ja entenem que ha d'haver-hi un procés de rehabilitació en les partides pressupostàries. Quan es va crear l'Administració pública a Catalunya, a partir dels anys 80, hi havia l'esperança de començar a crear una administració nova, sense els vicis, sense la nul·la eficiència que ha tingut sempre l'Administració espanyola, hereva del que ha estat el més pur franquisme. Avui en dia podem dir que hi ha un punt de diferència entre l'Administració pública catalana i l'Administració pública espanyola: la imatge corporativa. Només cal visitar centres dependents de Telefònica o de Correus per veure la precarietat de mobiliari o la precarietat dels edificis o instal·lacions internes. Destaca, sí, però que en els edificis interns, en les instal·lacions internes del Govern de la Generalitat, la imatge corporativa brilla, i pot brillar. Ja ho diem: 4.401 milions; ja entenem que una part del pressupost ha d'anar transferida a la millora del patrimoni intern, a la millora en aquest aspecte, i no parlo del mobiliari; parlo *només* de rehabilitació d'edificis que són dependències administratives del Govern de la Generalitat. Però hi ha més. Moltes vegades hem dit —i ho diem— que hi han excessius lloguers. No s'acaba aquí; entenem que aquest any hi ha 17.000 milions de pessetes en lloguers. També faríem demagògia si diguéssim que aquests preus són excessius —17.000 milions de pessetes.

Nosaltres entenem que és necessari, que ha d'haver-hi un patrimoni, que ha d'haver-hi..., no tot es pot comprar i que és normal que fins a cert punt hi hagi uns lloguers. Però nosaltres fem una reflexió, i espero que el conseller ens contesti: què pot passar amb aquests 17.000 milions de pessetes destinats a lloguers amb l'aplicació de la Llei d'arrendaments urbans? El Govern central els ha fet transferències i traspessos amb els quals els donaven, per exemple, recordo, a jutjats, a Justícia, a Barcelona, gairebé 4.000 metres quadrats, un lloguer anual de 2 milions de pessetes. És clar, escolti, això, amb la LAU, què pot passar? Pensi que, de 17.000 milions, amb l'aplicació de la LAU, en pocs anys la cosa es pot accelerar vertiginosament. Creiem també que hi haguéssim determinada política de façana amb l'adquisició d'immobles, excessius. Pensem que, d'aquests 17.000 milions —necessaris, ho repeteixo, una bona part—, creiem que aquí també hi ha hagut massa alegries en aquest aspecte.

Tot plegat ens porta a aquesta situació que dèiem, de la dicotomia entre la Generalitat real i la Generalitat oficial, aquesta Generalitat oficial que malda per tenir presumpció, aparença de Govern, vers una Generalitat real que inverteix. Gairebé sumant aquelles quatre partides que li deia, d'atencions, de protocol, de publicitat i propaganda i d'estudis i programes, més la part de rehabilitació, que també qualificàvem d'imatge corporativa, sumen 12.000 milions de pessetes. Entenem que és una xifra prou important a l'hora de comparar-la amb la situació real de sectors que haurien de ser suportats i ajudats i subvencionats directament, per la importància estratègica que tenen amb el que podríem qualificar, i hem qualificat entre tots, d'economia productiva.

En definitiva, la Generalitat oficial és un model estratègic d'entendre el Govern. Molt poc desgast per tanta propaganda, per propaganda, però aquest sistema al final falla, i amb el temps observaran com el gran perjudicat d'aquest procés és el país. Ja ho va ser a l'estiu, quan Catalunya es cremava; l'omnipresència dels símbols de la Generalitat va desaparèixer en el caos, i la manca de mitjans, que any rere any l'oposició i concretament també el Grup d'Esquerra Republicana els havia reclamat, no hi eren. Aquesta estratègia d'adequar l'Administració a les necessitats del partit provoca paradoxes com aquella que, malgrat no haver-hi oferta pública d'ocupació, en els darrers anys, en lloc d'amortitzar les places que queden vacants, el creixement és constant: un augment del 4,46% l'any 94 i d'un 5,32% previst per a enguany; això, sense fer la previsió de l'execució del Pressupost.

Això ens porta a la reflexió següent: creix la partida de personal per sobre de l'augment salarial; ens porta a la conclusió que tots sabem: interins. I interinatges vol dir treballadors elegits a dit, és a dir, vertebrar una administració amb criteris que no són exactament els d'eficiència, i això, si més no, passegiu-vos per la Secretaria General de Jovenutut i podrà veure de quin color tenen la majoria el carnet, dels treballadors d'aquella casa.

Entenem que aquestes disfuncions no són bones, i entenem que aquestes són les disfuncions que no ens porten a

suplir les necessitats reals del país. Si fem un repàs –com dèiem– dels quatre blocs que nosaltres creiem necessaris que haurien de premiar aquests Pressupostos, i si comencem per l'economia, el que en podríem economia productiva, i els tres departaments vitals en aquest sentit –Indústria i Energia, Agricultura, Ramaderia i Pesca i, evidentment, Comerç i Turisme–, entendrem que no són, precisament, uns pressupostos per estar gaire contents ni gaire orgullosos.

Un any més, ens trobem en el cas dels pressupostos, el pressupost, en aquest cas, d'Indústria i Energia, amb el problema endèmic que l'actual Govern és incapaç de resoldre; aquest problema fonamental és la política industrial que es vol per a aquest país, és a dir, el disseny global del que ha de ser la indústria i els sectors connectats a Catalunya. En el món en el qual estem inserits cal un esforç de concreció de quines són les especialitats i els sectors en els quals aquest país està en situació de competir, no tan sols a la Unió Europea, sinó en tot el món.

En aquest punt, ens permetem, des d'Esquerra Republicana, recordar la manca d'un debat sobre la repercussió que els acords de la Ronda Uruguai, del GATT i la creació de l'Organització del Comerç Mundial tindran en el teixit productiu de Catalunya, debat que enllaçaria amb la inexistència d'una posició clara i taxativa, més enllà de la retòrica de l'actual Govern: la política industrial d'aquest Govern s'ha basat en el «seguidisme» pur i simple de les directrius marcades pel Govern de l'Estat. Les crítiques puntuals que des de la majoria s'han fet a la política del Govern de Madrid no són més que fugides endavant per tal d'amagar la realitat. En aquests darrers anys –cal recordar-ho–, les accions del Govern de la Generalitat en matèries pròpies del Departament s'han limitat a la promoció de les inversions estrangeres i a la desatenció i deixadesa de la petita i mitjana empresa, la qual s'ha vist progressivament..., a tancar, a traslladar-se a tercers països o bé a vendre's a les multinacionals estrangeres, amb la qual cosa s'ha accentuat no només la desindustrialització del país –ja de per si un problema greu–, sinó la desnacionalització de la indústria catalana. Els catalans hem vist com ha crescut l'atur, la depressió, la desindustrialització, el desmantellament i l'empobriment de comarques i sectors socials a causa, entre altres motius, de la inexistència d'una política industrial d'acord amb el teixit del país. El fet de no tenir recursos propis és una excusa més que no pot obviar la desastrosa política del Govern en aquesta matèria.

Els pressupostos que presenta a aquesta cambra el Departament i les entitats que depenen del sector industrial, de manera més o menys explícita, són un exemple més del continuïsmen de la política del Govern: no hi ha criteris globals de coordinació, de xarxes d'infraestructures, dels serveis a les empreses, de la formació del factor humà, de la recerca i innovacions tecnològiques. El país té una urgent i inajornable necessitat d'una política de suport a la recerca. És cert que a Catalunya hi ha empreses que tenen tecnologia punta pròpia, a l'avançada mundial, però com ho han aconseguit, aquestes empreses? Com han aconseguit aquestes fites? A

base d'esforç personal, a esquenes i molt sovint en contra de l'Administració. En aquests pressupostos no hi ha res que faci veure l'existència no tan sols d'una política en aquest camp, sinó de la voluntat que aquests investigadors puguin anar endavant sense haver de vendre les seves patents i les seves empreses a capitals estrangers.

Però és més: el sector industrial conté a Catalunya, en el seu desenvolupament, en aquests moments, i –com dèiem al principi– a cada bugada perd un llençol. A cada procés de crisi, veiem com és el sector més afectat, com és el sector més deslocalitzat i, sobretot, com perd ocupació activa. Entenem que és el sector que s'hauria de primar amb més voluntat i amb més interès, i sobretot el teixit, el 97% de la indústria i de l'empresa al nostre país: la petita i mitjana empresa. Aquesta és una política necessària, que necessita molts recursos i que entenem que és insuficient en aquest pressupost.

Però és més: comerç i turisme, un altre sector important productiu al nostre país, que molt sovint l'installem en aquesta denominació de «serveis», només creix 5 milions el pressupost de Comerç i Turisme, és a dir, un creixement imperceptible, però amb un augment considerable dels capítols primer i segon, no el de remuneració de personal, que augmenta 58 milions i que, contrast gairebé imperceptible, puja dels 5 milions de tot el pressupost. Si nosaltres hem d'adaptar-nos a un model turístic, que primi la qualitat d'oferta i arribi a un turisme selectiu en lloc dels passats anys, entenem que és necessària també una inversió i una planificació per establir aquesta reconversió del sector turístic. Però, recordem-ho: aquest és el pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme. Aquesta davallada entre la despesa corrent i les inversions reals i les transferències de capital és total: 2.598 milions de despeses corrents, per només 5.635 milions, i amb això no s'arregla ni s'incideix en un sector tan maldat com és el sector del comerç.

El petit i mitjà comerç necessita una reconversió, i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ho ha estat reiterant en aquesta cambra, ja que des de l'erari públic se sustenta i s'ha donat suport a les diferents reconversions a sectors productius: hi ha hagut un suport, amb més o menys encerts, al sector industrial; hi ha hagut un suport a la reconversió, amb més o menys encerts, del sector primari –agricultura, ramaderia i pesca–, però qui ha de pagar, qui ha de sustentar la reconversió del sector del comerç? Una reconversió salvatge, àdhuc maltusiana, que les grans àrees de superfície han imposat. Avui dia no veiem en aquests pressupostos els suports bàsics per millorar aquesta reconversió. Entenem, doncs, que aquests pressupostos tampoc serveixen i tampoc ajuden un sector important, com és el sector del comerç i del turisme.

Però és més: sector primari, Agricultura, Ramaderia i Pesca. Any rere any, s'observa una contracció o congelació a la baixa de les inversions reals i les transferències a empreses familiars agràries; simultàniament, és de destacar l'ampliació o congelació a l'alça de les despeses corrents, les retribucions d'alts càrrecs, les relacions amb el lloguer i

condicionament i la compra d'immobles. L'interès del Govern pel sector primari és estrictament retòric i verbal, i en els grans reptes plantejats en el Pla director, per exemple, no hi ha partides establertes que no parin de disminuir any rere any: modernització, promoció dels productes de qualitat, sanitat vegetal i animal, foment de les assegurances agràries... Aquestes partides no han augmentat, precisament. En general, desvetllen expectatives, reclamem esforços i anem a procurar la modernització i una optimització del sector. Per contra, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es troba submergit en la ineficiència pressupostària, la rutina dels projectes i els focs d'artifici de la seva política de relacions públiques.

Entenem, doncs, que en els sectors productius aquests Pressupostos s'han de retornar al Govern. Però és més: el que hauríem d'anomenar les cobertures de defensa social, la cobertura social, allò que és bàsic en una situació com la que qualificàvem de ruptura o de trencadissa social en aquests tres sectors. Recordem-ho: aturats; en segon lloc, aquelles persones que no disposen d'una feina fixa, i en tercer lloc, en aquest cas els privilegiats, aquells que disposen de feina fixa. Entenem que en política de benestar social cal fer esment especial a la poca aportació en urgències socials; el PIRMI ha funcionat mitjanament bé, per què no reconèixer-ho?, però, escolti, quan s'acaba el PIRMI, què? El problema de la inserció d'aquelles persones que porten un atur perllongat o altres persones que han necessitat de la renda mínima d'inserció, quan s'acaba el PIRMI, la situació és difícil.

Entenem, doncs, que cal una perllongació d'aquests plans d'inserció social; entenem que no s'acaba tot amb el PIRMI, i per aquesta raó nosaltres entenem que avui dia, en la Catalunya en què ens trobem, amb índexs de pobresa importants —i ho deia el senyor Saura, d'Iniciativa per Catalunya—, gairebé 700.000 pobres, per sota dels ingressos anuals de 500.000 pessetes; en una situació amb 600.000 pensionistes, els quals gairebé estan per sota tots del sou interprofessional; amb una altra situació important de joves —gairebé 150.000 joves— que no han trobat feina, i, en definitiva, 100.000 persones, d'aquells aturats a què ens referíem, mig milió de persones a Catalunya que porten més d'un any i mig sense poder treballar.

Entenem, doncs, que la situació i la cobertura que hauria d'oferir Benestar Social és altament insuficient; que polítiques que fins ara s'han portat, com el PIRMI, poden haver estat positives, però que cal un esforç més, i entenem, sobretot en matèria social, que ni en els idearis que van legislar la creació de la Conselleria de Benestar Social no s'acompleixen aquests supòsits: potenciar la formació ocupacional, la prevenció i la seguretat, i això contrasta terriblement amb l'enorme volum del Gabinet del Conseller.

Altres parts que poden redistribuir la renda o que poden ajudar a la igualtat d'oportunitats: Ensenyament —breument. Creiem constant la privatització del sector: gairebé el 50% de les inversions reals van a parar al sector privat. Ja entenem les virtualitats, la important tasca que ha pogut fer pel nostre país una part de l'escola privada avui dia concertada,

però no hi ha cap tendència en els darrers anys en els Pressupostos que ens indiqui que hi hagi una correcció a favor de l'escola pública. Entenem, doncs, que són raons, tant de sectors productius com de cobertura social, importants.

Finalment, parlàvem al principi de la importància de l'aportació del 0,7%. Entenem que avui dia, en aquesta campanya que estan portant les persones que teníem al matí al davant del Parlament, es tracta, en definitiva, d'una reparació històrica: la reparació que una quarta part de la humanitat va manllevar els recursos a tres quartes parts de la humanitat. Entenem la necessitat d'aquesta aportació del 0,7%, perquè, si no, avui dia, una quarta part de la humanitat condemna tres quartes parts a una mena d'*apartheid*, un *apartheid* no només que moltes vegades el despatxem amb el qualificatiu de món subdesenvolupat o Tercer Món.

Creiem que a les societats avançades, de les més desenvolupades a les no tan desenvolupades, és important, necessari per evitar aquest *apartheid*, aquesta aportació, i per això entenem que ha d'haver-hi un esforç, tal com ha indicat el conseller aquest matí, en aquesta matèria. El que nosaltres volem saber és fins on està disposat a arribar el Govern, perquè fins a cert punt la referència que ha fet el conseller aquest matí feia referència als ajuts, en definitiva, a l'aportació que fa el Govern de l'Estat i que de forma coordinada pot fer en aquest cas el Govern de la Generalitat. Entenem que aquesta aportació que fa el Govern de l'Estat no és del tot real: la meitat d'aquestes aportacions que es fan en nom del 0,7, que tendeixen al 0,7, moltes vegades van a parar a les anomenades ajudes FAD, ajudes que, en definitiva, són per a la instal·lació d'empreses de l'Estat espanyol en aquests països. Poden ser importants, poden ajudar al desenvolupament, però no estem parlant exactament ni és aquest el sentit de les ajudes que es demanen.

Entenem que el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya, representant dels ciutadans i ciutadanes, té un deute amb aquests països, amb aquests ciutadans i ciutadanes dels països subdesenvolupats. Entenem la necessitat, i creiem que l'aportació que ha fet el conseller abans ha tingut un marge positiu, entenem que hi ha voluntat. El que nosaltres ens preguntem és fins on es vol arribar amb aquesta aportació, en definitiva, per fer-nos a tots més solidaris, tant de forma individual —que de ben segur ho serem—, però també de forma col·lectiva.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Puigcercós, vostè ha començat la seva exposició destacant el canvi, el marc en el qual es mou aquest Pressupost respecte als pressupostos d'anys anteriors. Efectivament, aquest canvi és el que marca, per exemple, els ingressos del Pressupost quant als impostos, i aquest canvi de situació, el cicle..., vostè ha parlat d'un cicle expansiu i jo crec que és un canvi de cicle, que representarà el creixement del 2 o del 2,2% l'any

94, el 3 el 95, i que cal consolidar i que segurament, com dèiem aquest matí, és un creixement que es produeix en unes circumstàncies, sobretot en el camp de l'ocupació, molt diferents de les circumstàncies a les quals estàvem habituats en el passat. Hi ha en aquest tema, realment, una..., hi ha hagut una revolució tecnològica, en el camp sobretot industrial, que afecta molt la creació d'ocupació, i hi ha un trasllat d'aquesta ocupació cap al món dels serveis. Això és ben conegut.

Vostè ha replantejat un tema que ja havíem debatut aquest matí, dient: «El PIB, cada vegada més, és un indicador quantitatiu, no qualitatiu, i s'han de buscar altres indicadors que ens indiquin quina és la qualitat de vida o quines són les circumstàncies de vida dels ciutadans.» Totalment d'acord, però jo torno a insistir que és un indicador; serà quantitatiu, però té conseqüències qualitatives, i que és un indicador —no cal ni dir-ho— enormement important, perquè, si no, només hauríem de recordar com ens lamentàvem tots quan l'any 93 el PIB de Catalunya baixava un 2,1%, i quines eren les conseqüències catastròfiques que en aquell moment prevèiem sobre el nostre sector industrial, sobre la desindustrialització, la deslocalització, la destrucció de llocs de treball..., i, per tant, que això hagi canviat de signe és un tema del qual només ens podem congratular i que cal consolidar amb una política econòmica adequada i també amb una determinada estabilitat política i amb un clima polític també, jo diria, adequat.

Els dos motors del nostre creixement l'any 94 han estat el sector exterior i el bon comportament, o normal comportament, acceptable comportament del turisme, i dèiem aquest matí que això, el relleu de cara al futur, l'han de prendre el consum i la inversió. L'índex de producció industrial, que ens marca uns increments interanuals de més del 10%, últimament, en els últims índexs, ja apunta a un creixement dels productes de consum interanual del 6% i un creixement dels béns d'equipament del 15%. Això ens indicaria que realment tant els béns de consum, la producció de béns de consum i, per tant, el consum d'aquests béns, com els béns d'equipament, que tindrien alguna cosa a veure amb la inversió, i també l'increment de les importacions de béns d'equipament, va cap a aquesta línia, l'any 95, i aquest matí jo, en una contesta al senyor Saura, ho he dit, que nosaltres preveiem, per a l'any 95, amb el creixement del PIB del 3%, un creixement del consum del 3,2 i un creixement de la inversió del 4,5. Per tant, sembla evident que el consum i la inversió prendran el relleu del sector exterior i també del bon comportament del turisme.

Vostè parlava que deixem ben clar si parlem de l'EPA o si parlem de l'Inem. Jo, cada vegada, em sembla, en el discurs meu d'aquest matí i després en les diverses intervencions, ho he deixat claríssim, que són xifres molt diferents: l'EPA és una enquesta que ens dona uns resultats aproximats i les dades de l'Inem és l'atur registrat. I, per tant, jo prefereixo i preferim nosaltres referir-nos a l'atur registrat, i en aquest atur registrat ens situem al 13%, 4,4 punts per sota de la mitjana de l'Estat, i la previsió per a l'any 95 és del

12,8%. Això està claríssim. I això representa, doncs, quant a les previsions —i aquí sí que hem de recórrer a l'EPA—, doncs, la creació de determinats llocs de treball, però no deixa de ser una previsió.

Hi ha hagut tota una part del seu discurs que s'ha referit a l'economia productiva, i vostè en el seu discurs de l'economia productiva considera que és el pressupost contingut en els departaments d'Indústria i Energia, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Comerç, Consum i Turisme els que marquen d'una manera clara l'esforç que es fa en economia productiva. En aquest Pressupost, evidentment, ni Agricultura ni Comerç són departaments primats; sí que Indústria té un creixement del 6,2%, superior al creixement mitjà del Pressupost que és —com vostè sap— el Pressupost en sentit estricte de la Generalitat, 5,9, i el pressupost consolidat el 5,2; per tant, Indústria creix per sobre. Però aquí també vostè em podria fer l'observació —ja la faig jo— que aquí hi ha una partida important, que també està l'Institut Català de Finances, d'ajuts a SEAT, però que, en definitiva, els ajuts a SEAT són ajuts a tot un sector industrial importantíssim, que és el sector auxiliar de l'automòbil.

Ara, jo deia aquest matí —i ho repeteixo— que avui dia es contribueix a la consolidació d'aquest creixement econòmic tant com en les partides que en un any concret, l'any 95, s'incrementin amb uns pressupostos determinats d'uns departaments amb la lluita contra el dèficit, que és prioritària, i a més a més a la qual estem obligats, estem obligats pels acords de Maastricht, pels nostres pactes a dins de l'Estat, pel sender de convergència i per arribar tots plegats al conjunt de l'Estat a tenir un dèficit que representi el 3% del PIB, l'any 1997, per poder estar presents en la unió econòmica i política europea i, per tant, aquesta ha estat la preocupació màxima del nostre Pressupost i de la confecció d'aquest Pressupost. Després hi tornaré, sobre el dèficit, referint-me als capítols 1 i 2.

Però també un esforç en infraestructures —i després parlarem dels fons de cohesió. L'esforç que es fa a Medi Ambient, on s'apliquen dels 18.000 milions que pressupostem dels fons de cohesió, 12.000 milions, i l'esforç que es fa en infraestructures de carreteres on apliquem dels 18.000 milions del fons de cohesió, 6.000 milions, és evident que les infraestructures, la millora de les infraestructures, la conservació de les infraestructures és una aportació essencial a l'economia productiva.

També al medi ambient. En altres discursos d'anys anteriors sempre se'ns acusava de no primar aquesta prioritat essencial dels temps actuals que era el medi ambient. Bé, aquest any primem el medi ambient i els departaments que creixen —ja ho hem dit aquest matí— mantenint uns serveis bàsics ben dotats en sanitat i en educació.

Vostè ha parlat després de tres categories de persones: els aturats, els que no tenen un contracte estable i els que tenen un contracte estable. És evident que l'ideal seria que tots fóssim de la tercera categoria. El que passa és que si hem d'escollir entre la primera i la segona, la lluita ha de portar l'esforç per reduir la primera; i segurament per lluitar contra

l'atur avui dia crear unes possibilitats de contractes no estables és millor que l'atur pur i simple; primer, pel que representa per a les persones, i després, pel que representa de despesa social.

És a dir, que a tot arreu d'Europa veiem que aquest creixement, aquest creixement que s'està iniciant, aquest cicle que esperem que realment pugui ser expansiu, comporta una característica: la seva dificultat per generar ocupació i després, quan es fa un esforç perquè pugui generar ocupació, que aquesta ocupació sigui poc estable. Aquest és un fet i és un debat que és el debat actual a tot Europa i al món i que és un debat que hem d'intentar resoldre amb unes mentalitats i amb unes formes diferents; però jo deia aquest matí que segurament les rigideses laborals que hi ha hagut al nostre país han donat seguretat a la tercera categoria de persones, els que tenen un contracte estable, però han augmentat la primera categoria de persones, els que estan a l'atur. I, en canvi, la segona categoria de persones que vostè cita, els que no tenen un contracte estable, és la millor manera actualment de lluitar contra l'atur.

Evidentment, aquests no són temes que es puguin tractar lleugerament; és la gran filosofia pressupostària i de legislació laboral en aquests moments a Europa, però sí que és cert que a vegades la defensa exacerbada dels que tenen un contracte estable té com a conseqüència augmentar els que estan a l'atur.

Vostè ha parlat després del reequilibrament territorial i dels desequilibris entre les distintes comarques. Jo he dit aquest matí que normalment les comarques que estan per sota de la renda tenen un creixement d'inversions —ho dic de memòria— del 22% i les que estan per sobre de la renda mitjana per càpita tenen una disminució de les inversions del 23%. I vostè ha citat com exemple el Priorat. Però jo, amb les dades que tinc del Priorat, que és una de les comarques que està per sota de la mitjana, tinc unes inversions de pessetes per habitant de 21.868 que, amb un índex 100, les situen al 123,6%. I, a més a més, que en els últims deu anys aquesta comarca, excepte en tres pressupostos, ha estat sempre per sobre de la mitjana. Això són les dades que tinc; vostè té les seves; després ho podem comprovar; és molt difícil una guerra de dades en un debat com aquest, pressupostari.

Però, en tot cas, sí, senyor Puigcercós, que li vull dir que en aquest tema de les inversions comarcalitzades, que és una documentació que sempre subministrem i que dóna, segons els anys, uns canvis molt importants perquè, com que les comarques són territoris petits com a superfície, doncs, la inversió d'una carretera que passi per aquella comarca representa un canvi absolutament diferents respecte a l'any anterior, segons es faci aquella carretera o no. I molt sovint una inversió de comunicació que es fa a la comarca del costat té uns efectes econòmics bons sobre aquella comarca. Però, en línies generals, per això m'ha sobtat, la xifra que vostè deia del Priorat no lliga amb les meves informacions i, precisament, aquesta és una de les comarques que està per sobre de la mitjana. Però, vaja, vostè em podria citar una al-

tra comarca, senyor Puigcercós, que estigués per sota, i en aquest cas també n'hi han algunes; és a dir, que l'exemple del Priorat, el que passa és que vostè em deia zero, i de zero no ho és, segons el que jo tinc a les meves dades.

Vostè ha parlat del 15% de l'IRPF; vostè ha dit que nosaltres vam aprofitar una conjuntura política determinada per fer passar aquest tema, per fer-lo aprovar amb dificultats, i que ara, en una altra conjuntura política determinada, això pot canviar. Evidentment, si els temes no estan inscrits en textos fonamentals d'aquells que es canvien molt rarament, com poden ser la Constitució i l'Estatut, això que vostè diu pot passar sempre, pot passar sempre; tot és canviable: una política econòmica, uns acords, tot això és canviable, una llei es canvia per una altra llei. I, precisament, això és el joc de l'alternança democràtica. Si tot fos inamovible, no hi hauria programes ideològics i polítics diferenciats precisament per canviar les coses.

Ara, a mi em sembla que precisament el que representa aquest 15% de l'IRPF jo mai ho he valorat des d'un punt de vista quantitatiu; el 15% de l'IRPF representa 181.000 milions de pessetes i representa que si no haguéssim introduït aquest sistema de la participació en l'IRPF del 15% tindríem en aquest Pressupost 11.000 milions menys; és a dir, que tenim 11.000 milions més, 11.000 milions. No faré aquí un discurs de gran valoració quantitativa, no el faré, senyor Puigcercós, perquè tinc un sentit molt clar de les realitats. El que passa és que el llibre blanc dels experts, del qual tenim el primer esborrany i que ha estat designat pel Consell de Política Fiscal i Financera i en el qual, dels quatre, hi ha un únic representant català, critica aquest sistema del 15%. Hi ha hagut titulars de premsa que han dit que criticava el sistema del 15%. El que passa és que el critica en el sentit següent: diu que és insuficient, que cal anar més enllà en la corresponsabilitat fiscal, que s'ha de contemplar la participació no únicament en la figura impositiva de l'IRPF sinó que s'han d'estudiar altres figures impositives i que després s'ha d'anar més enllà en la capacitat normativa, és a dir que les comunitats autònomes tinguin capacitat per legislar sobre aquest tram del 15% o de l'ics per cent que sigui i sobre els tributs cedits, o sobre els tributs que se'ns puguin cedir. Tot això són discursos que tots nosaltres hem escoltat en aquest Parlament i que la majoria de nosaltres hem pronunciat.

Per tant, jo no sé el llibre blanc, després en els debats que hi té d'haver en el Consell de Política Fiscal i Financera, l'any 95 per aplicar-se en el 96, si aquest 15% s'augmentarà, si hi haurà capacitat normativa sobre el tram; no ho sé, el que en sortirà. Però sí que el llibre blanc va en la línia de dir que en la construcció de l'Estat de les autonomies s'ha descentralitzat la despesa i que, en canvi, no s'han descentralitzat els ingressos. I va en la línia d'una resolució d'aquest Parlament votada en aquell moment unànimement que deia que cada vegada més els recursos de la Generalitat depen- guin dels impostos que paguen els ciutadans del territori i cada vegada menys, progressivament, de les transferències de l'Estat. Aquesta resolució, votada unànimement pel Par-

lament de Catalunya, va ser reproduïda i també votada, em sembla que unànimement, en el debat del Senat que va tenir lloc a finals de setembre a Madrid sobre el tema autonòmic. Per tant, si el llibre blanc també va en aquesta línia, a mi em sembla que el tema del 15% l'hem de valorar qualitativament com una «cunya» que obrim dins d'un sistema que no es movia i que era el sistema de la participació en els ingressos de l'Estat.

El tema de la sanitat no s'ha resolt tampoc definitivament; el tema de la sanitat és un pas més; es parteix de la despesa real; s'incrementarà en funció del PIB nominal; es reconeixen els deutes del passat que representen 45.000 milions de pessetes per a la Generalitat de Catalunya; es reconeixen els desplaçats que vénen d'altres parts de l'Estat a utilitzar la sanitat catalana perquè té determinades característiques i això es valora amb 19.200 milions de pessetes, i es canvia un percentatge de població, que era el 15,81, per un percentatge de població protegida que passa a ser el 15,99 i que representa més ingressos. I després, aquelles desviacions que es produïen a l'Insalud i que anaven en la línia del crèdit ampliable i que nosaltres cobràvem al final de l'exercici i que després el pagament s'endarrerava, ara anirà per la via de crèdits extraordinaris que la ministra de Sanitat defensarà a les Corts Generals i dels quals hem de mirar de participar automàticament, o almenys aquesta és la promesa que tenim. Això, el conseller Trias sempre té un gran interès de dir –i jo comparteixo amb ell aquesta idea– que això és un pas que no acaba de resoldre el tema de la sanitat, però que sí és un pas que va endavant.

I l'altre tema del qual vostè ha parlat és dels fons de cohesió. Vostè ha parlat del que aporta l'Estat i del que rep l'Estat, però precisament els fons de cohesió són un d'aquells fons que, a diferència dels fons estructurals, l'Estat espanyol en rep molts perquè –com vostè sap– els fons de cohesió afecten quatre països, que són Grècia, Irlanda, Portugal i Espanya, i Espanya rep la part més important d'aquests fons de cohesió. I el que ara s'aconsegueix és que les autonomies participin en aquests fons de cohesió i que hi participin amb un total de 40.000 milions de pessetes; fons de cohesió que s'apliquen a infraestructures de transport i a medi ambient –tot això ho sap vostè–; i nosaltres fem una previsió de 18.000 milions perquè això no s'aplicarà en funció de la solidaritat o en funció del reequilibrament territorial, sinó que els criteris que han de regir en l'aplicació del fons de cohesió són els criteris d'eficàcia i de necessitat.

I quant als eixos de comunicació europea, si no passen per Catalunya, que és la comunicació amb l'Europa desenvolupada que va del sud d'Anglaterra a Milà, doncs, no sé per on passaran. I si no hi ha a Catalunya projectes importants de medi ambient amb la situació de la nostra indústria no sé on seran. Per tant, nosaltres confiem molt que aquesta previsió que representa el gran increment del Departament de Medi Ambient –gran increment relatiu– i un increment també relativament important d'infraestructures de transport i de carreteres en el Departament de PTOP, que són 6.000 milions, que tot això es pugui realitzar.

Vostè ha tractat un altre tema, que és el tema del marge de maniobra del nostre Pressupost. És evident que el nostre marge de maniobra és reduït, perquè nosaltres tenim en aquests moments, diguem, deixant a part la sanitat, que té una aplicació finalista i que són 540.000 milions de pessetes, tenim la resta que es reparteix en tres grans partides. Sumem 35.000 i 211.000 –35.000 tributs propis i 211.000 tributs cedits–; 181.000, participació del 15% a l'IRPF, i 213.000, transferències de l'Estat per la participació en els ingressos de l'Estat, l'anomenada PIE. Podríem considerar que aquests tributs cedits, sobre els quals no tenim la capacitat normativa, només la gestió, que els tributs propis, sobre els quals tenim la gestió i la capacitat normativa, que el 15% de l'IRPF i que la participació en els ingressos de l'Estat, que és un percentatge que ve de l'acord de finançament, podríem considerar que són finançament no condicionat, perquè ho podem aplicar o bé a Mossos d'Esquadra –no, Mossos d'Esquadra tenen un finançament especial–..., ho podríem aplicar a Ensenyament o ho podríem aplicar a PTOP. I després hi ha tot el finançament de la sanitat i altres finançaments finalistes. Per tant, la part de finançament no condicionat, doncs, representa un percentatge que ha anat creixent últimament. Que és insuficient? D'acord. Ara, jo també voldria fer una reflexió dient que els marges de maniobra de tots els pressupostos, i el nostre no és un pressupost de l'Estat, d'un Estat, és un pressupost d'una comunitat autònoma, i vostè sempre ha fet la distinció, precisament quan parlava de Generalitat real i de Generalitat oficial, ha volgut fer una cosa que a vegades es pot fer de crítica a la Generalitat, que jo ho admeto, que la Generalitat real és el que és amb els seus condicionaments de comunitat autònoma i que a vegades nosaltres tenim el voluntarisme de voler actuar com un Estat. I que això crea a vegades unes contradiccions i una dicotomia.

Jo entenc la seva crítica, perquè a vegades l'hem fet interiorment entre nosaltres; és a dir, nosaltres som una comunitat autònoma que, és clar, com que Catalunya és el que és, en determinades coses vol fer unes actuacions que s'acosten més a les d'un Estat que a les d'unes comunitats autònomes. I això ens crea unes contradiccions. Sí, senyor Puigcercós, però jo crec que són les contradiccions que, si vostès estiguessin al Govern, també les farien. (*Remor de veus.*) Més. No, però vull dir que respon a aquesta contradicció sempre permanent de Catalunya del que és i del que pretén ser o del que l'obliga a intentar ser la seva història. Però, en tot cas, retorno al fil del meu discurs. Fins i tot en els pressupostos dels estats, quan has de pagar ics mils de persones dels serveis de la sanitat o ics mils de mestres dels sistemes educatius o has de fer determinades inversions plurianuals que et cauen aquell any, sempre, sempre, sempre, el marge de maniobra de qualsevol pressupost, fins i tot estic segur del pressupost de l'Estat més poderós del món, és petit. Evidentment que és més gran que el nostre, però en percentatge sempre és petit. El nostre ho és més, perquè a més a més no som un Estat.

Senyor Puigcercós, jo li asseguro que en la despesa corrent s'ha fet un gran esforç de contenció. Hi ha hagut uns

departaments que en capítol 1 creixen més. Ho he explicat. Governació perquè hi haurà set-cents mossos d'esquadra de més l'any 95, en virtut de l'acord de policia autonòmica, i perquè hi hauran dos-cents bombers de més, en virtut d'una línia que s'ha considerat prioritària de prevenció i extinció d'incendis. A Justícia per uns traspassos que han tingut lloc. Benestar Social, pels traspassos de les diputacions, etcètera. Unes coses justificades. I la resta és el 4%, és a dir, el 3 i mig més les derives, les derives d'augment de personal de puja dins la jerarquia, etcètera. És a dir una contenció molt considerable. I deixant a part els departaments que augmenten de personal per motius justificats, en la resta de departaments, una baixada de set-cents trenta persones. He dit aquest matí la xifra exacta i em sembla que no m'equivoco.

Per tant, s'ha fet aquest esforç i es fa constantment aquest esforç i aquest és un esforç de contenció. De la mateixa manera que vostè s'ha referit al protocol, la propaganda, la publicitat... D'acord, però aquest any hi ha un canvi de tendència. Això baixa. Per vostè no baixarà suficientment, però baixa. De la mateixa manera que la seva xifra sobre els lloguers no lliguen amb les que jo tinc, tampoc. Després serà qüestió de contrastar, o potser en comissió. Les despeses previstes per a lloguers en el pressupost de la sanitat per al 95 sumen 4.309,1 milions de pessetes, per la qual cosa, respecte al 94, es redueixen de 128,5 milions de pessetes, 2,9% menys que en el 94, l'any 95. Per tant, tinc unes xifres en aquest aspecte diferents. És igual, però vull dir, tant en lloguers com en personal com en les despeses que altres vegades en el debat pressupostari s'havien anomenat sumptuàries, hi ha un esforç de reducció i de contenció de la despesa. I evidentment vostè em pot dir: «Home, la quantitat és molt important». És molt important la quantitat i és molt important també el canvi de tendència. També el canvi de tendència és molt important i jo espero que aquest canvi de tendència segueixi en el futur.

Finalment, i no em voldria allargar més, senyor president, la política industrial. Vostè hi ha dedicat una part molt important del seu discurs i jo discrepo del que vostè ha dit; evidentment hem passat d'una economia protegida on Catalunya era el taller d'Espanya, segons la famosa exposició que va organitzar l'Ajuntament de Barcelona fa uns anys, a una economia oberta, competitiva, de grans espais, que això ha afectat el nostre teixit industrial. I per tant ha calgut fer un gran esforç de competitivitat amb laboratoris, amb internacionalització, amb presència en els mercats exteriors, amb l'actuació del Copca, del Cidem, dels centres de transferència de tecnologia, de la xarxa de laboratoris. Jo, d'aquesta política, n'estic molt convençut i crec que s'ha fet una política adequada que, a més, ha rebut tota una sèrie d'articles, a vegades, per part del professor Fuentes Quintana dient que aquesta era la línia, per exemple, de política microeconòmica que calia fer. I després la nostra contribució modesta als Pressupostos de l'Estat, com deia aquest matí, sempre ha intentat aportar determinats incentius fiscals de l'impost de societats, en la internacionalització, en la formació, l'exportació i l'R+D.

Sobre el 0,7%, en converses que hem tingut amb el seu Grup, vostès m'han expressat la seva especial sensibilitat per aquest tema i jo els he contestat, i ratifico el que he dit aquest matí, que, en virtut d'una esmena que el nostre mateix Grup ha presentat i esmenes que em consten d'altres grups i una esmena que també he vist del seu Grup i intervencions que hi ha hagut aquest matí, que jo en aquest moment no puc contestar-li el quant, la quantitat que nosaltres podrem destinar en virtut de les nostres possibilitats pressupostàries i de la reducció..., que tinguem la capacitat de reducció d'altres despeses en aquest tema. Però sí que em sembla que aquesta és una petició popular, sentida i, a més a més, generosa, que vostè ha expressat molt bé i, per tant, confirmaré simplement les seves paraules per dir-li que espero que en comissió tots els grups parlamentaris fem un esforç. Evidentment, el Govern, el grup del Govern, des d'una posició més de contenció, perquè té la responsabilitat del Pressupost i això són unes servituds que dona el Govern –altres grups potser empenyent més–, però espero que puguem tots plegats millorar aquesta situació i trobar un model o un percentatge sobre els ingressos corrents o sobre qualsevol altra magnitud i una quantitat que ens permeti acostar les nostres posicions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Puigcercós, té cinc minuts per fer un tràmit de rèplica.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya fèiem referència al desequilibri territorial –posàvem l'exemple de la comarca del Priorat–, deixàvem molt clar que eren les inversions reals. Si vostè es fixa en les inversions reals, veurà que són zero, de la mateixa manera que si es fixa en el rànquing d'inversió per habitant, veurà com de les quaranta-una comarques, el Priorat és la darrera –evidentment, difícil ho tindríem per sota d'allà tenint zero d'inversió real–, la número 39 és el Pla d'Urgell, la número 38 és les Garrigues i la número 37 és el Pallars Sobirà. Evidentment són comarques molt despoblades, són comarques amb unes dificultats importants, tant en infraestructures com en desenvolupament, però fixem-nos que són comarques que estem fent termes relatius, no estem dient termes absoluts, i estan molt avall del rànquing de la inversió real.

Dit això, hi hauria una reflexió, creiem, necessària. Vostè diu és que nosaltres fem un acte de voluntarisme moltes vegades i actuem com un Estat, quan sabem que no passem de ser una comunitat espanyola «al nord-est de la península». Això final ho afegeixen a televisió de ponent, però, miri, escolti, l'acte de voluntarisme o la vocació d'Estat s'exerceix de moltes maneres. Nosaltres el que hem reivindicat contínuament és, potser, no només valentia, potser la capacitat d'entendre que el futur immediat passa per la capacitat financera, que no és el 15% –i vostès ho saben– o la capacitat d'establir un procés de substitució policíaca, que no és el que estem fent en aquests moments ni estan fent vostès en

aquests moments. Però hi ha altres aspectes que potser hi influeixen. Miri, un aspecte molt clar, vostès --va ser una novetat d'aquest any--..., s'ha parlat del Servei Català de Col·locació. El Servei Català d'Ocupació, li podem dir en aquest sentit. És clar, miri, és un servei que el creen vostès, les finalitats, els objectius poden ser encomiables, ja ho entenem, hi podem estar d'acord, però, mentrestant, el traspàs de l'Inem creiem que potser seria una eina molt més important.

Vostès creen la Universitat Oberta: important, telemàtica, s'avança al futur, si ho podem dir d'aquesta manera, però paral·lelament tenim una UNED. És clar, estem vivint en un món bidimensional en aquest aspecte. Fixin-se com es plasmen competències que poden ser semblants. Aquest és el plantejament que fem nosaltres.

El mateix passa, i que podríem dir també, en el tema de la policia. És a dir, per un cantó ens trobem amb una disparitat de cossos i de forces de seguretat que no ajuden precisament els criteris d'eficiència. Per això entenem nosaltres que aquests Pressupostos, i quan nosaltres qualifiquem que hi ha hagut potser, s'ha intentat modular o maquillar una part dels Pressupostos amb el tema de la contenció, entenem, malgrat que hi ha uns vicis, i que ho dèiem molt clar... A mi em sembla que la frase que ho deixa més clar és dir: l'Administració arrossega el Govern. És a dir, hi ha una sèrie de capítols que l'Administració s'emporta per davant el Govern. I no només aquest marge reduït que deia vostè. És que el marge de maniobra és reduït, ja ho sabem, però és que, a més a més, si a aquest marge de maniobra afegim aquests vicis, aquesta inèrcia que implica l'Administració catalana, difícilment --difícilment-- aquest Pressupost tindrà una incidència real en el país.

És clar, nosaltres fèiem referència --fèiem referència-- al tema d'indústria. Dir: «Escolti, són els departaments que creiem productius.» Evidentment, la política d'infraestructures també és necessària per estimular els sectors productius. I ho és també..., en el sector més important de la tecnologia ho és l'àmbit, per exemple, de l'energia, i creiem que, en aquests moments, per exemple, la política es porta des del Departament d'Indústria i Energia, i concretament allò que fa referència a energia no és precisament el que hauríem de dir que és possiblement de la més optimista que ens fa ser. És a dir, mireu: subvencions d'estalvi energètic, operacions locals, 16 milions; subvencions d'estalvi energètic a empreses privades, 72 milions. Nosaltres entenem, i són dues xifres potser de les més representatives, nosaltres entenem que, si volem ser competitius, l'energia és vital. I a vegades, a voltes, entenem i potser s'ha entès del Govern, en un vici reiteratiu, que tot passa per una part de protegir, com el cas de l'Institut Català de Finances. Nosaltres entenem que si apostem pel futur, hi ha aspectes com la formació --hi entraria però el temps segurament no ens ho permetrà, però podríem parlar llarga estona de la capacitat avui formativa que té avui el Govern de la Generalitat, tant a ensenyament mitjà com en les universitats-- i el tema de la investigació, i sobretot també el tema de l'estalvi energètic, vital per ser compe-

titius. Creiem que aquestes partides, avui en dia i ho reflecteixen aquests Pressupostos, és possiblement perquè hi ha el subtítol d'Energia a la Direcció General, i cal vestir un mínim de pressupost. Però, escolti, no són ni de bon tros comparatives. Compari, si tenen realment vocació d'Estat --que jo crec que no en tenen--, si en tinguessin, de vocació..., comparin amb altres estats de la Unió Europea el que gasten en estalvi energètic. Creiem que és també un dels errors importants. Però, és que, a més a més, en temes tecnològics, per exemple la millora d'infraestructura tecnològica a sectors productius, només 142 milions; a centres tecnològics, 100 milions de pessetes. Home, nosaltres entenem que formació i tecnologia són les claus de la indústria. I ho he dit abans: moltes vegades, les patents --ho he dit en la primera intervenció--, les han de portar a patentar a l'estranger. En aquest aspecte nosaltres creiem que aquests Pressupostos --i ho tornem a dir-- no són ni suficients.

Amb el tema del 0,7%, miri, només li diré una cosa: nosaltres el que voldríem és un compromís, fruit del consens que podrem adquirir després, que hi haurà la voluntat, el compromís de la voluntat de millorar aquesta aportació, però el compromís clar, perquè nosaltres entenem que, si més no, es deixa oberta la partida a esperar aquest consens entre els diferents grups, o, en definitiva, creiem que seria important, per a una part de la població i per a tota la societat en general, veure que el Govern, com a tal, és solidari amb aquesta causa.

I finalment, només dir-los que nosaltres ratifiquem --com ja hem dit-- la voluntat de retorn d'aquests Pressupostos del Govern. Recapitem els quatre punts importants.

Un, no basteixen un procés anticíclic, si ho volem dir, que garanteixi l'expansió i que garanteixi en el seu moment més vitalitat per a la indústria catalana, ni en la capacitat tecnològica, ni en la formació, ni sobretot --com dèiem també-- en l'estalvi energètic.

Segon punt, entenem que la cobertura social està fallant. Ho dèiem, ho han dit altres grups: la privatització encoberta o més oberta d'aspectes com la sanitat o d'aspectes com l'ensenyament no és bona ni dona bons indicadors per a una millor redistribució de la renda. Dèiem també que a Benestar Social --com també en apartats de Treball-- la situació..., tampoc es veu un reforçament d'aquesta protecció social; hi ha hagut avenços a partir dels fons de cohesió social, en temes com els del PIRMI, com accions de xoc, però no hi ha continuïtat, i aquesta és una situació difícil i que possiblement cada cop tendeix més a aquest esquarterament, a aquesta societat dels dos terços.

En tercer lloc dèiem la necessitat del reequilibrament territorial; hi ha comarques avui en dia amb important recessió. Hi ha hagut esforços, que han arribat tard, molts d'ells, esforços en creació d'infraestructures, i --vostè ho deia-- aquella petita inversió d'infraestructures a determinada comarca amb un índex demogràfic baix i sobretot allunyada dels centres de decisió i els centres industrials o econòmics o financers ha provocat que aquesta petita inversió pugui tenir una rendibilització molt alta. És veritat, però entenem que a ho-

res d'ara, encara, la tendència al desequilibri territorial continua.

I finalment, dèiem un quart punt, que dèiem que era el mediambiental. Mirin, vostès han dit que hi ha hagut una aportació important dels fons de cohesió en política mediambiental; és veritat, és denota i es detecta i queda ben clar en els Pressupostos, però, és clar, és allò que dèiem, és a dir, aquesta part dels fons de cohesió que arriba al Departament de Medi Ambient també és absolutament finalista. Aleshores, ens queden marges molt reduïts per a altres polítiques, que jo —si ho recorda—, al debat de Pressupostos de l'any passat, també li recordava que en educació mediambiental —que és sembrar avui per recollir demà i és per crear una nova generació de ciutadans més sensibilitzats en matèria mediambiental— no hi ha..., no s'esmerça el que s'hi hauria d'esmerçar.

Finalment, no voldríem acabar la nostra intervenció de defensa de l'esmena a la totalitat al Projecte de pressupostos per a l'any vinent, després de tants retrets fets anteriorment, sense poder expressar una sentida —molt sentida— felicitació als nuvis. Si en els darrers temps en aquesta cambra ja quedaven pocs dubtes del maridatge entre el Grup Parlamentari de la majoria governant i el Grup Parlamentari de suport, en aquest debat de Pressupostos la cerimònia està a punt de consumir-se. Que ningú s'estranyi, aquests dies assistim a un acte de coherència de política pura: si la dreta civilitzada catalana pacta a Madrid uns pressupostos amb el partit espanyol, però reconvertits a la dreta, per la lògica, ara, aquí, aquest partit pacta amb vostès aquests Pressupostos, pressupostos que no deixen de ser —deixant de banda el farciment econòmic per l'agitació i propaganda del senyor Jordi Pujol— una fotocòpia reduïda dels Pressupostos de l'Estat espanyol —els de debò.

No concebem altra definició per a aquests Pressupostos, que, lluny de pertànyer a un Govern de Catalunya —«Govern» amb majúscules—, són prou ben escaients per a la delegació descentralitzada d'allò que dèiem abans, de «las cuatro provincias al nordeste de la península». Aquest és el trist paper que fa jugar a les institucions polítiques aquest Parlament; que aquest país, el model, l'Espanya de les autonomies, i la parella, bé, millor dit, matrimoni governant, allà i aquí, que més que donar-hi suport se sent suportablement ben instal·lat entre la majoria de la nostra ciutadania, no s'acabi de convèncer de la caducitat d'aquest model o, amb el permís de l'escriptor, de la magnitud de la tragèdia.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats, i reitero la felicitació als nuvis.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor Puigcercós, els nuvis, i quan són civilitzats —vostè ha tingut l'amabilitat de dir-nos «civilitzats», que ja és molt, en aquests moments, és moltíssim—, doncs, els nuvis, quan són civilitzats i ben educats, donen les gràcies, i per tant moltes

gràcies, perquè nosaltres estem molt satisfets que una amplíssima majoria d'aquesta cambra, que és la representació del poble de Catalunya, voti aquests Pressupostos, estem molt satisfets. Però li vull dir que, a més a més, som tan civilitzats que admetríem un *ménage à trois*, o à quatre (*rialles*), és a dir, que es tractaria només de voler-hi participar, perquè els braços ben oberts, no tenim una fidelitat jurada eterna, sinó que estaríem encantats de molta més obertura. (*Rialles.*)

Senyor Puigcercós, ja, moltes de les coses que vostè ha dit, les he contestat abans, però sobre el 0,7%, jo crec que he expressat la voluntat de tractar conjuntament el tema i, per tant, de millorar-lo, perquè seria absurd que jo em quedés amb les posicions nostres quan, a més a més, hi ha una esmena nostra que va en una possibilitat de millora i que jo, coneixent les esmenes dels altres grups, no digués que volem consensuar si no hi hagués un compromís de millorar-ho. Ara, vostè no em demani aquí la quantitat, perquè aquí hi ha el Grup Parlamentari, hi ha el Govern de la Generalitat, hi ha un pressupost que afecta molts departaments i aquest és un modest conseller d'Economia i Finances que en aquests moments fa simplement de portaveu del Govern en la defensa dels Pressupostos.

Miri, sobre el tema del voluntarisme i de comunitat autònoma i d'Estat, jo només li volia fer una reflexió que seria un tema d'un debat llarguíssim. Perquè fixi's vostè que per nosaltres, aquesta situació d'un grup parlamentari a Madrid que té el Govern, d'un grup parlamentari que fa anys que governa, com el Grup Socialista, i que necessita del suport d'algú, i per tant en aquest cas ha escollit —i hem escollit— el nostre suport, permetia, per una sèrie de circumstàncies, unes possibilitats grans per a Catalunya i per al conjunt de la construcció de l'Estat de les autonomies.

I nosaltres, en el nostre plantejament de l'economia productiva, etcètera, però en el nostre plantejament que vostè tractava més ara, del que s'ha anomenat «el gir autòndic»..., i que consti que és un gir autòndic que fem, o que intentem fer, conjuntament per a totes les comunitats autònomes, evitant aquesta sensació de privilegi, perquè el 15% s'aplica a totes les comunitats autònomes i la recaptació de la renda és més important a Madrid que a Catalunya, a la comunitat autònoma de Madrid que a Catalunya, i els fons de cohesió són per a totes les comunitats autònomes, i el tema de la sanitat és, òbviament, per a totes les comunitats autònomes que tenen la sanitat transferida. Malgrat tot això, i malgrat aquestes circumstàncies, diguem-ne, excepcionals que van donar els resultats electorals del juny del 93, vostè ja veu les dificultats enormes i l'oposició i el recel que suscita aquesta petita incidència amb una culminació de l'Estat de les autonomies dins del marc constitucional i estatutari. Només dic això perquè tinguem consciència de la dificultat dels temes i de la dificultat dels moments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem a la quarta esmena. Correspon al Grup Parlamentari Socialista; per a defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hi ha hagut en algun moment una certa sensació que la nostra posició davant de la tramitació del Pressupost era una novetat. Jo pujo aquí per explicar aquesta posició, però, essencialment, també per explicar que no és cap novetat: la posició del nostre Grup ha estat sempre una posició que ha pretès mantindre aquest equilibri.

Ja l'any 1994, quan estàvem examinant les esmenes i les alternatives que el Grup Parlamentari Socialista va presentar en aquell Projecte de pressupost, ens va permetre iniciar un procés de diàleg amb la majoria d'aquesta cambra, amb el Govern, a l'entorn dels temes pressupostaris. Aleshores, en la discussió semblant a aquesta, però un any enrere, no vam obtenir el fruit que segur que tots desitjàvem: arribar en aquell moment a un acord suficient que ens permetés retirar l'esmena a la totalitat, encara que fos necessari després algunes esmenes parcials que deixessin clar i palès que el nostre projecte pressupostari manté diferències amb el que aleshores, i avui, ens proposa la majoria.

Això era i és així perquè aquest ha estat sempre el posicionament polític del nostre Grup: el d'assumir el paper d'una oposició responsable, que és alternativa de l'actual majoria en el Govern de la Generalitat de Catalunya, però que també és govern en molts altres nivells de l'Administració pública. Per això intentem sempre oferir propostes constructives tendents a millorar, en la mesura que la majoria d'aquesta cambra ho possibiliti, els diferents projectes de llei i iniciatives que es tramiten.

En resum, el nostre és un plantejament que pretén sempre avançar i anar endavant; mai hem volgut experimentar aquella sensació de la destrucció dialèctica que es justifica a si mateixa com a única finalitat i eina per fer política. Hem estat i volem continuar estant en aquesta posició que vol aprofundir, sobretot, en allò que considerem més important i interessant per al nostre país.

És amb aquella experiència de la negociació de l'any passat, i amb aquesta reflexió històrica però continuada sobre el nostre paper com a primer grup de l'oposició, que en un Parlament que —cal recordar-ho— té una majoria absoluta determinada vàrem iniciar també de nou un conjunt de converses amb la Conselleria d'Economia i Finances per tal d'analitzar quines eren les possibilitats d'arribar enguany a un determinat nivell de coincidències a l'entorn del Pressupost per a 1995.

La nostra posició davant de la possibilitat d'arribar a alguns acords amb el Govern ha pres sempre com a base de discussió allò que han estat les nostres propostes, que són les que —entenem— recullen el nus de les preocupacions essencials que avui té la nostra societat.

És en aquest sentit que, abans que res, vam poder situar una primera reflexió que considerem bàsica en l'actual situació econòmica i que està en el sentit profund de la nostra posició: el fet que el Pressupost de la Generalitat, que representa avui un percentatge important del que és la producció de riquesa d'aquest país —s'ha repetit aquest matí que estarà entre el 13 i el 14%—, pugui ser, aquest Pressupost, consen-

suat, encara que sigui no d'una forma general, però sí d'una forma suficientment global, entre les forces polítiques i majoritàries d'aquesta cambra, és, evidentment, un element que pot i ha de generar confiança en el conjunt de la societat catalana.

Durant la sessió del matí hem anat desgranant diferents punts de vista sobre quina és la situació econòmica del país, opinions i diagnòstics que han diferit en molts moments, segurament com no podia ser d'altra manera, a partir de les diferents persones i grups polítics que parlaven. Ara bé, també és cert que tots estariem i estem d'acord en la necessitat de continuar impulsant el creixement i les activitats econòmiques i de fer-ho de tal manera que aquesta millora es tradueixi al més ràpidament possible en la creació de nous llocs de treball, per tant, en la reducció de l'atur i en millorar les condicions de vida d'aquells que estan patint en major mesura les condicions —les crítiques condicions, per a alguns— d'aquesta situació.

Un dels elements, des del nostre punt de vista, que pot contribuir en major mesura que això sigui possible és fer arribar avui a la societat un missatge clar: el missatge que diferents forces polítiques estem disposades a treballar conjuntament perquè això sigui una realitat, perquè això sigui possible. Vol dir que segur que no podrem fer-ho tots de la mateixa manera, segur que no tots hi estarem d'acord, però, si tots actuéssim sota un mateix criteri polític, segur que podríem avançar molt més ràpidament.

Això vol dir que segurament haurem de deixar en el camí alguna d'aquelles reivindicacions que en algun moment hem considerat bàsiques, però si amb aquest sacrifici aconseguim la confiança de la societat en les possibilitats que ens en podem sortir i ens en podem sortir millor, segur que estarem fent un bon servei al país, i això és el que realment compta.

Ara bé, aquesta possibilitat tan sols es podia fer realitat en la mesura que la majoria actual compartís aquest criteri i fes possible l'aproximació entre ambdós grups parlamentaris a partir de l'acceptació d'algun dels criteris que el nostre grup polític considerava bàsic per poder tirar endavant aquest acord. Vam poder coincidir en la primera valoració que era important, que era interessant arribar a un acord, en la mesura que podia, aquest acord, generar confiança, que aquest acord podia obtindre un bon recolzament a la societat, i és a partir d'aquest moment que vam entrar a desgranar els elements que consideràvem importants en aquest acord.

Des del nostre punt de vista, un dels elements que inicialment hem considerat com a bàsic i que hem plantejat també en el si d'aquesta cambra en diferents i bastantes ocasions ha estat la necessitat d'enfortir la relació del Govern de la Generalitat i les entitats locals; relació que s'ha d'establir sota el principi de la coordinació administrativa, el principi de la subsidiarietat i el principi de la mútua confiança. Aquest és un camí que se'ns ha mostrat com a molt difícil en el passat; són innumbrables les ocasions en què el Govern ha aparegut com l'antagonista de les administracions locals. Aquest és un ritme i un model que des del nostre

Grup polític sempre hem rebutjat; els socialistes reclamem, hem reclamat, continuarem reclamant la necessitat de trobar vies alternatives, i són moltes les iniciatives que hem plantejat en aquest sentit i que tornarem a plantejar cada vegada que sigui necessari.

Un exemple, un element concretava i emfasitzava molt aquesta situació de la relació entre la Generalitat i les entitats locals, era la negativa constant i repetida del Govern de Convergència i Unió de crear un fons de cooperació local destinat a ser distribuït entre els ajuntaments, a partir d'uns criteris objectius, uns criteris acordats amb les entitats i associacions representatives del món municipal a Catalunya, és a dir, la Federació i l'Associació de Municipis, i que tingués, evidentment, en compte les diferents circumstàncies que concorren en el mapa municipal del nostre país.

La creació d'aquest fons, ho veiem com el reconeixement i la contribució de la Generalitat en la important tasca que estan portant a terme els nostres ajuntaments. Cal recordar que aquesta negativa de la majoria s'anava reproduint pressupost rere pressupost, malgrat promeses reiterades d'algun conseller des de feia molts anys, en el sentit d'anunciar, aleshores com a imminent, la creació d'aquest fons. Avui, mitjançant aquest acord entre el Govern i el Grup Socialista, podem afirmar amb satisfacció que per fi l'any 1995 es crearà un fons de cooperació local amb destinació als ajuntaments, amb una dotació inicial de 4.000 milions de pessetes. Malgrat que aquesta és una quantitat que encara nosaltres considerem baixa —se situa d'una forma relativa per sota de l'aportació mitjana que per al mateix concepte fan la resta de comunitats autònomes als ajuntaments—, no per això hem de deixar de reconèixer que considerem aquest com un pas amb un contingut polític prou important en aquell sentit que els deia de la cooperació i normalitat entre les relacions institucionals. Entenem que aquest és un gest que ha de permetre que s'iniciï un nou tipus de relació entre la Generalitat i els ajuntaments, que estigui marcat per l'objectivitat i el reconeixement del paper de cada Administració; per tant, cometríem un greu error si menysvaloréssim els efectes possibles d'aquesta transacció.

En el mateix sentit, encara que es tracta d'un acord específic relacionat amb l'Ajuntament de Barcelona, va una altra esmena, també pactada, d'incloure una partida oberta perquè l'any 1995 reculli el finançament del contracte-programa del transport, que suposarà una aportació per part de la Generalitat d'uns 3.000 milions de pessetes addicionals als que aportin les altres administracions. Entenem que aquest també és un gest prou important, tant perquè es fa amb relació a l'ajuntament més important, el cap i casal de Catalunya, com per la importància que té pel nivell i qualitat del servei del transport en el conjunt dels ciutadans.

Un segon element, un altre element sobre el qual el nostre Grup ha manifestat repetidament la seva preocupació i de forma constant, és l'evolució del dèficit, el dèficit de la Generalitat i del conjunt dels seus organismes autònoms. Hem vist com any rere any, i sobretot en els tres darrers anys dels quals coneixem dades liquidades —anys 91, 92 i 93—, aquest

dèficit s'anava incrementant amb unes desviacions força importants en relació amb les previsions pressupostàries inicials. Això ha comportat que el romanent de tresoreria, és a dir, aquella part del dèficit que no ha estat finançada a partir dels mecanismes pressupostaris ortodoxos, arribi a finals de 1993 a assolir gairebé el mig bilió de pessetes; situació aquesta que agreuja de forma evident i de forma important el nivell de la tresoreria i l'equilibri del conjunt de la hisenda de la Generalitat.

Aquesta és una situació que entenem que havia arribat a uns límits sobre els quals calia actuar, si tenim en compte que, per exemple, el darrer any liquidat, l'any 1993, el dèficit real havia superat en més de 120.000 milions de pessetes el dèficit previst. Darrerament, fins i tot havíem tingut un avís amb la rebaixa que l'agència Moody havia fet de la classificació del deute de la Generalitat, que era evident que anava relacionada amb això.

Cal dir que el control del dèficit és en aquests moments una mesura considerada de forma internacional com una de les mesures bàsiques per consolidar l'equilibri econòmic d'un país, i és per això que avui, en la presentació de Pressupostos que ha fet el conseller i també en les diferents intervencions que ha tingut, hem escoltat amb satisfacció el seu compromís, el compromís del Govern de respectar al màxim el dèficit que està previst en aquest Projecte de pressupostos i, en tot cas, de no sobrepassar els límits assenyalats en els escenaris de convergència econòmica, aprovats per la Unió Europea. Aquest considerem que és un canvi important en la política pressupostària de la Generalitat. Conegut és per tothom la gran preocupació que sempre hi ha hagut en aquesta cambra, i el nostre Grup en especial, de les relacions que hi ha entre el pressupost liquidat i el pressupost aprovat per aquesta cambra, les diferències que hi ha, les desviacions relativament importants que s'han produït, i això és quelcom que calia anar a tallar-ho.

Per això —ho repeteixo— veiem amb satisfacció el compromís del conseller, però calia prendre, al mateix temps, algun tipus d'iniciativa que permetés fer el seguiment de quin és el grau de compliment d'aquest objectiu, i és per això que en una altra de les esmenes que hem acordat amb el Govern hem considerat imprescindible que hi constés la necessitat de controlar aquest dèficit i les causes de les desviacions d'aquest, que es vénen produint.

Entenem, sabem que aquest control respon més a un compromís polític i a una voluntat de gestió econòmica que no pas a la pròpia realitat de les previsions pressupostàries. Malgrat tot, segur que no seria agosarat pensar que tots els diputats, senyores i senyors diputats membres d'aquesta cambra, es donarien per satisfets si avui hi hagués manera d'assegurar que el Pressupost de 1995 es tancarà amb un dèficit idèntic al pressupostat; segur que tots, i entre ells el senyor conseller el primer, ens donaríem tots per satisfets i contents, i firmaríem allà on ens demanessin. Cal doncs, és necessari un seguiment i un control acurat d'aquest dèficit i del compromís polític que suposa l'aprovació d'un pressupost.

Si bé aquesta és una tasca evident i prioritària del Govern, i que segur que fa, el nostre Grup i tot el Parlament no podem renunciar al coneixement de l'evolució d'aquesta magnitud econòmica amb una periodicitat relativament curta i immediata que permeti reaccionar a temps i proposar les correccions necessàries. La inclusió en la normativa que acompanya el Pressupost de 1995 d'una clàusula que obliga el Govern a informar trimestralment de l'evolució d'aquest dèficit i de les causes que poguessin haver motivat les possibles desviacions, entenem, el nostre Grup entén que és una bona mesura que va en aquest sentit i que ens ha de permetre anar comprovant quins són els resultats de l'actuació del Govern i impulsar, en el moment que correspongui, les corresponents iniciatives parlamentàries en el cas que l'evolució així ho requereixi. Per tal que tots plegats puguem copsar la importància d'una mesura d'aquest tipus, sols cal anar seguint els mitjans de comunicació i veure la importància que aquests mitjans de comunicació donen al seguiment del dèficit que de forma mensual es fa des de l'Estat, des del Ministeri d'Economia de l'Estat. Cal que traslладem aquest nivell de conscienciació que hi ha en el conjunt de la societat en relació amb l'evolució del dèficit de l'Estat, cal que també el traslладem a l'anàlisi del dèficit de la Generalitat, i el que avui estem fent és, sens dubte, un primer i important pas en aquest sentit.

El tercer grup de temes que han permès de forma inicial aquest acord amb el Govern ve motivat per una altra necessitat que el nostre Grup ha manifestat en les negociacions que hem mantingut. La necessitat de l'increment de l'esforç en la lluita contra el clima que s'ha generat i s'està generant de sospita generalitzada en tot allò que fa referència a l'Administració pública. Una de les formes, no l'única, però sí que nosaltres considerem de les importants, de portar a terme aquesta lluita, és incrementar, en tot allò que sigui possible, la transparència en les actuacions administratives, la transparència en les actuacions del Govern. I fer-ho, sobretot, en aquells àmbits que ofereixen més possibilitats de generar aquestes malfiances.

En aquest sentit, hem assolit dos acords que considerem de forma important i significativa. El primer d'ells és que, en el termini de tres mesos a partir de la publicació del Pressupost, es constituirà el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances com a element de participació del conjunt de la societat en la gestió d'aquest organisme. El fet que el paper i l'objectivitat d'aquest Institut hagi estat posada en qüestió de forma repetida en els darrers temps no ha de servir per menystenir la importància de la tasca d'aquesta entitat en la potenciació i el manteniment de l'activitat econòmica en el nostre país. Ans al contrari: cal que posem les mesures necessàries per contrarestar aquests efectes nocius i no desitjables, incrementant la transparència i la projecció de l'Institut Català de Finances. La constitució del Consell Assessor és un bon pas en aquest sentit; esperem que l'elecció dels seus membres s'apliqui també amb aquests criteris de transparència i pluralitat que ens porten a incloure avui aquesta mesura en l'articulat dels Pressupostos de 1995.

Així mateix, també hem acordat, en aquest capítol de millorar i incrementar la transparència del funcionament de l'Administració de la Generalitat, la inclusió d'una altra disposició addicional que obliga el Consell Executiu a ordenar i coordinar les seves actuacions en el conjunt d'empreses participades per la Generalitat en un òrgan administratiu que permeti centralitzar tant la informació com el control de les actuacions que es portin a terme. El conjunt de mesures de política industrial i econòmica dels diferents governs, de qualsevol govern, comporta, evidentment, la seva participació de forma majoritària o minoritària en tot un conjunt d'empreses l'activitat de les quals en molts moments pot quedar relativament sostreta al control d'aquesta cambra, i, per tant, podria suposar-se que el nivell de transparència de la gestió del Govern en aquest sentit tendeix a disminuir. Això no seria bo, no és bo per a la democràcia ni per al funcionament de les institucions, i per això entenem que una mesura com aquesta ens permetrà conèixer en cada moment quines són les empreses participades per la Generalitat, en quins sectors, amb quines activitats i amb quin nivell de participació. Es tracta, doncs, d'una esmena que també millora, tendeix a millorar, de forma clara, la transparència de l'activitat governamental.

A partir d'aquests acords, que nosaltres hem considerat com a bàsics, importants i, fins i tot, de caràcter institucional en algun moment, ha quedat obert el diàleg del nostre Grup amb les diferents conselleries per tal d'arribar a acords puntuals sobre altres temes més concrets, més sectorials que permetin avançar en aquest procés de converses que hem iniciat. Així, avui podem manifestar que hi ha pràcticament acordades una vintena d'esmenes parcials que afecten temes relacionats amb el món de l'ensenyament, amb el món del comerç, amb el món del turisme, en relació amb la Conselleria de Governació, en relació amb la Conselleria de Sanitat i de molts altres que afecten tots ells qüestions que són importants per a l'acció pública de la Generalitat. Aquest entenem que avui encara és un procés obert, un procés en el qual hi ha tot un diàleg, tot un *feed-back* entre els diferents diputats i els diferents responsables del Govern, que voldríem nosaltres, desitgem, confiïem en la seva ampliació fins al màxim de coincidències que siguem capaços de trobar entre el nostre Grup i el Govern.

Comprendran, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup mostri, doncs, la seva satisfacció pel nivell de coincidència que hem pogut trobar amb el Govern en temes que considerem totalment bàsics per millorar el funcionament de l'Administració de la Generalitat, d'una banda, i per millorar la seva incidència en allò que és encara més important, que és el funcionament del país. Reconeixem, al mateix temps, la bona predisposició que hem trobat, concretament, en el conseller d'Economia per tal de facilitar les possibilitats d'arribar a aquest acord, i no ens sap greu reconèixer-ho públicament en aquesta cambra, perquè el que cal reconèixer sempre són les veritats.

Per tant, entendran que, a partir d'aquestes valoracions, al final de la meua intervenció sigui totalment lògic que el

nostre Grup retiri la seva esmena a la totalitat: entenem que el nivell d'acords que hem assolit així ho justifica.

Malgrat tot, permetin que abans d'acabar i després d'explicar les bases més importants —repeteix— que hi ha tot un conjunt d'elements sectorials i parcials que continuaran, que continuen negociant-se; molts d'ells ja s'han acordat, però continua negociant-se—, permetin —ho repeteix— que abans d'acabar també matisem, segurament, aquesta posició en algun aspecte.

Aquest acord, aconseguit sobre la globalitat, sobre els trets essencials, no vol dir, evidentment, que puntualment, parcialment, cada element del Pressupost mereixi la nostra conformitat. Retirem l'esmena a la totalitat, evidentment, com una manifestació externa i clarament positiva de la valoració que fem de les negociacions que hem mantingut, implicat això que no hi ha desacords globals. Però també crec que és clar per a tothom —i hauria de ser-ho— que no totes les nostres propostes han estat acceptades i que, per tant, mantindrem tot un conjunt d'esmenes que tindran la seva tramitació habitual en el Parlament.

Tot i reconeixent, com han fet pràcticament la resta de grups d'aquest Parlament —i crec que aquest és un element important i a destacar— que el Pressupost del 95 ha implicat..., jo no sé si podem arribar a parlar, com ha dit el senyor conseller, d'un canvi de tendència, però sí que ha implicat un conjunt de variacions importants, interessants, en relació amb la dinàmica a què estàvem acostumats, els Pressupostos a què estàvem acostumats, i aquest és un element que ja algú —ho repeteix— ha assenyalat, però crec que també permet fer alguns comentaris.

Es nota una certa voluntat de contenció en la despesa corrent; encara que només tan sols sigui assenyalar que l'any passat el conjunt de la despesa corrent pujava un 7% i enguany puja al voltant del 5%, amb les dècimes que correspongui, que a més a més hi ha una adequació al marc global del que puguin representar els Pressupostos de l'Estat en tant que pugen també les despeses corrents a un nivell semblant. Per tant, hem d'admetre que hi ha una contenció de la despesa corrent.

Però, amb tot, el senyor conseller és conscient que això, com totes les mitjanes, amaga alguns elements que ens preocupen: el fet que no s'hagin previst al seu moment despeses d'interessos per pagar els crèdits de tresoreria de la Seguretat Social —no hi ha previsió, és un crèdit ampliable i no hi ha previsió—, això generarà dèficit. El fet que inicialment entenem que la previsió que es feia per a l'aplicació del 0,7% era una previsió baixa —el senyor conseller ens ha explicat ja que el seu Grup ha presentat una esmena i que està obert que els diferents grups puguem negociar aquesta esmena, per a intentar arribar a un acord—, aquest ens sembla un tema important: la sensibilització que hi ha avui a la societat és important i, per tant, caldria que també l'aportació de la Generalitat a la solidaritat mundial, per dir-ho d'alguna manera, fos una aportació suficientment important i significativa.

És cert que el capítol 2 tan sols creix un 2%, però també és cert que, si hi afegim entitats gestores de la Seguretat So-

cial, veurem com aquest creixement és una mica més elevat. Per tant, el control s'hauria de portar —entenem— a un àmbit molt més ampli. Hi ha mesures que permeten —ho repeteix— intuir una certa voluntat de control, però caldria que s'apliqués, segurament, d'una forma més genèrica, més àmplia.

Malgrat tot, també vull fer en aquest sentit una excepció: coneixem les dades de la liquidació del 93, perquè forma part de la informació pressupostària; coneixem les dades de l'execució del Pressupost fins a mitjans de 1994, que també forma part de la informació pressupostària; si en tancar l'exercici de 1995 les dades reals de la despesa realment liquidada coincideixen tan sols amb les previsions que en aquest moment hi ha al Pressupost, en aquest Pressupost que al llarg d'aquest tràmit intentarem i aprovarem, no tindríem cap recança a felicitar el conseller d'Economia en aquell moment, perquè aquest seria realment un canvi important: l'adequació de la despesa real amb la despesa prevista és, evidentment, un dels elements importants sobre els quals cal girar el canvi en l'evolució del Pressupost. L'endeutament net baixa, el senyor conseller ens ho ha repetit, és una característica per a ell important d'aquest Pressupost, també per a nosaltres, però que baixi l'endeutament net no implica que l'endeutament total continuï creixent, continua creixent a un ritme que, des del nostre punt de vista, és molt arriscat; a més a més, és molt arriscat si encara, a més a més, tenim en compte que en el conjunt de l'Administració de la Generalitat hi ha altres formes d'endeutament a llarg termini que no són estrictament bancàries i que també creixen d'una forma relativament important.

Ens sembla que aquests també són temes que s'haurien de controlar. La mateixa evolució dels actius financers, que és un capítol que porta un parell d'anys creixent de forma relativament important i que d'alguna manera substitueix el que eren subvencions de capital, que passen a actius financers perquè així queden fora del dèficit, són un conjunt d'elements que, d'alguna manera, ens sembla que requereixen reflexions, plantejaments globals, i que el nostre Grup està disposat a entrar en tot aquest tipus de discussions, en tot aquest tipus de plantejaments per cercar les solucions, per cercar el camí que tots plegats considerem millor per sortir-ne.

Un comentari sobre les despeses d'inversió: aquestes despeses tenen un impuls important; ara bé, també és cert que si no hi hagués l'alienació de determinades inversions de la Generalitat i l'increment de les subvencions europees, probablement aquestes inversions, les inversions del 95 podrien arribar a ser inferiors al 94: creixen en la mesura que hi ha l'alienació de 10.000 milions de pessetes d'inversions i creixen en la mesura que pràcticament es doblen els fons europeus.

Sobre la distribució territorial d'aquestes inversions, no m'hi estendré. Només, en tot cas, fer-li saber, senyor conseller, que el nostre Grup coincideix segurament en una apreciació que deu ser equivocada, però que hi ha alguna comarca que s'ha esmentat, la comarca del Priorat, en què,

amb la documentació que nosaltres tenim, tampoc ens consta cap inversió. Ens preocuparia realment que això fos així. Esperem que tingui raó vostè i que no ho sigui, que realment hi hagi inversions que vagin a favor de la comarca del Priorat, com és evident, una de les comarques amb més dificultats, en aquest moment, a Catalunya.

I coincidim, doncs, de forma suficient amb algunes directrius, i sobretot entenem que les millores introduïdes a partir de les esmenes que hem acordat ens permeten no mostrar una disconformitat global amb el Pressupost. Ara bé, no és cert; mantenim algunes diferències de criteri en alguns aspectes parcials i això ens obliga a mantenir un conjunt d'esmenes, tant a l'estat de despeses com a l'articulat i a alguns departaments. Serà a partir d'aquestes esmenes i del seu desenvolupament en la tramitació d'aquesta cambra que podrem anar expressant quins són els desacords més importants, en aquests aspectes puntuals, que mantenim amb el Govern. Fent-ho ara podria semblar que tenim intenció d'aigualir la importància que té el fet que enguany nosaltres no defensem el retorn dels Pressupostos. Aquesta no és la nostra intenció i, per tant, no ho farem; ans al contrari, tal com he dit abans, el que volem i desitgem és que aquest acord marqui una pauta per al futur. Aquesta és la nostra intenció i aquesta és la nostra voluntat.

Finalment, senyor conseller, entenem que els acords a què hem arribat són uns acords que, a més a més de ser vàlids i importants en si mateixos, també marquen una voluntat política de fer les coses d'una determinada manera. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CARNICER: Ara cal que, a part de reflectir-los en els Pressupostos, cosa que farem amb la tramitació de les esmenes, vegem també com s'executa aquest Pressupost, com es conforma en la realitat. Jo els asseguro que a nosaltres ens trobaran sempre en el camí de continuar construint a favor del nostre país, però amb la mateixa rotunditat actuaríem en aquell hipotètic i no desitjat cas que no es complís allò que avui hem pactat, i que avui ens permetem fer quelcom del que estem tots molt satisfets, que és retirar l'esmena de retorn a la totalitat del Pressupost de la Generalitat per a l'any 1995.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Vol intervenir el senyor conseller? Doncs, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, en primer lloc, ha quedat ben clar en la seva intervenció que aquí no hi ha un acord total sobre els Pressupostos, és a dir, que aquests Pressupostos no han estat fets conjuntament ni són els Pressupostos del Govern i, a més a més, del Grup Socialista, sinó que hi han hagut uns acords que vostès valoren suficients per retirar l'esmena a la totalitat. I res més. Jo, com que això vostè ho ha dit molt clar, volia fer-li saber que així ho entenem també, i que, per tant, en el decurs del debat parlamentari de les esmenes més concre-

tes als departaments o a l'articulat, doncs, segurament hi hauran divergències, hi hauran confrontacions –pacífiques, evidentment– i defenses diferenciades dels diferents punts de vista.

Vostè ha fonamentat aquesta retirada de la seva esmena a la totalitat en una sèrie de punts, que jo bàsicament comparteixo, encara que amb matisacions també diferents. El primer que vostè ha donat és aquest missatge de confiança a la societat sobre aquest Pressupost de la Generalitat, en uns moments d'una certa recuperació econòmica que cal consolidar. Aquest matí algú deia si realment aquest missatge arribaria a la societat, i a mi em sembla que aquest acord entre el Govern i el primer partit de l'oposició, el primer grup parlamentari de l'oposició, confirma aquest clima de confiança que també és tan necessari políticament per consolidar aquesta recuperació econòmica, aquesta recuperació econòmica de l'any 94, que ha estat important i que és un canvi de tendència sobre l'any, tan dolent, del 93, i després, sobretot, les perspectives de l'any 95, dins d'un context d'un cert optimisme, de creixement a tota l'Europa occidental, en el món en el qual estem integrats. Per tant, aquest sol fet, jo crec que políticament convé destacar-lo amb importància; sobretot en determinats moments que està vivint el nostre país, jo crec que aquest és un missatge de confiança important que ha de rebre la nostra societat.

En segon lloc, vostè ha parlat de les relacions amb les corporacions locals, i vostè ha dit que el Govern de la Generalitat ha aparegut com l'antagonisme de les corporacions locals, cosa que evidentment no comparteixo: ha estat aquest un debat molt important, precisament potser pel fet que històricament el Partit Socialista ha tingut resultats electorals importants en les eleccions locals en determinades ciutats importants de Catalunya i que el Grup de Convergència i Unió... –respectant Manresa, sí–, i que el Grup de Convergència i Unió ha tingut el Govern de la Generalitat; això, aquest diàleg entre Govern i oposició segurament ens ha portat a aquesta visió. Jo crec personalment –i el president de la Generalitat aquí ho ha dit diverses vegades en els debats de política general– que la col·laboració de la Generalitat amb els ajuntaments ha estat altament positiva, amb moltes iniciatives, i així ho demostren els 40.000 milions de pessetes que, finalistes, en virtut del capítol 46, van als ajuntaments des dels diversos departaments.

Ara, sí que és cert que hi ha hagut una petició constant del Partit Socialista i d'altres grups de l'oposició de crear el fons de cooperació municipal, i que hi ha hagut per part nostra, en algun moment, alguna promesa condicionada a la millora del finançament, aquesta millora del finançament que mai veiem arribar, i que, per tant, sempre hi ha hagut per part nostra una reticència a crear aquest fons de cooperació municipal, perquè ens semblava que el finançament de la mateixa institució no estava ben resolt. Per tant, hem de considerar que és un pas important, que avui puguem preveure que en els Pressupostos de 1995 hi haurà el fons de cooperació local, que estarà nodrit pels 3.088 milions de pessetes del fons de cooperació local ja existent en el Pro-

jecte de pressupost que ara votarem, més 4.000 milions de pessetes que es detrauran en els primers mesos de l'any 95 de les partides finalistes dels diversos departaments de la Generalitat als municipis, per constituir aquest fons de cooperació local, suma dels 4.000 milions municipals més els 3.088 milions de consells comarcals; total, 7.088 —els 88, els dic de memòria, però em sembla que no m'equivoco.

Per tant, això és important des d'un punt de vista..., en lloc de ser aquelles partides finalistes que van dels departaments a les corporacions locals, serà un fons, en definitiva, de lliure disposició que buscarem els millors criteris de distribució, en funció d'uns paràmetres sobre els quals estic segur que ens posarem d'acord. Per tant, això és un canvi molt important. La partida, el muntant, es pot considerar elevat o no, però em sembla que, com deia abans parlant del 15%, encara que siguin molt diferents, allò important és el pas qualitatiu en un tema sobre el qual no ens posàvem d'acord.

La tercera consideració que ha fet el senyor Martí Carnicer també té a veure amb aquestes relacions de la Generalitat i del Govern de la Generalitat amb les corporacions locals i, en aquest cas, amb la corporació local més emblemàtica i, probablement, més important de Catalunya, que és l'Ajuntament de Barcelona, a través, evidentment, de l'Entitat Metropolitana de Transports, en aquest cas el contracte-programa.

En essència, aquest acord que signarem d'aquí a poc amb l'Administració central i amb l'Ajuntament de Barcelona contempla la participació de la Generalitat en les despeses d'explotació dels transports de Barcelona, i també renunciar a assumir el deute històric de l'Entitat Metropolitana, excepte en aquelles inversions que fan referència al material mòbil, que són, d'un total de 110.000 milions, 26.000 milions, i això ens portaria a una contribució anual, que no és petita, de 7.300 milions de pessetes, que probablement es veurien augmentats, perquè, com que començaríem el 95 en lloc del 94, aquí probablement, d'interessos del passat, hi hauria 1.000 milions més, segons em diuen els meus col·laboradors. I després, que en el que són les infraestructures del contracte-programa de Transports de Barcelona, doncs, hi hagués una participació de l'Administració central, que en aquests moments, segons els nostres acords, podem valorar en 4.300 milions. Per tant, la diferència seria 3 o 4.000 milions de pessetes, que s'incorporarien en forma —estan ara plantejades— de partida ampliable en el Pressupost; evidentment, amb la seva repercussió en el dèficit, que és un altre dels temes que ha tractat el senyor Martí Carnicer i que després també en parlarem.

Sembla que aquest és un acord molt important, perquè la nostra participació en l'explotació també era un camí tancat des de feia una sèrie d'anys i hi ha hagut unes negociacions molt llargues amb l'Administració central i amb l'Ajuntament de Barcelona i, finalment, jo crec que amb l'acord amb el Grup Socialista en aquest debat de Pressupost es desbloqueja un tema important, que també es desbloquejarà en el debat, o s'ha desbloquejat, en el debat de Pressupostos a Madrid, amb les aportacions que ha de fer l'Estat.

I a part de tot això, incorporat en tot aquest tema del transport metropolità, evidentment, hi ha el contracte-programa, que ja existia i que ha de seguir funcionant, de l'Administració central i la Generalitat en els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Aquestes són, per nosaltres, les dues esmenes, vist des del nostre punt de vista, que van determinar l'acord sobre el qual es basa la retirada de l'esmena a la totalitat. El senyor Martí Carnicer ha fet referència a una sèrie d'altres temes, que no menystindré. Un d'ells és molt important: el tema del dèficit.

Del tema del dèficit, jo aquest matí llegia, doncs, el sender de consolidació pressupostària que ens ha de portar a la convergència i als acords de Maastricht el 97; ja deia que el 94 estem per sota del que se'ns exigeix, i el 95 en aquest Pressupost estem molt per sota —46.000 milions de pessetes contra 70.000 milions— del que se'ns exigeix. Se'ns n'exigeixen 70.000, i estem, segons aquest Pressupost —que espero que es complirà, o farem tot el possible perquè es compleixi—, a 46.000 milions de pessetes. Evidentment, el tema del dèficit ha esdevingut —ho ha dit el senyor Martí Carnicer i jo ho he dit en el curs de tot el dia d'avui— absolutament essencial en el debat pressupostari de totes les administracions públiques europees. Per tant, reduir el dèficit és la millor col·laboració que podem fer, precisament, al funcionament del nostre país, a la consolidació de la recuperació.

Em sembla que, dins aquella definició del Parlament que fa l'Estatut de Catalunya, que el Parlament controla i impulsa el Govern, em sembla que aquesta informació trimestral del dèficit, que sempre per al Govern és una servitud haver de donar informació, em sembla que pot ser enormement útil, perquè aquest control del Parlament ens ajuda a l'autocontrol, que és tan necessari en un tema com el dèficit, i també a l'impuls, sempre que no sigui una empenta, doncs... (*Rialles.*) L'impuls, és a dir, les línies d'orientació sempre són d'agrair en un cas com aquest.

El Consell Assessor de l'Institut Català de Finances..., que consti que jo crec que l'Institut Català de Finances ha fet una molt bona tasca —ho vaig dir en aquella compareixença que vaig tenir en comissió que va durar tantes hores—, i, en l'Informe de la Sindicatura de Comptes que va ser debatut en una comissió del Parlament de Catalunya, la Sindicatura de Comptes ja recomanava la creació del Consell Assessor, i, si no vaig errat, el nostre Grup Parlamentari ja la va votar. Per tant, aquesta és reiterar una decisió que ja teníem, però que hem pactat també amb el Grup Socialista, de, realment, crear aquest Consell Assessor de l'Institut Català de Finances, que, a més a més, està previst en la Llei de creació de l'Institut Català de Finances. I també un major control de les empreses participades em sembla que és enormement útil i que ens pot ajudar dins d'aquesta finalitat de control i d'impuls de la qual parlava ara.

El senyor Martí Carnicer ha assenyalat que en el nostre Pressupost veu un desig de control de la despesa. Efectivament, jo crec que el capítol 1 i el capítol 2 tenen una contenen-

ció important. Jo ho he explicat aquest matí: he explicat els departaments que creixien per sobre de la mitjana i per què creixien per sobre de la mitjana, en funció d'uns acords amb l'Administració central, i, al capítol 2, també aquests departaments que creixien i la baixada dels altres departaments.

I després, el creixement de la inversió: és evident que el creixement de la inversió —ho ha dit el senyor Martí Carnicer, i és així— es fa perquè en els ingressos hi ha 10.000 milions que vénen de les dites «privatitzacions», que és poca cosa, que no és una imitació del que fan tots els estats avui a l'Europa occidental, però que és una manera d'obtenir 10.000 milions més de recursos amb unes coses que es poden perfectament privatitzar i que, segurament, estaran millor en el sector privat que a l'Administració; més, òbviament —però això forma part de la política que hem fet durant aquests últims mesos—, unes previsions —que espero que es compleixin, que serà molt important també que es compleixin, perquè l'Administració central també ha de complir els seus compromisos— de 18.000 milions del Fons de cohesió, dels quals 12.000 van a Medi Ambient i 6.000 a infraestructures de transport. I això permet, efectivament, el creixement de les inversions reals, que podem permetre aquest any que sigui relativament considerable i que, si no, degut als ingressos que tenim, no ens ho haguéssim pogut permetre.

I finalment, senyor Martí Carnicer, del tema del 0,7, ja no cal repetir-ho; jo crec que no puc definir més la posició del Govern, que és aquesta voluntat d'arribar a un acord i d'arribar a una millora del que avui figura en el Parlament. Però sabem que aquest 0,7 no pot ser un 0,7 sobre bases diferents a tot arreu, que això és el 0,7% del PIB *de l'Estat* i que l'han d'assumir totes les administracions públiques, que l'Administració central té un programa i que les altres administracions *collorem* que es pugui arribar en aquest 0,7 del PIB, però no pot ser el 0,7 del PIB per a l'Administració central més el 0,7% dels ingressos de tots els pressupostos de totes les comunitats autònomes i els ajuntaments, perquè sinó arribaríem a molt més del 0,7 del PIB. I, per tant, tot això, vull que sapiguem exactament de què parlem i espero que tots ho sapiguem, perquè segur que hem de fer un esforç per respondre a aquest clamor popular i a aquesta tendència, realment, molt generalitzada i molt generosa, però dins el marc del que ens permet fer el nostre Pressupost.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*Remor de veus.*) El senyor Carnicer té la paraula per fer la rèplica.

Silenci!

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. No tant, com és evident per a les senyores i senyors diputats, per la rèplica, sinó per ratificar alguns temes, perquè la intervenció que el senyor conseller ha fet és, evidentment, donar per bons els acords a què hem arribat i la filosofia que ha permès aquests acords.

En tot cas, allò..., repetir paraules com les que ha fet també servir el senyor conseller per dir: «Evidentment, aquests

Pressupostos no són els pressupostos del Grup Socialista.» Ho he dit jo, ho ha dit el senyor conseller... Aquest és un tema evident. Però sí que són uns pressupostos que, en la mesura que ens permeten a nosaltres introduir un criteri de major confiança de la societat en el Pressupost com a element dinamitzador d'aquesta mateixa societat..., un criteri d'unes millors relacions entre la Generalitat i les corporacions locals. El senyor conseller diu que no tenia imatge dolenta d'aquestes relacions. Les imatges, cadascú té les que té, i, evidentment, el que hem d'intentar és que globalment aquestes imatges millorin, siguin quines siguin les que tinguí cada u. De vegades no n'hi ha prou amb la manera que un veu les coses, sinó també pensant com les poden veure els altres. Per tant, intentar que aquesta imatge millori globalment és important.

Un criteri de major transparència que és essencial pels moments polítics en els quals estem vivint, i, evidentment, en aquest element de major transparència, hi ha el tema de la constitució del Consell Assessor de l'ICF, que el senyor conseller deia que era un tema que ja tenien acordat. És cert que en la Comissió de la Sindicatura de Comptes aquest tema s'havia votat; també és cert que estava en la Llei, però no aconseguíem entre tots plegats, segurament, trobar la manera que aquest tema es posés en funcionament. És la primera vegada, en aquest moment, a partir de l'aprovació dels Pressupostos amb aquesta esmena, que hi haurà un compromís concret, amb una data fixada, que en el termini de tres mesos es constituirà el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances.

I, en el tema del control del dèficit, jo no m'hi estendré, perquè m'hi he estès, segurament, en la meua intervenció, i és evident per a tots els senyors i senyores diputats que, pel temps que jo personalment he dedicat a parlar del dèficit en aquesta cambra, coneixen la importància que nosaltres els donem. Assolir que la Generalitat estigui en aquest sender de la convergència econòmica europea és per nosaltres un element essencial per a la mateixa Generalitat i per al funcionament global del país. En la mesura que, això, tots ho aconseguim, tots ens podrem felicitar, Govern i oposició, perquè cadascú haurem contribuït que sigui una realitat.

I una darrera asseveració, en tot cas, senyor president... Senyor conseller, vostè parlava que en aquest Pressupost sí que hi ha inclòs un desig de control de la despesa corrent. És evident, jo ja ho he dit, es nota: en el Pressupost, hi ha un desig de control de la despesa corrent. El que nosaltres demanem —i estic segur que està en el seu ànim, però que cal injectar-ho en tot l'ànim del Govern— és que aquest desig, d'aquí a un any, pugui ser per a tots una esplendorosa realitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. El senyor Reguant vol fixar posició?

El Sr. REGUANT: Bé, d'acord amb la norma supletòria que regula l'article 19, faré pronunciament de posicionament, si vostè m'ho permet.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Faci el torn en contra el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, enguany, el debat de les esmenes de totalitat de Pressupostos ha tornat a transformar-se, i això és bo. Es tracta de la llei més important que... (*Remor de veus.*) Gràcies, senyor president.

Tenim la sensació que és bo, deia, perquè és la llei més important, perquè, en definitiva, a través de la dotació pressupostària és quan es coneix la realitat de les intencions. Per això, doncs, després de la interessant –almenys per nosaltres– presentació del text per part del Govern a través del senyor Macià Alavedra, hi ha hagut un debat –un debat o diàleg; a vegades..., o moments hi ha hagut de debat, moments de diàleg– entre els diversos grups que han presentat esmena a la totalitat i el senyor conseller. En tot cas, òbviament també, no deixa de ser un projecte legislatiu com un altre, i, per tant, s'han presentat, s'han defensat unes esmenes a la totalitat, que en aquest moment en resten tres de vives, i formalment correspon, doncs, fer-hi un torn en contra; torn en contra que faré, com en anys anteriors, de forma brevíssima, perquè seria una petulància extrema que volgués millorar, per impossible de fer-ho, la brillantíssima intervenció i defensa que ha fet del Projecte de llei de pressupostos l'honorable senyor conseller.

Per tant, doncs, més que replicar el que puntualment han anat dient els grups parlamentaris –cosa que, hi insisteixo, ja ha fet el senyor conseller–, jo, per deixar constància formal del nostre vot afirmatiu al text del Projecte de llei i, per tant, negatiu a les esmenes de retorn d'aquest text, només diré algunes petites coses que m'han cridat l'atenció o que crec que són les més transcendents, als meus ulls, de tot aquest debat.

En primer lloc, la qüestió del context econòmic d'aquest Pressupost; evidentment, un mecanisme tan important d'incidència a l'activitat econòmica, tot i que les nostres capacitats a nivell pressupostari d'incidència, per tant, en el procés econòmic són limitades, aquest és un tema fonamental i per això crec que és una cosa que mai hauríem de deixar de destacar com avui hem fet. Estem amb un pressupost que s'elabora i s'aplicarà en una esperançada situació de represa econòmica i, per tant, doncs, això és un factor importantíssim. Evidentment també té una incidència pressupostària –i el senyor conseller ho ha explicat– quan això suposa a través de la seva repercussió als ingressos una millora de l'estat d'ingressos de la Generalitat.

Un altre tema que potser se n'ha parlat poc –en anys anteriors, l'any passat recordo que se'n va parlar molt i el senyor conseller sí que hi ha fet honor, en aquest tema– la qüestió de la responsabilitat fiscal. Nosaltres estem molt satisfets del que s'ha anat aconseguint sobre això, tot i que estem d'acord també amb el llibre blanc que s'ha estat preparant sobre aquesta matèria i, per tant, estem disposats, quan correspongui, d'aquí a breus mesos, doncs, a plantejar un sistema diferent d'aquest tan famós de la participació del 15%, però sempre en aquesta línia de responsabilitat fis-

cal; responsabilitat que, per altra banda, recordaran tots vostès que el Senat espanyol també hi va donar un bon impuls. Em sembla que podríem coincidir tots que una de les característiques fonamentals internes d'aquest Pressupost és la reducció del dèficit i d'això se n'ha parlat molt no sols per decisió pròpia, sinó –i el senyor conseller ho ha subratllat– per la necessitat com a administració que som de l'Estat espanyol, de mirar de configurar una situació de dèficit públic de totes les administracions espanyoles per poder –i aquest seria el nostre desig com a europeistes– entrar en línia d'igualtat amb les primeres potències econòmiques d'Europa en el moment de passar a noves fases de més profunda integració econòmica.

I aquesta reducció del dèficit, a diferència potser d'altres pressupostos més llunyans, va acompanyada d'una altra característica molt important, que és l'austeritat general. No sols hi ha reducció de dèficit, sinó també austeritat, perquè no necessàriament les dues coses van juntes.

També ha explicat el senyor conseller –i eren elements o aspectes interessants– àrees sensibles en què aquesta austeritat no s'ha produït. Això no ha evitat –jo recordo una intervenció molt interessant del senyor Saura– que el senyor Saura repassés alguns punts pressupostaris en què, en aquesta austeritat, ell no hi estava d'acord. Evidentment, és impossible reduir-ho tot i que, al mateix temps, no es redueixi allò que ens interessa.

Una altra matèria que a nosaltres ens ha cridat l'atenció –era un tema que ens preocupava molt; en el debat de política general ja en vam parlar, si no ho recordo malament– és la qüestió del nou sistema de finançament de la Seguretat Social –d'això també n'ha parlat el senyor conseller–; em sembla recordar que els altres grups no hi han fet massa esment, però el que s'ha assolit, si bé, òbviament, no és el que nosaltres hauríem desitjat, és un avenç considerable.

Ens ha parlat de les relacions amb l'Agència Fiscal estatal –matèria, si volen, molt marginal però que té la seva transcendència– i, bé, qüestions com el Fons de cohesió, aquesta aplicació amb un desig nostre, que creiem que ha estat ben acollida, com era de justícia, per part de qui podia acollir-ho, i que això, doncs, permet dintre de l'austeritat, o malgrat aquesta austeritat, nodrir alguns aspectes pressupostaris que així ho requerien.

També, potser en el terreny del testimoniatge, el que se'ns ha explicat de la privatització, no aquella privatització que el Grup d'Iniciativa sempre ens critica, sinó la privatització d'uns actius financers i econòmics modestos, si volen; si no ho recordo malament el conseller parlava de l'ordre de 10.000 milions de pessetes–, però entenem que aquest camí de la privatització de l'activitat econòmica és bo, fet sempre òbviament amb mesura, donada la nostra situació centrista d'equilibri entre intervenció i llibertat privada.

Bé, podríem citar alguns altres aspectes; una matèria que surt gairebé cada any –o per no dir cada any– el tema del reequilibrament territorial. Recordo que el senyor conseller ha explicat, ens ha descrit que tota una sèrie de comarques,

de territoris de Catalunya que per renda per càpita estaven o estan en els primers llocs del rànquing català, doncs, tenien unes inversions per part de la Generalitat i els seus organismes molt inferiors —em sembla que parlava del 22%—, la mitjana de les inversions comarcals, i a la inversa. Per tant —i en això no s'hi ha fet massa guerra—, per tant, només destacar aquest fet d'anar prosseguint aquesta política necessària i difícil de reequilibrament econòmic en el nivell territorial.

Bé, podria citar algunes altres coses, el tema dels ferrocarrils, que el tinc molt a la vora del meu cor; el tema de les transferències a la Junta de Residus, a la Junta de Sanejament; un, podríem dir-ne, calaix de sastre de moltes matèries. Però em sembla, senyores i senyors diputats, que fetes aquestes pinzellades podran veure el nostre desig lògic i natural de donar suport a aquest Pressupost que s'ajusta —entenem— una vegada més a les exigències del moment econòmic i de les possibilitats de la Generalitat. El senyor Carod-Rovira amablement discrepa, però m'acceptarà que jo doni suport a aquests pressupostos.

I bé, per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, jo voldria dir que cada any, encara que s'assembla molt al debat d'esmenes a la totalitat de Pressupostos, sempre hi ha una característica que l'identifica una mica, eh?, i al cap de catorze o quinze anys —com deia el conseller— de pressupostos de la Generalitat, es diu: «Sí, són els pressupostos de tal cosa.» Jo recordo, fa uns anys, que aquell any el Pressupost va ser el pressupost de les fotocòpies de les fotocòpies, que deia el senyor Curto, que ens va fer aquella exhibició de llençar tots els papers a terra amb un gran catacroc i es va quedar..., és el pressupost de les fotocòpies de les fotocòpies del senyor Curto. Jo crec que enguany es coneixerà el Pressupost o aquest debat per una altra característica potser de més volada, però que em sembla que ha anat sortint com un fil conductor, en certa manera menor, però menor dintre del que estem debatent, que és el tema del 0,7%. Ja he vist per aquí il·lustres senyories, d'ambdós sexes, doncs amb adhesius del 0,7%, a part d'altres adhesius del Dia Mundial de la Sida.

Bé, per tant, deixi'm també, senyor president, per acabar, dir-hi també alguna cosa nostra sobre aquesta matèria del 0,7. Nosaltres hi estem d'acord, és una causa noble, una causa que el món occidental, sempre tan egoista, hauria d'abocar-s'hi molt més encara. Ara, no hem de perdre de vista també una altra cosa: s'ha d'inscriure aquest tema important i punyent també en un marc general de moltes necessitats, perquè voldria recordar que no són les úniques necessitats que han existit aquí. Jo recordaré..., aquest any no ha passat, però en anys anteriors hem tingut, doncs, visites i pressions amicals de molts col·lectius de molts tipus de moltes dificultats del nostre país i també entre tots hem intentar donar-los ajut. Per tant, nosaltres d'acord, amb això, però pensem que tampoc no ens obsessionem que no és aquesta l'única problemàtica d'insuficiències que hi ha ni al món ni al nostre país.

Però bé, jo voldria dir una cosa. Tots vostès diuen: «No,

presentarem esmenes perquè la Generalitat compleixi.» Bé, d'acord. Però vostès suposo que han mirat el Projecte de llei de pressupostos i dintre el Pressupost de la Generalitat veuran que hi ha tota una sèrie de seccions; la primera secció, la número 1, és el Parlament. No fa gaires setmanes vam aprovar el Pressupost del Parlament; algú va parlar del 0,7? No fa gaires dies un diputat d'un grup modest en volum però important o tan important com els altres pel fet de ser grup, el Grup Mixt, el senyor Reguant, va vehicular una proposta que recordo que l'any anterior l'havia vehiculat el meu company senyor Ferran Pont, demanant que, a l'espera de la sensibilització de totes les administracions, els grups parlamentaris també, dels nostres diners, també féssim aquest acte simbòlic de donar el 0,7%, o no tan simbòlic perquè les pessetes sempre són pessetes. I és molt fàcil parlar de les pessetes dels altres i no tant de les pessetes pròpies. I bé, jo només voldria cridar l'atenció, no de les senyores i senyors diputats en general, però sí dels senyors portaveus, que recordaran el que se'm va dir quan a la Junta de Portaveus darrera vaig anunciar que el nostre Grup havia pres l'acord de cedir aquest 0,7% dels nostres ingressos a aquesta finalitat.

Bé, nosaltres també hem fet l'esmena. Però nosaltres hem fet una esmena, com és obvi, l'esmena que entenem que és viable i que és una esmena que no és una esmena feta a corre-cuita, doncs, perquè hem rebut unes visites i uns contactes, sinó que és una esmena que se n'ha parlat, s'ha negociat, no sé si s'ha acceptat, però que ens sembla que és la situació correcta. A l'esmena que nosaltres hem presentat, que està presentada, és el número de registre 23942 i és una esmena que consisteix que, la partida 02.09.480.03, se la declara ampliable en determinades condicions. Ja suposo que això no donarà plena satisfacció, però els compromisos sempre signifiquen això, que no hi ha plena satisfacció per part de ningú. I això no és un invent que haguem fet nosaltres ara a corre-cuita o que el senyor conseller davant de l'eufòria que hi havia sobre aquesta matèria ha explicat, sinó que això no és altra cosa que l'oferiment que el senyor secretari general de Presidència va fer no fa gaires dies als dirigents d'aquestes entitats.

Bé, doncs, senyores i senyors diputats, a la vista de tot el que s'ha dit, a la vista del criteri que globalment jo he expressat, manifestaré el desig, la voluntat del nostre Grup Parlamentari de votar en contra d'aquelles tres esmenes a la totalitat que es mantenen i donar suport, a través de la seva tramitació en dies posteriors si reeixim en la votació corresponent, al descabellament i final aplicació del Pressupost de la Generalitat per a l'any 1995.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Senyor Reguant, per fixar posició.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Permetin-me, en primer terme, agrair a aquells diputats i diputades, alguns, de la cambra, que em van oferir la seva signatura perquè em pogués acollir a una esmena a la totalitat, en regla, d'acord com preveu el Regla-

ment de la cambra. Però d'antuvi ja havia decidit no fer aquest any aquesta esmena a la totalitat perquè em semblava que era sobredimensionar el meu paper a la cambra i, per tant, el que vaig a fer és un posicionament breu i, per tant, esquemàtic, perquè a més gairebé tot està dit, tot ha estat debatut i també jo em sento força identificat amb algun dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula i, per tant, la cosa va, doncs, amb gran brevetat.

En primer terme, senyors consellers, senyor conseller de Finances, els Pressupostos són continuistes a la baixa; per tant intenten, sobretot, com a objectiu prioritari, la contenció del dèficit públic d'acord amb el manament de Maastricht, i això es reflecteix, es veu netament, almenys tal com jo ho he sabut mirar.

Però vostès han esmentat una mica el resultat del gir autònom, que no n'hem parlat, però, en el gir autònom, vostès han aconseguit negociar aquest any per valor de gairebé 100.000 milions de pessetes cap aquí. 19.000 milions en concepte..., és a dir, de l'acord pel que fa al desplegament dels Mossos d'Esquadra el finançament encara està una mica pendent, però dels fons de cohesió, els 18.000 milions que aquí han sortit vostès els han aconseguit negociar per a tot l'Estat i 18.000 milions que vindran a Catalunya. I pel que fa al finançament de la sanitat, vostè ha dit, senyor conseller, i és veritat, que 19.000 milions formen part del que vostès s'han rescabalat de l'atenció als desplaçats d'anys enrere, i 45.000 els han reconegut de deute total, i això és molt important.

Vostè no ha dit –sí que ho ha dit, senyor conseller, però no ho ha tipificat i jo ho vaig a fer ara– que també sembla ser que s'han compromès a, quan hi hagin dificultats de tresoreria, poder-se acollir a la llei pressupostària de l'Estat pel que fa a l'ampliació de crèdits de l'Insalud, gestió directa. I això ens suposa a nosaltres 8.500 milions de pessetes més d'interessos de crèdits que no haurem de negociar, si és això precís i exacte. Jo, la referència que faig, senyor conseller de Sanitat, és d'acord amb la informació que tinc de la manifestació feta pel senyor conseller d'Economia, i no en tinc d'altra. És a dir, si això ho han aconseguit negociar, em sembla molt ben negociat. Per tant, això fa 100.000 milions de pessetes.

No han dit vostès, i ho vaig a dir jo, que a aquest gran serrell del 94 cal sumar també 25.000 milions més –més, menys– del serrell del 93, que són el del 15% de la participació en la quota líquida del 15% de l'IRPF, que són 11.000 milions d'enguany, més són els 10.000 milions del finançament del traspàs de les competències en la formació professional ocupacional, més els 3.500 milions de cada any que van negociar l'any passat per a la normalització lingüística. Per tant, aquí estem parlant d'una recuperació de gairebé 130, 140.000 milions de pessetes.

De totes maneres, ja han anunciat vostès que tenen previst negociar un nou serrell per al 95, que és el serrell que encara està per definir, que ha anunciat el seu diputat i secretari d'organització, el diputat Camp, que no sé en què consistirà.

I ara vaig a fer la conclusió d'aquesta actitud política des del meu punt de vista. Aquí ha sortit un moment, quan el diputat Puigcercós ha parlat del 15% de l'IRPF..., ha estat ben replicat pel conseller, des del meu punt de vista, en el sentit de..., ell li deia: «Atenció, que el que negocien pot ser que es pugui reconvertir.» Però això és bo per a la globalitat; és a dir, aquesta negociació que vostès estan fent a Madrid és la seva percepció del que és aixecar el sostre de l'Estatut d'autonomia que ara tenim, i també vostès estan fent la relectura de l'Estatut. Vostès sempre s'han queixat que l'Estatut és insuficient, però mai han volgut fer una reforma de l'Estatut –cosa que han volgut altres grups polítics– i han optat per aquest tipus de cosa, d'anar negociant, i, sobretot en les circumstàncies actuals, vostès tenen bons dividends.

És veritat que, amb un canvi de la majoria a Madrid, aquest mètode de treball que vostès fan en tant que Govern de Catalunya a Madrid pot ser reversible, és a dir que..., i vostè ho ha reconegut i és així. De totes maneres, aquest és el seu mètode. I per què dic que pot ser reversible? Perquè en aquest moment, malgrat tot, crec que el Pressupost és insuficient, és de gran dependència –ho veurem quan passem una lleugera llegida al que són les partides incondicionades i les condicionades, que es veu clar que no és el 52 i el 48%. I per tant el mètode que vostès empren en la negociació sempre és l'acceptació de la descentralització administrativa *de facto*, i això xocaria, almenys en la meua modesta percepció, amb el que ha de ser la negociació del Govern de Catalunya a Madrid pel que fa –diguem-ho d'una vegada, que no s'ha dit ni una sola vegada aquí– a negociar en allò lingüístic i cultural, sobirania plena; sobirania plena per negociar un concert econòmic i també, aleshores, cedir part de poder per intentar definir molt més bé l'estructura d'Estat –que no és aquest Estat de les autonomies que reben constantment rebutjos d'altres àrees de l'Estat per negociacions que nosaltres fem i que ells se'n beneficien també i ho rebutgen–, definir una estructura d'Estat federal, on, d'alguna manera, cadascú sabés molt bé quins són els seus deures i les seves obligacions i fos un acord pactat. Això, naturalment, està lluny del moment actual polític, però permetin-me que ho digui, i de moment el que val, en la realitat constant, és aquesta negociació possible i que porta beneficis per al país.

Aquests Pressupostos em sembla que tenen algunes negativitats substancials, sobretot pel que fa a la insuficiència. Deixin-me només que apunti, per ser molt esquemàtic i no allargar-me, que crec que hi ha un bloqueig en les inversions reals pel que fa a sanitat, per exemple –un bloqueig en les inversions reals–; sobretot pel que fa a l'Institut Català de..., a l'ICS, que les inversions reals decreixeran un 15%, un 15% en les inversions reals; vol dir que el Pla de salut pel que fa a la inversió per a noves construccions estarà realment coix.

Una altra dificultat és també el bloqueig pel que fa al desenvolupament de la LOGSE a Catalunya, on, independentment de la pendent –encara– definició del mapa escolar, els recursos per a inversions reals també seran molt

insuficients. Ho podria precisar..., farem tal vegada una esmena a la totalitat d'ensenyament, i ho podrem precisar més.

Per altra part, també, aquests Pressupostos representen una aturada real a la inversió en els departaments productius, senyor conseller. Vostè sap que per al 93-94 els diners van ser 3.600 milions de pessetes; per al 94-95 són 1.608 milions de pessetes, i en realitat la mitjana dels tres departaments productius, d'alguna manera, no arriba ni a la meitat de la mitjana de creixement general dels Pressupostos. I això no és discutible, perquè només cal sumar i dividir.

Hi ha també una altra greu dificultat en aquests Pressupostos, que és que es dissocia tot el que és el creixement, o sigui, el treball per la competitivitat, i això serà..., i el creixement serà..., però jo m'haig d'apuntar a les posicions que el creixement econòmic no vol dir reequilibrament social necessàriament; que això està comportant encara un gran patiment a nivell de la no-correcció d'atur; que d'alguna manera el treball estable, per exemple, per citar l'última xifra –si mal no ho recordo– del mes passat..., 26.000 ocupacions estables es van perdre, per bé que se'n van crear 76.000 de temporals, però la precarietat –no ho oblidí, senyor conseller– vol dir fer-hi entrar famílies amb situacions de greus dificultats, i, fins i tot des de la seva mateixa òptica, la precarietat no estimula el consum, i per tant no es pot tancar el cercle de la productivitat com a única fita, diguem-ne, de qualsevol pressupost de govern.

Per altra part, pel que fa a les prestacions socials, aquestes han anat a la baixa. No oblidin que si en aquest moment es dona..., queda endarrere el *decretazo*, el *medicamentazo*, la flexibilització del marc, que, d'això, ja no en parla ningú, es dona com una cosa feta i, per tant, ja forma part d'un procés irreversible, degut a les exigències del macromarc internacional i del tipus d'economia que s'aplica a l'àrea on nosaltres vivim.

Pel que fa també a prestacions més concretes, aquí s'ha parlat ja del PIRMI, no?, aquestes 37.000 pessetes. Bé, això cal dir que, a mesura que creixi la PIRMI, s'augmenta la precarietat, es dificulta el consum, no es podrà tancar..., i les 37.000 pessetes mensuals és no reconèixer els drets de les persones, és una caritat que la pot fer tot el sistema productiu en les seves plus-vàlues si no hi ha la manera d'intentar legalitzar la cosa perquè a les persones i a les famílies se'ls reconeguin drets. A mi em feia basarda quan escoltava que donaven 37.000 pessetes –si mal no ho recordo– a cada persona i per unitat familiar, 6.000 a la primera persona d'aquesta unitat familiar, 5.000 a la segona i tercera i 4.000..., tot sumat, és que no fa un dinar de set persones, diguem-ne, a algun nivell, no?

Per tant, també a nivell de Benestar Social, per exemple, –esquemàticament parlo, conseller Comas, ja–, les xifres que dono són punyents, però són també, a voltes, compensades per altres partides. Però, per exemple, no puc deixar de dir que l'ICASS, seccions 41-42 –són beques a disminuïts–, minva d'un 48,6%; l'ICASS-Generalitat a l'atenció dels disminuïts minva un 25% respecte al 94; les pensions assistencials, un 21%; els serveis socials d'atenció primària, un

99%; atenció que tenen també altres compensacions per altres partides, però aquestes xifres són reconegudes en el pressupost de l'ICASS - Seguretat Social. També l'Administració general de serveis socials decreix un 80%.

És a dir, en realitat, aquella societat escindida en dos capes s'està produint, i crec que això, a la llarga, pot produir fins i tot conflicte social, més a la llarga; perquè, a la gent, exigir-li que s'adapti a condicions de supervivència molt minses, doncs, pot provocar reaccions psicològiques grupals imprevisibles. (*Remor de veus.*)

Deixant de banda aquestes negativitats més globals, deixin-me que els digui una cosa, i canviant el ritme de les paraules que els estic dirigint, i que vostès m'escolten amb tant silenci i amabilitat... Deia el meu avi, quan tenia... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. REGUANT: Jo l'escolto, senyor Camps, quan vostè...

El Sr. PRESIDENT: No... Quan tingui la paraula, sí; ara no l'escolti.

El Sr. REGUANT: ...compleix de manera tan brillant la seva difusió cultural a *La barberia*. (*Rialles.*)

Per tant, tornant al que estava dient, teníem sis o set anys i li dèiem a l'avi: «Avi, diuen, d'aquell senyor de baix, que és molt d'esquerres. Com es pot saber això, si és tan d'esquerres?» I deia: «Mireu com inverteixen els diners i sabreu què pensen; digueu com inverteixen els diners i sabreu com pensen.» I en el fons, en uns pressupostos de les característiques que veiem, restrictius, d'alguna manera, quan es col·loquen les partides amb determinats criteris de prioritització, un no pot amagar que veu la realitat d'una determinada manera i no d'una altra.

Per exemple, observin vostès que a la institució Sindicatura de Greuges, lligada a aquesta institució, i que és tan important perquè capta, una mica, la percepció que tenen de l'acció de Govern els ciutadans del carrer que van allà a expressar les seves queixes, hi dediquem 214 milions de pessetes, i a l'Institut d'Estudis Mediterranis –la funció social del qual desconec encara–, 251 milions de pessetes. Observin vostès que per al creixement de les cooperatives dediquen 61 milions de pessetes, i per a l'Institut Català del Vi, 332. Observin vostès que a l'Institut Català de la Dona hi dediquen un 3% menys que l'any passat, i en canvi a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes hi dediquen un 16% més.

Deia el senyor conseller, per exemple, que en el tema dels bingos, per exemple, ja s'havia arribat al mecanisme de *feedback* negatiu, en el sentit que ja no es pot esperar molta més recaptació directa perquè la cosa ja no dona per més, però, en canvi, acaben de col·locar el toc i el supertoc per acabar de veure si poden encara exprimir una mica més. Jo no sé vostès si són vostès..., de quin pensament ideològic són, però, vull dir, en fi...

No vull entrar en el tema dels 6.000 milions de pessetes per als temes de l'article 22, conceptes 220 i 226, que ja estan molt debatuts i fins i tot em fa basarda, no?, tornar-hi,

perquè és tan evident... Però, conseller de Sanitat, avui que tenim el Dia de la Sida, quasi ningú n'ha parlat, m'ha semblat, però bé, jo vaig a dedicar-hi un minut, només per dir-los que per a la qüestió de la sida el Programa contra la prevenció de la sida del 93 era de 117.500.000 pessetes, de la Direcció General de Recursos Sanitaris; el 94 era de 127 milions de pessetes, i el 95 és de 108 milions de pessetes. Ja sé que la sida no només rep aquests programes, que estan acollits al règim general, que es fa a les presons l'assistència que es pot... I, parlant de presons, m'agradaria que quedés clar que cap malalt de sida hauria de morir, en fase terminal, en una presó i es tindria de respectar l'article 60 de la Llei penitenciària, que no sempre es respecta i que no depèn d'aquest hemicicle, però depèn d'una altra instància, i voldria dir-ho, perquè és el Dia de la Sida i em venia de gust dir-ho. (*Remor de veus.*)

I per acabar, senyores i senyors dipuats, voldria parlar un minut sobre el 0,7%. Deia el senyor conseller de Finances: «És clar, el 0,7% del PIB de l'Estat més el PIB de cada comunitat...», però, escoltin, quan les Nacions Unides, l'any 68, van recomanar que s'esmerçés o que es passés el 0,7%..., era el..., és a dir, el 0,75% de les institucions públiques, el 0,25% de les privades —la part privada ha quedat ja desapareguda—; de la pública era el 0,7%, de l'any 68!, que ara és el 6,2% el que s'hauria de posar aquí! Però, naturalment, això és difícil d'acceptar, perquè hi han necessitats globals i a aquestes persones se'ls ha de fer caritat, no tenen drets; per tant, ja ho fem bé: hem d'intentar discutir a veure si podem arribar de 430 milions a 600, o a 1.600, o al 0,5%, o al que faci falta.

Aquí tinc el document que tots els grups, senyor Escudé, volien signar per donar del seu pressupost —i alguns ja ho fan— propi, del grup parlamentari, volien donar el 0,7%; ja ho volien fer, tothom ho volia signar. Però, a una iniciativa d'un diputat d'Unió Democràtica, em sembla recordar..., doncs, va dir: «Per què no esperem un mes i intentem veure si podem apujar al màxim que puguem, amb les esmenes de tots plegats, aquesta aportació? Després, en signar aquest document, darà menys la impressió que és una signatura protocol·lària i tindrà molt més pes el document.» Volia donar aquesta explicació perquè jo tenia aquesta informació i la volia dir.

Per últim, i ja estic..., em saltaré també alguns aspectes, perquè vostès m'ho agrairan de segur, per bé que a mi m'ha estat molt satisfactori i gratificant escoltar-los a vostès, per la novetat del debat que en cada intervenció hi havien idees noves. (*Rialles.*) Per tant, volia només dir que per què és tan important la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Per què és tan important? Per què creix 5.000 milions de pessetes? Creix tres vegades el creixement que fan els departaments productius; creix dues vegades el que creix Cultura i Treball sumat; creix el doble de Benestar Social. Per què deu ser tan important? No m'ho he sabut contestar. (*Remor de veus.*)

I, últimament, només dir que tot en el que és diner condicionat i incondicionat, senyor conseller, estem com estàvem fa anys, eh? Vostès ho han explicat d'una altra manera, i

diuen: «Mirin, els recursos aquells que són transferències que no són per finançar sanitat ni fons de cohesió, les que són predeterminades, les que són...» D'incondicionats, tenim els ingressos propis, el 2,2; això és el que tenim, que és de lliure disposició —el 2,2; això sí que és veritat. Però després tenim el finançament dels serveis traspasats, que és un 44,3%, que això és mixt, perquè és diner que no és de lliure disposició, que està subordinat a les prestacions dels serveis traspasats. Això no és de lliure disposició, no ho poden col·locar on vulguin: han de pagar les coses que els han traspasat. I hi ha com a condició, com a predeterminat, hi ha tots els altres conceptes que vostès coneixen i saben, com és el 33% al Departament de Sanitat..., en fi, i tot els altres conceptes.

Per últim, jo votaré negativament aquests Pressupostos —com han pogut vostès deduir, dins de la meua modesta..., serà un vot que anirà al «no», perquè crec que vostès no poden complir aquells objectius prioritaris que s'han fixat en la seva memòria, no en poden complir cap dels cinc, no en poden complir cap.

El manteniment del nivell de serveis públics, en especial sanitat i educació, amb el recurs poden mantenir el que fan, però no poden créixer. En la potenciació d'inversions d'infraestructures..., no els ho llegiré, però, vull dir, jo em pensava que en el que era la Direcció General de Carreteres hi hauria una crescuda enorme, i resulta que estem pitjor que els anys 94 i 93 —les xifres estan aquí. Pel que fa a l'augment d'equipaments escolars, com i de quina manera es pagaran? L'increment dels serveis de policia, prevenció i extinció d'incendis..., l'11% incrementen; després dels desastres que hem tingut, que ens han costat més de 60.000 milions de pessetes —als incendis, em refereixo, desconec l'avaluació dels aiguats—, hi dediquem un 11% més. Però, escolti, no els culpabilitzo de res; vull dir, un té els diners que té, té els recursos que té, ho ha de prioritzar de la manera que pot, diguem-ne, no? Però l'anàlisi de la meua discrepància l'he feta abans; ara només constatar aquesta realitat, no?, que no hi ha més diners per dedicar a aquestes coses.

I al final, per a la potenciació de la formació ocupacional, el 95 estem dedicant 9.240 milions per a la potenciació de la formació ocupacional. El 94, 10.500; el 93, 10.500; estem dedicant menys diners el 95 que el 94. És a dir que, en realitat —en realitat—, els Pressupostos aquests són de gran contenció, però el sacrifici d'aquesta contenció de combatre el dèficit públic va a les costelles d'aquell 64% de la població que està en greus dificultats per sobreviure.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Haig d'aclarir-li, senyor Reguant, que aquesta cambra s'ha pronunciat sobre la sida, perquè en començar la sessió la presidència, en representació de tota la cambra, ha fet una declaració institucional. De manera que estigui tranquil perquè vostè també s'ha pronunciat.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, i li agraeixo la puntualització i gràcies també a la seva tolerància amb el temps.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, acabat el debat... (*El conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Sí, vol intervenir el senyor conseller? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Bé, simplement, des de l'escó, senyor president, seré molt breu, perquè el senyor Reguant al principi de la seva intervenció ha dit que, malgrat l'oferiment d'altres diputats de la cambra, no havia presentat una esmena a la totalitat per no sobredimensionar-se, i em sembla que si s'hagués sobredimensionat ens hagués sortit més barat, perquè Déu n'hi do, del seu posicionament.

Senyor Reguant, vostè ha fet un resum de tots els temes dels recursos i és un resum molt ben fet, que li agraeixo, però li volia dir que, a més a més, hi havia el..., passar del 15,81 al 15,99 en el tema de la participació en la sanitat, passant de la població a la població protegida, la qual cosa pot representar uns 7.000 milions de pessetes més, i després, en el Pressupost del 94, també, la revisió del Pressupost segons l'increment del PIB nominal, que constatarem al final del 94, i que això també representa uns recursos més, però vostè, en definitiva, diu amb això que bé, que això són coses conjunturals i que, en definitiva, el plantejament que s'hauria de fer de tipus més estructural, estructural estatal, no es fa.

Però, de totes maneres, jo li vull dir que nosaltres continuarem, segurament, amb aquesta política de gir autonòmic i de consolidar determinats temes autonòmics, i com que vostè ha parlat també de la corresponsabilitat fiscal i del tema del finançament, jo diria que objectius importants per a l'any 95 han de ser —i això ho vaig dir en una resposta a unes preguntes que em va fer en Comissió el senyor Roc Fuentes— tot el tema dels traspassos, i ho dic perquè també en una altra intervenció s'ha parlat del Servei Català de Col·locació i de l'Inem, i l'Inem és una prioritat per a nosaltres, per a l'any 95, i tota la llista de traspassos que tenen tots els grups que participen en la part catalana de la Comissió de Traspassos; i després, evidentment, ja que el tema del 15% és provisional per a l'any 94 i per a l'any 95, i hem de tenir un nou sistema l'any 96, l'any 95, probablement, serà l'any de la negociació de la corresponsabilitat fiscal. I aquest és un objectiu per a nosaltres molt important.

Després hi ha un altre tema. Vostè diu: «Les inversions no creixen en una sèrie de llocs, en una sèrie de departaments...» Vostè ha citat curiosament la Direcció General de Carreteres, on el creixement és del 15,80%, però jo li volia dir que l'exemple que vostè ha citat no és correcte, però, en canvi, és molt normal que hi hagi tota una sèrie de direccions generals o de departaments que no creixin, perquè si nosaltres volem fer una contenció hem de prioritzar, i si prioritzem vol dir que d'altres han de baixar.

Per exemple, vostè ha dit: «Les inversions dins del Departament de Sanitat disminueixen.» Sí, disminueixen, però són 20.000 milions de pessetes. L'any anterior potser eren 23.000 —ho dic de memòria—, el que passa és que és un nivell suficientment important, sobretot quan durant anys s'han fet inversions importants en Sanitat. Aleshores ve un

any que baixen aquestes inversions; és normal. No tot el Pressupost ha de pujar automàticament, sinó que hi ha variacions. S'han fet uns anys d'inversions importants en Sanitat i ve un any que baixen.

Jo només li volia també dir, ja que vostè ha parlat del Dia de la Sida, que, efectivament, vostè ha citat unes quantitats que podien induir a error. Hi ha una disminució dels serveis centrals que és volguda, però jo li voldria dir que el tractament de l'atenció, prevenció, assistència, atenció a malalts terminals en el tema de la sida, representarà, en el Pressupost del 95, 4.000 milions de pessetes. Jo ho dic perquè com que vostè ha parlat aquí d'algun centenar de milions, que no es pensés aquest Parlament i l'opinió pública que no es prestava a la sida, no l'atenció que mereix però sí un esforç molt considerable.

M'excuso amb el senyor Escudé, que és l'única persona a la qual no he contestat, però és només per motius de coincidència total. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Reguant té un minut.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, per agrair al conseller d'Economia la seva rèplica. El meu temps sempre ha estat molt barat, senyor conseller, abans i ara; es pot pagar amb poc diner, li ho asseguro.

I dir-li només que d'això, que el tema dels programes de la sida són els que són i els diners són els que són, però és veritat —ja ho he dit— que s'hi dediquen moltes més coses i que pot sumar 4.000 milions o més —o més—; a més que no estan tancats, que això creix, vull dir, per puntualitzar aquest aspecte.

Una altra cosa em sembla a mi més difícilment discutible, que és que hi ha uns departaments que cau la inversió i, naturalment, això obeeix als seus criteris de prioritització, que no necessàriament han de coincidir amb els meus criteris de prioritització o amb els dels altres grups de la cambra, la qual cosa no vol dir que això sigui negatiu globalment; serà la meua opinió, en tot cas; i, en tot cas, vostès han de tirar endavant, que són els responsables del Govern. Nosaltres ens ocuparem de fer oposició.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Només una puntualització, senyor Reguant. Quan jo m'he referit a «barat» no em referia en absolut al temps; em referia, precisament, a la intensitat de la seva intervenció, i que, pràcticament, ha defensat una esmena a la totalitat. Em referia només a això, no a una altra cosa, eh?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Acabat el debat ara se sotmet a votació conjunta les esmenes de retorn al Govern.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, amb el retorn, es volen posar dempeus?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 19 vots a favor, 91 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Un moment d'atenció, senyories. Hi ha una sol·licitud feta per una cinquena part dels diputats de la cambra per alterar l'ordre del dia en el sentit que el punt número 6 es tractés ara, o sigui, passés a ser el número 2. El punt número 6 és la interpellació sobre seguretat nuclear, presentada pel diputat senyor Ernest Benach. Hi ha assentiment? Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre seguretat nuclear

Doncs, passem a aquest punt de l'ordre del dia: interpellació sobre seguretat nuclear, presentada pel diputat senyor Ernest Benach, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Benach. *(Pausa llarga.)*

Sí, pot començar senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, ens hem decidit a presentar aquesta interpellació i que fos tramitada d'urgència perquè estem davant d'un tema, la seguretat nuclear, que globalment ens preocupa i de manera extraordinària. Coincideixen aquests dies, aquestes setmanes darreres, moltes coses; algunes preocupants i d'altres molt preocupants. Som conscients que a l'hora de plantejar aquesta interpellació partim d'una base complicada i que no és altra que la manca de competències del Govern de la Generalitat en matèria nuclear, probablement una altra de les moltes mancances del nostre Estatut, de la nostra legislació.

Tanmateix, això no ha de ser motiu perquè el Govern de la Generalitat no prengui partit, no actuï en un tema que l'afecta de manera molt important i que afecta la qualitat de vida de desenes de milers de persones del nostre país. De fet, alguna competència sí que té el Govern, repartida —sembla— en tres conselleries: Governació, per a temes de protecció civil; Indústria i Energia, per motius obvis, i Medi Ambient, pel que fa a temes de qualitat ambiental. Així doncs, malgrat l'exclusivitat competencial de l'Estat en la qüestió que els plantegem, hi ha indicis més que suficients per pensar que no tan sols el Govern té capacitat d'actuar en aquest tema sinó que aquest és d'interès general per al país, motius, doncs, clars i suficients per substantiar aquesta interpellació.

Es parlava fa uns moments d'alguns temes preocupants i que ens han portat a presentar aquesta interpellació, com a suma de factors que, globalment, ens tenen preocupats. Aquestes darreres setmanes, per exemple, el governador civil de Tarragona, el Govern Civil de Tarragona ha tramès a

diversos ajuntaments la proposta del Pla d'emergència nuclear per tal que fos aprovada pels respectius plenaris. La cosa podria passar com a simple tràmit burocràtic i un més dels molts motius que calen fer en qüestió de seguretat nuclear, si no fos pel fet que, primer, aquest Pla arriba tard, i segon, en qualsevol cas, el Pla esmentat és de dubtosa eficàcia.

En tot cas seria bo que fos molt més assumit i, per tant, treballat per les diferents administracions implicades. Seria bo, per exemple, que els ajuntaments no es limitessin, com acostuma a passar sovint a casa nostra, a un simple paper de comparses i poguessin participar activament i amb propostes concretes sobre el Pla d'emergència nuclear. Què passa ara? Doncs, senzillament, reben una carta del Govern Civil que els diu: «Apa, aprovin això.» Nosaltres preguntaríem si és que a l'Ajuntament no li agrada prou el Pla o bé considera que hi ha mancances, que s'hauria de canviar alguna cosa, doncs, bé, saben què passa? Res de res. El Pla bo és el del Govern Civil i si hi ha problemes s'executa i punt.

D'altra banda cal dir que no sabem quina ha estat la participació del nostre Govern, del Govern de la Generalitat, en l'elaboració d'aquests plans i, de fet, ens agradaria saber-ho, ni que només fos saber si en tenen coneixement i quina valoració en fan.

El nostre Grup Parlamentari ha mostrat una sensibilitat important respecte a la problemàtica nuclear. L'argumentació ha estat sempre clara i, en tot cas, m'agradaria recordar-ne els trets bàsics. Hem insistit en diverses ocasions que la nuclearització de la Mediterrània catalana i l'Ebre català es va produir fa més de vint anys, decidida pel poder franquista, condicionat, evidentment, pels interessos del gran capital i les companyies elèctriques.

Hem insistit en moltes ocasions que les conseqüències d'aquesta nuclearització són especialment greus i preocupants per al bon desenvolupament d'algunes comarques del nostre país, per al seu reequilibri territorial, tot i que aquesta assignatura el Govern de Convergència i Unió l'acostuma a penjar juny i setembre des de fa uns quants anys. I sobretot, també, per a la seguretat dels habitants d'aquell bocí de país, sovint oblidat i de vegades castigat amb el menyspreu, la indiferència i —com ja he dit— l'oblit.

Hem argumentat també amb insistència que en dues comarques —la Ribera d'Ebre i el Baix Camp— es troba una de les concentracions nuclears més importants d'Europa, amb l'agreujant que no només s'hi troben tres centrals nuclears en funcionament, sinó que se n'està desmantellant una altra, i, sincerament, amb seriosos dubtes a nivell d'opinió pública de com s'està fent aquest desmantellament. Dues comarques, doncs, amb riscos massa evidents i amb una inseguretat massa elevada i que, en qualsevol cas, no voldríem passar a la història equiparades amb ciutats o territoris tristament famosos com Txernòbil o Harrisburg.

Totes aquestes argumentacions s'han presentat en forma de diverses iniciatives que, dissortadament, sempre han tingut la mateixa fi: el rebuig a les nostres propostes per part de Convergència i Unió. Un rebuig que comença a ser preo-

cupant i del qual confiem que, a la llarga, no se n'hagi de passar factura. Perquè, és clar, si analitzem les propostes fetes fins ara per Esquerra Republicana, pel nostre Grup Parlamentari, sempre anaven en una mateixa direcció: la protecció i salvaguarda dels ciutadans de les comarques meridionals del Principat, a partir de tenir, de disposar d'informació científicament correcta i independent i que fos garantia que s'exerceixen correctament les funcions de vigilància sobre seguretat nuclear i protecció radiològica.

Diverses han estat les proposicions no de llei presentades en aquesta línia i en diversos períodes de sessions, i sempre per motius relacionats amb la inseguretat de les nuclears i amb aspectes concrets que representaven, representen o podrien representar un perill real per a la població d'aquelles comarques. Així, en un cert moment vam mostrar la nostra preocupació per la cobertura dels vasos dels reactors PBR de les centrals abans esmentades, o la conveniència d'aplicar un nivell de clausura diferent del que s'estava aplicant a la central nuclear Vandellòs I, o, fins i tot, a demanar que el nostre Govern pogués negociar amb el Govern central les competències en matèria d'energia nuclear que permetessin fer, des de Catalunya i per a Catalunya, una política eficaç i de caire preventiu en matèria de seguretat nuclear.

El paradigma de tot això va ser quan el 21 d'abril del 93 proposàvem a aquesta cambra una comissió de seguiment del pla Penta, amb tot un seguit d'argumentacions que ara, per cert, es veuen més reforçades que mai, i que, en un exercici de malabarisme parlamentari poc corrent i que hauria de passar als annals de la història d'aquest Parlament, el portaveu del Grup de la majoria justificava la no-creació d'aquesta Comissió perquè ja n'hi havia massa, de comissions, en aquesta cambra, i semblava que els diputats i les diputades del Grup de la majoria no donaven l'abast. Saben les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que, d'aleshores ençà, s'han creat quatre comissions d'estudi més en aquesta cambra? I això que feia poc que havia succeït un accident nuclear, que, si no, ens esgarriem de les argumentacions que se'ns haurien pogut donar. En definitiva, de voluntat política en aquesta qüestió, zero.

Hem explicat tot això perquè ara ens trobem davant d'un altre cas greu, molt greu, des del nostre punt de vista, un cas en què s'ha d'actuar amb rapidesa i contundència, perquè es torna a demostrar que de vegades aquest país funciona pitjor que una república bananera, i perdonin la contundència de l'expressió utilitzada, però després d'haver-me escoltat estic segur que coincidiran amb mi. És curiós, també, perquè, aquesta interpellació, nosaltres fa uns dies que l'hem presentada i fa unes setmanes que l'estem treballant, i, doncs, justament ahir, es va fer una roda de premsa per part de l'Associació Nuclear d'Ascó, on, en explicar les excel·lències d'una enquesta feta per la mateixa Associació Nuclear, evidentment, on van explicar tot un seguit d'argumentacions que, en tot cas, després hi entrarem, però que, en tot cas, no deixa de ser curiosa la coincidència d'aquesta roda de premsa amb la presentació de la interpellació —suposo que no hi té res a veure, però, en tot cas, evidentment, des que

ens dediquem a això de la política activa hem deixat de creure en les bruixes.

En data 15 d'octubre del 93, l'Associació Nuclear d'Ascó presenta una instància adreçada a l'alcalde d'Ascó, amb sol·licitud de permís d'obres per a la construcció d'un edifici denominat «magatzem temporal dels generadors de vapor». El projecte annex, «Proyecto constructivo del almacén temporal de los generadores de vapor ATGV», declara, a la pàgina 1, que l'Associació Nuclear d'Ascó ha programat la substitució dels generadors de vapor de les centrals nuclears I i II els anys 1995 i 1996, respectivament. I cito textualment: «Como consecuencia, deberá disponerse, entre otras instalaciones, de una edificación adecuada para el almacenamiento temporal de los citados generadores de vapor, ubicado en el recinto de la central.» Les prescripcions tècniques del projecte especifiquen que l'edifici ha de tenir com a funció emmagatzemar els sis generadors de vapor substituïts i d'altres de menor importància, durant quaranta anys.

Permetin-me, en aquest punt, fer dues reflexions. Primera: es constata claríssimament que la legislació sobre energia nuclear és obsoleta i que va molt pel darrere de la complexitat que representa una central nuclear o el tractament de l'energia nuclear. Que la indústria necessita magatzems és del tot evident, ja que es generen residus, però com que no hi ha recursos ni solucions plantejades, doncs, es tanquen els ulls i embolica que fa fort. Segona reflexió al respecte: en el projecte, que és un dossier considerable, de més de vuit-cents fulls, es parla en diverses ocasions de la temporalitat del magatzem en qüestió, però només una vegada, una sola vegada en més de vuit-cents fulls —hi insisteixo— que aquesta temporalitat ha de ser de quaranta anys. En tot cas, és curiós.

Continuem. El 15 de desembre del 93 la Comissió de Govern de l'Ajuntament d'Ascó atorgà la llicència d'obres sol·licitada, la qual cosa notificà al director de la central nuclear el dia 21 de desembre del 93. Examinada la documentació i a l'empara de la Llei 30/92, de 25 de novembre, article 37, entenem que aquesta llicència no s'ajusta a llei i que les conseqüències d'aquest fet poden ser especialment greus per als entorns del lloc on s'installa aquest magatzem. Per què entenem que aquesta llicència no s'ajusta a llei? En definitiva, per tot un seguit de consideracions que seguidament els faré. Primer: la denominació «almacén temporal» és jurídicament absurda, des del moment que, per temporal, entén el projecte un període de quaranta anys; estem, doncs, davant d'una paradoxa semàntica, d'un absurd jurídic, d'una barbaritat. El magatzem és una instal·lació radioactiva, segons el Decret 2869/72 —per cert, llei feta encara pel règim franquista, que, com tothom sap, era un dels règims més avançats i entesos en matèria d'energia nuclear; tornem a demostrar aquí que la legislació en aquest sentit és obsoleta—, doncs, aquest Decret estableix que el reglament sobre instal·lacions nuclears i radioactives..., se'n desprèn que estem davant d'una instal·lació radioactiva de segona categoria. Perquè se'n facin una idea, les instal·lacions radioactives de

primera categoria serien les centrals nuclears, i les de tercera categoria podrien ser certes instal·lacions de raigs X dedicades a usos industrials, de les quals, per cert, aquests dies també ha sortit a la premsa que hi ha hagut algunes denúncies per ús irregular, precisament, d'aparells radioactius. Doncs, bé, de l'examen de l'expedient i del projecte, se'n desprèn que afegir el qualificatiu de «temporal» a la paraula «magatzem» és un intent d'eludir la legislació vigent sobre instal·lacions radioactives, amb la qual cosa el permís concedit, el permís d'obres concedit, no s'ajustaria a llei.

Segon: en el cas que el projecte de magatzem s'intentés ajustar a les condicions establertes a la resolució de la Direcció General d'Energia, de data 21 d'abril del 75, tampoc no s'ajustaria a llei, ja que, per una banda, el període màxim reconegut en aquesta resolució per a emmagatzemar residus queda establert en cinc anys, i no pas en quaranta. I —això encara és més greu— l'article 19 d'aquesta resolució diu: «Abans de sol·licitar l'autorització de posada en marxa, hi haurà l'obligatorietat de disposar d'un magatzem de residus sòlids», per la qual cosa el projecte actual implicaria, d'alguna manera, el reconeixement d'haver negligit aquesta condició prèvia al funcionament de les centrals nuclears.

Fins ara hem vist, doncs, que la pretesa construcció d'aquest magatzem té defectes importants: primer el fan temporal de quaranta anys i no compleix amb els requisits exigits a una instal·lació de segona categoria, suficient com per posar el crit al cel, però és que encara n'hi ha més. Continuem, i em queden només dos punts. Tercer, l'article 22.3 del Reglament de serveis de les corporacions locals estableix, segons constata el mateix informe de la Secretaria de l'Ajuntament d'Ascó, és a dir, és la mateixa Secretaria de l'Ajuntament d'Ascó que el 10 de desembre diu que la concessió de la llicència d'obres requereix la sol·licitud i l'atorgament previs de la llicència d'activitats, quan es tracti d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses, com la que ens ocupa. Aquesta condició és manifesta en el magatzem esmentat, i se suporta legalment en el mateix Reglament, però també en la Llei bàsica de *residuos tóxicos y peligrosos*, i també en la sentència del Tribunal Suprem sobre distinció de tramitació de llicències urbanístiques per a activitat molesta o no. Així, doncs, i si està clar que cal llicència d'activitats, el mateix Reglament estableix que la sol·licitud de llicència ha d'anar acompanyada pel projecte tècnic —la qual cosa, evidentment, està presentada—, però també d'una memòria descriptiva en què es detallen les característiques de l'activitat, la possible repercussió sobre la sanitat ambiental i els sistemes correctors que es pretenguin utilitzar, amb expressió del seu grau d'eficàcia i garantia de seguretat. Aquesta memòria, no l'aporta el sol·licitant, la qual cosa, a més d'anar contra llei, atempta contra la seguretat de les persones que viuen en aquell entorn. I encara no...

Última: la sol·licitud formulada per ANA no menciona l'activitat radioactiva de les mil vuit-centes tones de ferralla dels generadors de vapor defectuosos ni els valors radioactius de les emissions, tant en el procés de transport, que en aquests moments és el gran interrogant, com un cop diposi-

tats al magatzem, amb la qual cosa en la petició el sol·licitant s'estalvia de definir la naturalesa de la instal·lació, però que als ulls de tothom sembla més que clar, sobretot si tenim en compte que aquestes mil vuit-centes tones de ferralla, a raó de tres-centes tones per sis generadors, han estat en contacte amb el circuit primari, per tant, han estat en contacte, d'alguna manera, amb aigua contaminada.

Sóc conscient, senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, que els he carregat de dades en pocs minuts, la qual cosa, evidentment, és poc agraïda per al qui escolta, però sembla clar que hi ha indicis d'il·legalitat manifesta en la construcció d'aquest magatzem, i, és clar, no estem parlant ni d'un xalet mal construït ni d'una urbanització il·legal: estem parlant d'una instal·lació radioactiva i que, com a tal, requereix unes mesures de seguretat que sembla que algú s'ha volgut estalviar.

Honorable conseller, el Govern hauria de tenir motius de preocupació davant d'aquest cas. La nostra pretensió senzilla és que investiguin, i, és clar, d'alguna manera, si poden, actuïn en conseqüència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà i Claus): Senyor president, senyor diputat, bé, a mi em sembla que, de fet, hauria d'intentar respondre'l en tres aspectes, que són els que vostè essencialment ha plantejat, que és l'aspecte competencial, l'aspecte de què fa la Generalitat dins de la situació competencial i, després, la situació concreta i el tràmit concret d'aquesta instal·lació que ens ocupa.

Com es pot imaginar, no faré cap comentari respecte a algunes afirmacions que vostè ha fet a títol de pròleg, a títol de pròleg, com aquella de la «nuclearització» de la Mediterrània catalana, perquè..., home!, en tot cas, per ser rigorosos, hauríem de parlar també de la «nuclearització» de la vall del Roine, per exemple, que és perfectament propera i coherent amb aquesta àrea mateixa, i que a França no ha generat cap oposició. I si vostè m'explica, doncs, la concentració de producció elèctrica d'origen nuclear que hi ha a Ascó o a Vandellòs, doncs, li recomano que agafi l'autopista que puja cap a Lió i, en una de les zones més poblades i més riques de França, vostè veurà un rosari de centrals nuclears que degut, probablement, a un plantejament molt coherent i molt seriós fet pels poders públics francesos, doncs, no ha generat cap problema d'imatge, perquè les nostres tampoc han generat cap problema d'operació.

Bé, per tant, no m'hi dedicaré, a aquesta qüestió. En tot cas, em dedicaré a fer un breu resum de la situació competencial. És a dir la Llei 15 de l'any 1980, crea el Consejo de Seguridad Nuclear, que és el que esdevé l'organisme competent per a tota una sèrie d'actuacions que després li descriuré amb més detall i que, de fet, d'aquestes competències, se'n desprenen algunes que, per via d'un acord d'encomana-

ment de funcions, vénen a ser exercides pel Govern de la Generalitat.

L'Estatut —article 12— i la Constitució —article 149— donen la competència exclusiva a l'Estat espanyol en relació amb tot allò que té a veure amb l'energia nuclear. Aquí hauré de fer una distinció —que més endavant la precisaré una mica més—, que és la distinció entre energia nuclear o elements nuclears i els elements radioactius o instal·lacions radioactives —són dues coses diferents, que en la normativa tenen tractaments diferents. A continuació, i com a un altre element a tenir en compte, ve, amb nivell de reglament, l'anomenat Reglamento de instalaciones nucleares y radioactivas, que és, de fet, el contingut del Decret 2869/72 —és a dir, és de l'any 72: és de l'època que vostè deia. Home!, senyor Benach, la veritat, a mi, ni el franquisme ni la legislació franquista em produeixen, vaja!, cap entusiasme, a l'inrevés, em produeixen rebuig, però, escolti, estem parlant d'un tema estrictament tècnic, eh?, i jo li asseguro que, malgrat tot —malgrat tot—, a l'època del general Franco en el país també hi havia bons tècnics; alguns eren demòcrates de soca-rel i alguns, doncs, miri, alguns són en aquests moments ministres i eren tècnics en aquella època, de manera que, home!, de la situació política, no en podem deduir que els tècnics fossin uns incompetents: em sembla que seria un abús.

Anem a veure ara què és competència de cada una d'aquestes administracions, en funció del que li acabo de descriure com a normes, eh? Miri, és competència de l'Estat, i concretament del Ministeri d'Indústria i Energia, en relació amb les instal·lacions nuclears, l'autorització de les ampliacions, trasllats, modificacions o transferències d'aquestes instal·lacions, i el cas que ens ocupa, precisament, respon a una d'aquestes tipologies: concretament, és una modificació, que vol dir la substitució d'uns elements i el seu trasllat. També —i això és molt important, aquest segon punt— aquesta normativa que li he dit posa sota la competència exclusiva de l'Estat i, dins de l'àmbit en què la normativa regula les instal·lacions nuclears —no les instal·lacions radioactives—, els edificis o magatzems d'aquestes instal·lacions nuclears, i en aquest cas concret ens trobem que el projecte tracta de dos edificis, un que és el magatzem que vostè ens ha descrit i un altre que és un laboratori annex a aquest magatzem. Les autoritzacions del Ministeri d'Indústria en aquestes matèries, en aquestes matèries nuclears que no formen part de l'encomanament de funcions a la Generalitat, que té només encomanament de funcions pel que fa a les instal·lacions radioactives, s'han de fer sempre, les resolucions del Ministeri d'Indústria, amb informe previ i preceptiu de l'anomenat Consejo de Seguridad Nuclear —que aquest ja no és franquista, perquè aquest és regulat de l'any 1980; ho dic perquè, a vostè, veig que l'interessa, això.

Bé, actualment, i perquè és tema de competències de l'Ajuntament, l'Ajuntament sí que ha hagut de tramitar una llicència, una autorització de construcció de l'obra civil d'aquests edificis que li acabo d'esmentar, però no de l'activitat que s'hi podrà desenvolupar, perquè, per altra banda, aquesta legislació nuclear, si vostè se la llegeix amb detall,

veurà que absorbeix tots els altres tràmits. És a dir, les llicències d'activitats classificades en matèries relacionades amb instal·lacions nuclears no són competència ni de la Generalitat ni de l'Ajuntament, precisament per la legislació pertinent en el tema nuclear, que reclama tots els tràmits que en situacions normals són competència, tal com vostè ha dit, de l'Ajuntament; però en aquest cas no ho són, i la concedeix, aquesta competència, el Ministeri d'Indústria i Energia, precisament.

Per tant, segons el procés administratiu específic per a aquest tipus d'instal·lacions, l'autorització d'aquesta obra com a magatzem de generadors —d'aquests generadors fora d'ús—, l'autorització del Ministeri d'Indústria no es farà efectiva fins que l'obra sigui definitivament acabada i tot el conjunt de l'obra i el seu projecte hagin estat estudiats —l'obra acabada, eh?—, estudiats i comprovats per l'autoritat pertinent, que en aquest cas seran els inspectors del Consejo de Seguridad Nuclear.

Bé, en aquests àmbits, en els àmbits que regula la llei que li he esmentat abans —que tracta de les instal·lacions nuclears i també de les instal·lacions radioactives—, les competències de la Generalitat —i seré breu, senyor president; acabaré molt de pressa— es refereixen a les instal·lacions radioactives, no a les nuclears, i concretament als tipus 2 i 3 que vostè ha esmentat. I vostè ha dit: «Aquesta podria ser una instal·lació del tipus 2». No ho és, perquè no és una instal·lació radioactiva, sinó que és una instal·lació nuclear pel fet que pertany a l'àmbit d'activitat d'una central nuclear de producció d'energia.

Això és així i, per tant, no podem fer altra cosa que el que efectivament fem, que és, degut a l'encomanament de funcions que jo li he esmentat diverses vegades i que no li detallaré —si vol després a la rèplica potser podrem entrar-hi una mica més—, perquè, de fet, aquest encomanament de funcions, com li acabo de dir, fa referència a matèries que no són precisament aquestes, sinó que són les radioactives i en els apartats 2 i 3, en els grups 2 i 3, però degut a això i a la pràctica de relació constant amb el Consejo de Seguridad Nuclear, home, tenim l'autoritat moral que ens dóna el fet que l'encomanament de funcions ha funcionat d'una manera, i valgui la redundància, d'una manera, jo m'atreiria a dir impolluta durant tots aquests anys, i aquesta autoritat moral ens permet fer un seguiment acurat de tot el procés que s'està fent. Per exemple, el puc informar que hi ha hagut un document previ, no manat, en el qual l'autoritat competent del Ministeri d'Indústria ha dit que el Projecte que s'està realitzant després del permís municipal en principi és correcte i obeeix a les prescripcions que finalment haurà de tenir. Però aquesta afirmació de forma definitiva, tal com li he explicat abans, no l'haurà de fer el Ministeri, si és que és certa, sense tenir la instal·lació acabada, abans d'autoritzar la seva utilització. I la seva utilització, com vostè es pot imaginar, consistirà en el desmuntatge dels generadors de vapor i el seu trasllat aquí.

Jo no sé —i acabo, senyor president— com vostè ha jutjat el tema dels quaranta anys i el definitiu o el no definitiu,

però jo li explicaré una anècdota ara, perquè vegi com de vegades la nomenclatura es fa servir. Jo m'imagino que «provisional» o «temporal» es fa servir com a contraposat de «definitiu». Evidentment, aquest no és un emmagatzemament definitiu. I vostè diu: «Sí, però és de quaranta anys.» Miri, jo no fa gaires dies estava per la zona del Vendrell, a la província de Tarragona, a les comarques tarragonines (*veus de fons*), inaugurant..., perdó, inaugurant una instal·lació, una central receptora elèctrica, que de fet suposo que ja la deuen haver notat els alcaldes de la zona, perquè deu haver millorat substancialment el servei elèctric allà. Aquesta és una instal·lació totalment automàtica, senyor Benach, i el tècnic que me l'ensenyava, l'enginyer que l'havia dissenyat, em va dir: «Conseller, és una magnífica instal·lació *abandonada*» (*Remor de veus*.) M'ha sentit, senyor Benach? «És una magnífica instal·lació abandonada.» I jo li vaig dir: «Què vols dir amb això?» Diu: «No. Que és automàtica.» Dic: «Home, doncs, digueu que és automàtica, digueu que és telecomandada, digueu qualsevol cosa, però no digueu "abandonada", perquè encara que tècnicament sigui correcte, fa mal efecte.» Jo comprenc que a vostè li hagi fet mal efecte això dels quaranta anys, però també estic segur que és la típica expressió que posa un tècnic per diferenciar la instal·lació d'una instal·lació d'emmagatzemament definitiu. (*Remor de veus*.)

Senyor president, suposo que en la rèplica el senyor Benach em donarà ocasió de tenir alguna precisió addicional a les meves explicacions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Benach té la paraula per formular la rèplica.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Quan diu per la zona del Vendrell, això de «província» de Tarragona ho diu bé, perquè en definitiva la província l'estan aguantant vostès; vull dir que això no tingui cap mania a dir-ho: és província de Tarragona. (*Algú diu: «Sí senyor, molt bé!» Veus de fons.*) I, per tant, cap problema. Una altra cosa és que ens agradi o no, eh? (*Remor de veus.*) Suposo que vostès tenen algun problema de consciència a dir-ho. Però era província de Tarragona. Allò del Vendrell sembla ser que no era ben bé al Vendrell, que era més al sud, que era a Altafulla (*veus de fons*), que era a Altafulla, i que a la nit es van quedar sense «electro», per cert. (*Remor de veus.*)

Però, bé, dit això, miri, és clar, vostè em parla de la vall del Roine, a l'autopista cap a Lió. Bé, molt bé, a mi francament no m'acaba de preocupar, en tot cas podria tenir un interès més relatiu que el que em preocupa. Em preocupa per què es va tancar Vandellòs I, i em preocupa fins i tot com és que no saben ben bé com va acabar de tancar Vandellòs I. Bé, aquesta és una opinió pública bastant generalitzada en el que vostè diu la província de Tarragona, i en el que és de fet la província de Tarragona, perquè hi ha aquesta sensació estranya. I, per tant, d'alguna manera, quan parlem de la nuclearització de la Mediterrània catalana i de l'Ebre català, que no són expressions inventades per mi, sinó que són expressions tretes de diversos llibres i articles fets per prestigiosos periodistes i ecologistes, doncs, jo diria que estem

parlant d'una actuació molt determinada i concreta, com si parléssim de la instal·lació de la petroquímica a Tarragona, també parlariem d'uns fets determinats; és a dir, no és només el fet que allí s'instal·lessin centrals nuclears, sinó el que tot això comporta, no només per a aquella zona, sinó per al país globalment. Miri, vostè diu: «Home, el 72...», jo quan m'he referit que això es va fer sota el règim franquista, bàsicament ho he dit per això mateix, és a dir, no és casualitat que la petroquímica s'instal·li a Tarragona en ple règim franquista, no és causalitat que aquestes centrals nuclears s'instal·lin a partir d'una planificació del règim franquista. Ho deia en aquest sentit. Evidentment, que de tècnics n'hi ha hagut i n'hi hauran. De tota manera, no oblidí, senyor conseller, honorable conseller, dues coses. Primera, que la tècnica en vint-i-dos anys ha evolucionat d'una manera molt important i, en el cas de l'energia nuclear, moltíssim; i, pel que fa a la legislació continua sent la mateixa —aquesta era la reflexió que feia. Segona, la tècnica no és mai neutral, mai. I si no ho és mai, menys ho és en la dictadura i menys ho és quan d'energia nuclear es tracta.

Efectivament, una de les discussions probablement sigui si aquesta és una instal·lació de segona categoria o no. Nosaltres ens hem basat en allò que en definitiva argumenten legalment els diversos reglaments, aquesta legislació a què fèiem referència i que sembla que és prou clar. A més a més, així ho especifica. Diu: «Instalaciones radioactivas de segunda categoría». Li estic llegint el capítol I, títol tercer, del Decret de 21 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament sobre instal·lacions nuclears. Quines són les de segona categoria? «Las instalaciones donde se manipulen o almacenen» —o *almacenen*— «núcleos radioactivos cuya actividad total corresponda a los valores que para esta categoría se especifican en el apéndice». Aquí hi ha el dubte, segurament, però el que és evident és que tres-centes tones de ferralla per sis generadors fan 1.800 tones de ferralla que han estat en contacte amb aigua contaminada. I, per tant, d'alguna manera si algú té dubtes de si això és material o no és material radioactiu, doncs, suposo que, bé, tot és possible. En tot cas sembla clar, i el Reglament així ho manifesta, que són considerades de segona categoria aquelles on s'emmagatzemin nuclis radioactius, instal·lacions on s'emmagatzemin nuclis d'aquesta categoria.

Per tant, per a nosaltres no hi ha cap mena de dubte que és de segona categoria. En tot cas, no voldríem que tampoc això fos una afirmació definitiva. En tot cas, nosaltres, fixi's, senyor conseller, honorable conseller, que jo li he comentat des del començament que reconeixia que les competències del Govern en aquest sentit eren escasses, per tant, que reconeixia que l'actuació del Govern podia ser limitada, però sí que li deia —i això és el que li torno a dir— que d'alguna manera aquest és un tema que, malgrat la propaganda de la parafernàlia que avui s'ha fet als mitjans de comunicació, no només de la província de Tarragona, sinó de tot el país, referent a la central nuclear d'Ascó, que aquest és un tema que preocupa. I que, per tant, d'alguna manera nosaltres el que reclamem al nostre Govern és que tingui una acti-

tud activa i que, per tant, investigui això com està. Hi ha clars indicis d'irregularitat. Clars indicis d'irregularitat: aquest n'és un —aquest n'és un. En tot cas és discutible. N'hi ha d'altres.

Vostè feia esment d'una legislació. Jo n'hi puc fer esment d'una altra. En tot cas caldria veure, caldria contrastar quina és l'exacta. És clar, nosaltres ens hem basat, per una banda, en l'informe de l'Ajuntament d'Ascó, fet per la Secretaria de l'Ajuntament d'Ascó, que suposo que alguna mena d'autoritat moral deu tenir i alguna mena de coneixement al respecte deu tenir. Hem fet referència a tot un seguit de reglaments i de decrets que encara són vigents i, en definitiva, és clar, això fa que pensem que el raonament que hem fet és el correcte.

D'alguna manera, hi insisteixo, no és tant el fet que això provoqui una actuació concreta per part del Govern, sinó el fet que s'investigui, que és la nostra petició, de com s'ha concedit aquesta llicència.

El tema de la memòria. El tema de la memòria per a nosaltres és clau. Segons el Reglament d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses, en el seu article 27, diu: «Serán calificadas como peligrosas las actividades relacionadas con el empleo de la energía nuclear y atómica, en cuanto puedan dar lugar...», etcètera. L'article 29 diu: per tal de sol·licitar la llicència municipal..., tal, tal; es tracta d'establir una activitat que pugui estar compresa en aquest Reglament, «y, en todo caso, que figure en el nomenclátor adjunto, se presentará por triplicado la instancia dirigida al alcalde correspondiente y la siguiente documentación: proyecto técnico y memoria descriptiva en que se detallen las características de la actividad, su posible repercusión sobre la sanidad ambiental y los sistemas correctores que se propongan utilizar, con expresión de su grado de eficacia y garantía de seguridad». I això és un reglament absolutament vigent, és a dir, parla, concretament, d'activitats relacionades amb la utilització d'energia nuclear atòmica i parla del que s'ha de presentar. La memòria aquesta no existeix —no existeix. I, per tant, des del nostre punt de vista, això en tot cas el que provoca, evidentment, és, per una banda, una illegalitat, i aquesta illegalitat implica que no hi ha control del projecte, que no hi ha control de l'obra i que no hi ha control de l'activitat. I, d'alguna manera, això, des del nostre punt de vista, també provoca una indefensió dels ciutadans.

Miri, i acabo, si vostè té un cotxe, evidentment ha de fer unes revisions. Unes revisions que poden ser canviar l'oli, que poden ser revisar els pneumàtics, canviar els pneumàtics quan estan gastats, fins i tot —fins i tot— canviar les pastilles de fre, i, evidentment, com més vell es fa el cotxe més coses s'han d'anar canviant. Però és que en aquest cas no estem parlant de tot això. Estem parlant de canviar el motor del cotxe. Estem parlant de canviar el motor del cotxe i els generadors de... Vaja, la inversió de 40.000 milions que avui anuncia a bombo i plateret l'Associació Nuclear d'Ascó a tots els mitjans de comunicació es refereix a canviar el motor del cotxe. I en tot cas, evidentment, des del punt de vista del ciutadà, això provoca una indefensió, per la qual nosal-

tres estem preocupats, per la qual hem presentat aquesta interpellació, i per la qual demanem al senyor conseller que vagi una mica més enllà del que són les parets estrictes d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyor diputat, miri, jo, al llarg dels anys d'estar per aquesta casa, em sembla que he après a llegir els textos legals, una mica. Hi ha una cosa que no li dono com a consell a vostè, simplement és un comentari de com els lleigeixo jo i, llavors, vostè ho agafa si li és útil o no.

Una bona manera de llegir un text legal és veure si està estructurat en títols, de vegades passa, i aleshores aquests estan estructurats en capítols, i llavors vénen els articles i els apartats. El text legal que ens ocupa està estructurat en títols, i el títol primer diu: «De les instal·lacions nuclears» i és el que és més exigent, més dur. Miri, tan dur que el legislador va considerar que d'això no ens podria traspasar res. Ja em sap greu, però en la interpretació clàssica, centralista, allò que és més important i exigeix una protecció més dura, els centralistes opinen que no s'ha de traspasar. Vostè i jo coincidírem en la crítica del centralisme, però en canvi, com a lectura del text, el que sí que fa això és subratllar que aquesta és la part que es considera més important, *nuclear*, i nuclear, precisament: és a dir, tracta de les instal·lacions nuclears. I la que ens ocupa cau de ple a dins de, concretament, l'article 3, amb els seus diferents apartats.

Les instal·lacions radioactives, que són aquelles que es classifiquen en primera categoria, segona categoria i tercera categoria, que ens han, diguem-ne, fet l'encomanament de funcions pel que fa a les de segona i tercera categoria, són al capítol que es titula precisament «De les instal·lacions radioactives». De manera que si per, diguem-ne, seguir el seu raonament i fer que això, aquesta instal·lació hagués d'estar sotmesa al tràmit normal d'activitats molestes, nocives i perilloses, etcètera, l'hauríem de rebaixar de nivell de protecció, traient-la del títol primer, argumentant que no pertany al títol primer, sinó que pertany a les categories del títol segon. I llavors, teòricament almenys, la garantia dels ciutadans sortiria perjudicada, perquè el títol primer, que tracta de les instal·lacions nuclears, és molt més astringent que el títol segon, que tracta de les instal·lacions radioactives. A mi em sap greu això, perquè això és l'argument que es fa servir per no traspasar-nos res de les instal·lacions nuclears, però la realitat objectiva de la legislació és la que jo li estic explicant. I si per un argument —hi insisteixo— de caire polític aconseguíssim que aquesta instal·lació fos considerada dins del capítol I, millor dit, del títol de les instal·lacions radioactives, simplement rebaixaríem garantia. En pertànyer al títol primer de les nuclears és quan passa allò que jo li he explicat que tot el procediment d'activitats molestes, sorolloses i perilloses és absorbit per aquest títol primer i per aquest procediment. Això és el meu argument essencial, senyor Be-

nach. Però, com que encara em queden uns segons, deixi'm fer uns comentaris, si us plau, al tema de la província i al tema, més genèric, de l'energia nuclear, no?

A veure, miri, en aquest Parlament jo hi sóc des de l'any 80 i la segona llei que es va tramitar en aquest Parlament i que va ser aprovada amb els vots del meu Grup Parlamentari en aquell moment, perquè llavors jo era diputat, va ser precisament la Llei d'eliminació i de supressió de les províncies. Sí, i jo la vaig votar, entén? Per tant, no em doni a mi lliçons sobre què s'ha de fer amb les províncies, entén? Val; primer punt.

Segon punt... Amb els vots precisament del Grup Socialista... (*Veus de fons.*) Bé, bé... No, i què, i què? Per tant... No, simplement que el senyor Benach no m'ha d'explicar a mi res sobre l'intent de supressió de províncies.

Segon aspecte –segon aspecte–; miri, és discutible, però en aquests moments que, home, preocupa a nivell mundial l'efecte hivernacle i que preocupa l'emissió de CO₂ i que preocupa, pel tema de la pluja àcida, l'emissió d'anhídrid sulfurós, resulta que comencen a sortir veus en el sentit de dir, simplement de subratllar un fet real, tècnic, que és que la forma de producció d'energia que, en aquest sentit –en aquest sentit, no en altres–, és més benèvola perquè no produeix ni efecte hivernacle, ni tampoc pluja àcida, és precisament la producció d'energia elèctrica a través de centrals nuclears. I no s'estranyi, senyor Benach, si d'aquí a uns quants anys la moda va precisament en aquesta direcció. Jo no seré entusiasta d'aquesta moda de la mateixa manera que ara tampoc sóc entusiasta de fer la contra, perquè la realitat i l'objectivitat no van per modes. Però, de tota manera, apuntis el que li dic perquè això, possiblement, passarà.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural

Passem ara al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Popular, Mixt i pel Grup Socialista.

Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la iniciativa, bastant consensuada, de presentar aquesta sol·licitud de crear una comissió d'estudi sobre la problemàtica del món rural va sorgir en bona part com a conseqüència de l'anàlisi del debat dels incendis que es va produir a principi d'aquesta segona part de la legislatura d'enguany. És evident que, al marge de valoracions sobre la bondat o maldat de les resolucions i dels acords consensuats o no consensuats, hi havia una sensació que... –després, fins i tot, es va poder corroborar i incrementar, després d'anàlitzar els efectes dels aiguats, una mica produïts més tard

que els incendis–, i és que una i altra van posar en evidència que s'han modificat les condicions de la vida al món rural i que aquesta modificació de les condicions ha provocat una variació quant al que són les condicions físiques, les condicions socio-econòmiques d'aquest territori i que la vulnerabilitat del territori és avui molt superior a la que era fa trenta, cinquanta o cent anys.

És obvi, i tots ho vam reconèixer, que hi ha un abandonament de zones de conreu i el que comporta de retorn d'una vegetació en transició cap a la vegetació climàtica en aquella zona i això, en principi, és una vegetació amb un alt nivell de risc d'incendi; és obvi, també, que hi han canvis culturals a les zones forestals, que ara no hi ha el pastoreig que hi havia, no hi ha freqüentació, no hi ha l'explotació dels boscos com hi havia abans, no hi ha l'aprofitament de llenyes. En definitiva, els boscos estan més bruts des del sentit que estan..., han canviat aquest conreu que en feien tradicionalment els pagesos i els habitants del món rural; hi ha una transformació dels mateixos costums de la població rural, que ha anat reduint la seva activitat agrària, que ha anat reduint també la seva presència degut al fet que molts han abandonat i que també –es va fer més palès, això, als aiguats– hi han actuacions urbanístiques incultes, i quan dic «incultes» vol dir que són ignorants de quina és la realitat del funcionament dels factors naturals: l'aigua, la pluja, el sol, la sequera, etcètera, al territori, i que això ha produït urbanitzacions, infraestructures de caràcter viari que han estat seriosament afectades quan l'aigua ha tornat a córrer per les lleres per les quals està acostumada a córrer quan plou. I també tot això va evidenciar el desconeixement de les pràctiques i dels hàbits del món rural per part de l'Administració, una administració, quan em refereixo a l'Administració, global –no només l'Administració de la Generalitat; no voldria que aquí es parlés que els únics culpables són de l'Administració de la Generalitat; és l'Administració local en molts de llocs, l'Administració de la Generalitat, l'Administració de l'Estat–, perquè l'Administració bàsicament està feta per ciutadans que viuen a les zones urbanes i que de tant en tant es recorden que també hi ha part del món que viu als terrenys que encara no estan excessivament urbanitzats.

A part d'aquesta anàlisi o d'aquesta reflexió sobre què passa al món rural i la conveniència de fer algun estudi de com podríem millorar aquesta situació, jo crec que diumenge passat hi va haver un fet altament significatiu: les eleccions sindicals agràries van ratificar amb rotunditat el suport de la població agrària a un model de sindicalisme que no s'ha caracteritzat pel seu conformisme, que no s'ha caracteritzat per la seva resignació, per la seva acceptació de la metamorfosi del pagès, és a dir de la transformació del pagès en treballador de la construcció o en treballador del turisme, sinó que, com a sindicat unitari, democràtic, independent i participatiu, està optant i ha optat des de la seva fundació –ara fa poc més de vint anys– per un sindicalisme reivindicatiu, defensor del model de les estructures agràries, del model de l'explotació familiar agrària, àmpliament majoritari a Catalunya, i que comporta també la supervivència de l'acti-

vitat tradicional agrària i de la dignitat de la professió de pagès. I hem de dir que no sols és el món agrari, sinó que és tota la situació del món rural, la que hauríem d'analitzar i la que convindria que aquesta Comissió estudiés.

Avui hi han dificultats de supervivència al món rural, no sols per als agricultors sinó també per les escasses indústries que hi han i també pels serveis que hi estan implantats, perquè no s'ha incrementat d'una forma substancial i notòria la qualitat de vida d'aquests ciutadans; hi han problemes en les comunicacions i tots sabem, els que vivim en zones rurals, el que ens costa de temps, de diners i de riscos fer gestions que la gent que viu a la capital o prop de la capital ho tenen resolt en molt poc temps i amb molt poc risc; quan dic gestions em refereixo simplement a administratives o burocràtiques, judicials, problemes educatius, problemes sanitaris. I aquesta és una constant que es dona sobretot en aquelles comarques que no tenen cap focus industrial, cap focus de serveis i que es troben que han de fer desplaçaments notoris, ja sigui als instituts, ja sigui a les universitats, ja sigui als hospitals o simplement ja sigui per poder gaudir d'algunes ofertes culturals que aquí estan molt a l'abast de la gent, però que estan molt lluny dels ciutadans de la Catalunya rural.

I és una obvietat dir que hi ha un manteniment de la despoblació, de la tendència a la despoblació i a l'envelliment de les comarques rurals i que hi ha, si no a tot arreu, una disminució del nivell de renda, almenys sí que podríem dir que no hi ha un increment. I aquí voldria sortir al pas d'una informació enganyosa que aquest matí ens ha fet i ens ha repetit el conseller d'Indústria, perquè deia: «Mireu si reequilibrem el territori que a les comarques deprimides hem pujat un 23..., estan un 23% per sobre de la mitjana, les inversions», el conseller d'Economia.

Jo em permeto fer-los un simple exemple i he triat dues comarques: una de 3 milions de persones i l'altra de 10.000 persones. Una podria ser el Barcelonès: 3 milions de persones; si posem una inversió per càpita de 1.000 pessetes per habitant, ens donaria que fan 3.000 milions d'inversió a la comarca del Barcelonès. Una comarca amb 10.000 persones la mateixa proporció són 10 milions de pessetes. I està clar que amb 10 milions de pessetes no podem fer a una comarca com el Priorat la mateixa inversió i els mateixos serveis que a una comarca com el Barcelonès.

I llavors els diré l'altra reflexió: és a dir, saben quant és el 23% de 10 milions de pessetes? Molt fàcil: 2.300.000 pessetes. Doncs, bé, un 1% de reducció a la comarca del Barcelonès respecte a la mitjana d'aquestes 1.000 pessetes per persona significaria que donaria un 300% d'increment al Priorat. Mireu si és fàcil incrementar un 23%. Per tant, vull dir, si en lloc de 3.000 milions de pessetes a Barcelona en gastem 2.970 pràcticament arribarem a la mateixa inversió. I, en canvi, al Priorat, si en comptes de 10 en gastem 40, seguirem sense poder fer carreteres, en tot cas farem algun camí, i hauréu incrementat la voluntat de reequilibri territorial del Govern de la Generalitat un 300% en aquella comarca. És un simple exemple de com les dades estadístiques poden ser enganyoses i no s'adeqüen al que hauria de ser,

però sí al que realment és des de l'òptica burocràtica, administrativista i, evidentment, de persones desconexades de la realitat. I la veritat és que aquesta tendència –com hem dit– no hi és prou en les actuacions de la Generalitat i no es veu ni als Pressupostos, ni a les propostes del Pla territorial general, ni a les propostes, algunes elaborades, les altres no, dels plans d'actuació comarcal dels consells comarcals, ni a les propostes de fons estructurals, que hi hagi una voluntat real de reequilibri territorial perquè no hi ha, encara, no hi ha un pla estratègic de desenvolupament sostenible al món rural. Falta saber què és el que s'ha de fer, com s'ha de fer i per què s'ha de fer una cosa i no se n'ha de fer una altra.

I, en tot cas, les actuacions de l'Administració –ho torno a dir, de les administracions– són moltes vegades erràtiques, disperses i fins i tot contradictòries: es fan carreteres i no es condicionen els accessos a les poblacions o els accessos a les finques per on passen les carreteres noves; es fan polígons industrials que no tenen indústries; es fa sòl residencial que després no es pot vendre perquè no hi ha prou demanda; es fan poliesportius a llocs que després no tenen prou esportistes per amortitzar la inversió en el poliesportiu; es fan espais protegits sense demanar als ciutadans la conformitat i la participació en la protecció d'aquests espais. En definitiva, es fan actuacions que tenen molt poc en compte el món rural.

Jo voldria fer una referència a un article bastant, a un estudi fet per la demògrafa Anna Cabré, del Centre d'Estudis Demogràfics de la Universitat Autònoma de Barcelona, en què analitzava la variació que ha experimentat el món rural d'acord amb la mobilitat molt superior de la població avui que fa cinquanta anys. I ella deia: «Els municipis rurals tenen avui més població que la que realment tenen empadronada perquè hi ha habitants de cap de setmana, hi ha habitants de vacances; això vol dir que hi ha increment de serveis, hi ha increment de necessitats per part de la població i, en canvi, seguim basant-nos en un model de repartiment dels fons de cooperació, basant-nos purament i estrictament en el nombre d'habitants censats al municipi. I això significa encara constrènyer més la possibilitat de cobrir necessitats en aquesta població rural.»

Per això, perquè considerem que hi ha moltes coses a analitzar, que hi ha moltes coses a corregir, que hi ha moltes coses a actualitzar i que, de moment, no hi ha garantia d'anar per cap camí acceptat i molt menys desitjat per la població rural, creiem que fóra bo que comencéssim una tasca d'anàlisi, una tasca de reflexió, una voluntat d'escoltar els interlocutors de les zones rurals, que poden ser pagesos, poden ser associacions, poden ser comerciants, poden ser els mateixos representants de les administracions locals, i que en aquesta Comissió d'Estudi, partint primer del coneixement del tema, passaríem a la comprensió del problema, de la comprensió podríem passar a la sensibilització i, a partir de la sensibilització, seria quan estaríem en condicions d'actuar sobre el món rural.

Amb quin objectiu? Jo diria que l'objectiu hauria de ser doble: per una banda, mantindre la relació harmònica entre

l'home i la natura en una bona part del territori català, que encara té unes condicions de naturalitat bastant desitjoses de mantenir, i l'altra, fer possible una vida digna dels habitants del món rural, que és ni més ni menys que el que van expressar aquest diumenge d'una forma clarament majoritària els pagesos que van dir un «sí» rotund a la proposta de sobreviure al seu territori, de mantindre la població al camp i de seguir vivint en el lloc on van néixer i on van heretar no només les seves propietats, sinó una manera de viure i d'entendre la vida que difereix considerablement del món urbà.

En aquest sentit, pensem que seria bo crear esta Comissió d'Estudi i esperem que pugui ser aquesta plataforma per començar a escoltar seriosament i fer propostes constructives de cara a millorar les condicions de vida del món rural.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* No sol·licitant-lo ningú, passem al posicionament dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Arnalot. *(Pausa.)* Senyor Reguant, vol intervenir?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni.

El Sr. REGUANT: No caldria sinó, això li passa a qual-sevol. Per tant, el vot serà favorable a aquesta Comissió, perquè em sembla que és evident, i no cal argumentar-ho —ho ha fet brillantment al diputat senyor Gimeno—, que cal evitar la desertització del món rural, cal fixar la població de l'home i la dona que viuen allunyats de les grans urbs per a garantir la conservació de l'ecosistema, entre altres coses, però cal també garantir-los una qualitat de vida equiparable a la de l'home de la ciutat. Cal, per tant, treballar en la direcció d'un reequilibrament territorial cert.

Per això, res millor que escoltar la veu d'aquells que avui dia viuen allunyats de les grans ciutats perquè ens puguin puntualitzar quines són les seves necessitats i perquè es pugui obrar en conseqüència, dictant un tipus de política que faci, que compleixi el reequilibrament territorial i el relançament del món rural com un món autòcton i de tal qualitat, idèntica que el món urbà.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Ara sí, la senyora Arnalot té la paraula.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, el desenvolupament industrial ha fet confondre la reducció del pes del sector primari a la nostra societat amb la irreversible decadència de les zones rurals.

Es considera la situació d'abandonament de les zones rurals com el preu a pagar pel nostre actual nivell de desenvolupament i, en conseqüència, tot i que es parla molt de protegir els valors ecològics d'aquests espais naturals, no s'acostuma a aprofundir en les formes d'integració dels espais rurals dins de la societat moderna.

Sovint, quan parlem dels problemes de les zones rurals adoptem una posició segregacionista segons la qual protegim uns valors ecològics i mediambientals com si aquests fossin aliens i independents de les persones que viuen i tre-

ballen en aquest medi natural, que poden protegir, i a l'activitat econòmica que s'hi pot desenvolupar. I així, legislem amb l'objecte de protegir les zones naturals i els seus valors naturals i, a poc a poc, reduïm els incentius que tenen els seus habitants per mantenir-se dins d'aquests espais, que siguin una activitat econòmica i social que fonamenti l'ocupació humana en aquestes zones.

Amb les millors intencions, des de les ciutats volem defensar el camp i els espais naturals, imposablem unes restriccions a les formes d'explotació agrícola, ramadera, forestal i turística del camp que, en la pràctica, equivalen a una desautorització per fer-ho dels que hi treballen.

El Grup Parlamentari Popular considera que cal treballar per integrar els valors ecològics i mediambientals de les zones rurals dins el marc d'una economia social del mercat competitiu. Només si aconseguim crear les condicions amb l'aprofitament respectuós del medi natural, de la ramaderia, l'agricultura, l'explotació forestal o que el turisme sigui rendible, aconseguirem preservar aquests valors per a les futures generacions de catalans.

Les onades d'incendis forestals de l'estiu i les recents riuades posen de manifest la indefensió de les zones rurals enfront d'aquests desastres naturals, la manca o insuficiència d'infraestructures de protecció civil, de protecció forestal, de comunicació, de transports, de gestió de recursos hidràulics és la raó de l'abast d'aquests desastres naturals.

Podríem parlar —per què no?— del que significa una gestió territorial que sovint no té en compte les condicions orogràfiques del territori i que planifica i executa meravelles sense una simple anàlisi, per exemple, de les possibles afectacions hidrològiques.

El món rural és un producte de l'acció humana que ha anat acomodant certes condicions físiques i geogràfiques constants, amb relacions socials i econòmiques, i en aquest sentit no podem entendre com a malediccions immutables d'aquests darrers esdeveniments naturals.

Podem recordar, a tall d'exemples paradigmàtics, la tasca de la repoblació de Catalunya durant l'edat mitjana, de lluita de la ramaderia i l'agricultura enfront del bosc salvatge i, més recentment, l'esforç que va representar fa cent anys la recuperació de la riquesa vinícola abans de la fil·loxera. Aquests exemples històrics posen de manifest com els catalans hem preservat els nostres valors naturals i ecològics sense perdre mai de vista que l'essencial és l'home, i la seva qualitat de vida, no una pura defensa estètica de la naturalesa. Per tant, no podem protegir els valors naturals d'esquena als interessos dels que els habiten i els exploten.

Aquesta proposta de resolució presentada per tots els grups parlamentaris de l'oposició pretén crear una comissió d'estudi on puguin expressar-se amb veu pròpia els representants dels qui més directament tenen la responsabilitat de mantenir aquests valors naturals, és a dir la veu dels ramaders, propietaris forestals, agricultors, etcètera, que amb el seu treball i esforç personal garanteixen una ocupació humana de les zones naturals. A més a més, aquesta Comissió d'Estudi permetria obrir aquesta cambra als especialistes i

científics que treballen directament els diferents aspectes de l'equilibri territorial.

Per aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular, amb la resta dels grups parlamentaris que presenten aquesta proposta de resolució, demana la seva aprovació per part de la cambra, entenent que no podem limitar-nos a actuar a posteriori per pal·liar els efectes dels desastres.

Aquesta Comissió d'Estudi serà una mostra de la voluntat d'aquesta cambra de preservar l'activitat dels nostres agricultors i ramaders quan creen alhora les condicions de prevenir desastres naturals i sobretot de fer del món rural un espai integrat dins de la nostra societat, on hi hagi una autèntica qualitat de vida equiparable a la de les zones urbanes amb serveis essencials, com són els sanitaris, els educatius, els culturals i els de transports, i també els de les telecomunicacions, etcètera.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, no és difícil de comprendre que he de fer un esforç de síntesi a l'hora d'argumentar els motius pels quals el meu Grup Parlamentari dona suport a la sol·licitud de la creació d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica del Món Rural. I algunes de les síntesis són bones de fer a partir de frases molt puntuals. M'agradaria recordar la de Prat de la Riba, quan deia: «La terra és el nom de la pàtria», i no cal que els expliqui què és el que significa una frase d'aquest tipus per a un país com el nostre.

Certament, en els darrers mesos, en aquest mateix Parlament hem anat evolucionant des del cofoisme d'aquella resolució posterior al debat sobre incendis, aquella resolució que va impulsar la majoria, segons la qual no només tot s'havia fet molt bé, sinó que fins i tot resultava dubtós que en algun moment s'hagués arribat a produir aquella situació. Hem passat també de les dimensions jo diria que gairebé wagnerianes amb què se'ns presenta sovint la política agrària del Govern, hem passat també del famós debat monogràfic del maig del 92 fins a la presentació del Pla director, i ens hem trobat, ens trobem aquests dies amb les dimensions no wagnerianes, sinó més aviat lilliputenques de la seva concreció pressupostària.

En aquest context, és innecessari o no és necessari que els recordi quina és la situació de declivi del sector primari, declivi que ha estat en rendes, en persones ocupades, en expectatives de futur, fins i tot d'abans de la incorporació de l'Estat espanyol a la Unió Europea, aquesta situació de declivi, que deriva —com tots vostès saben— en despoblament, desertització, desequilibri territorial, pèrdua de sobirania i que defineix una situació que ha estat anticipada, comentada pels oradors que m'han precedit.

Certament, la situació de la problemàtica del món rural és una situació pluridisciplinària, és una situació pluridepartamental, és bo que s'analitzi des d'una perspectiva més àm-

plia que la que defineix en aquests moments la Comissió legislativa d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en el Parlament, és bo que s'analitzi des d'una òptica que vagi més enllà que la que pot tenir el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i per tant, a més a més ens trobem en un moment especialment bo després de la celebració de les eleccions sindicals agràries que han dut finalment la democràcia al camp i que indicaran amb certitud, amb precisió i objectivitat quin és l'autèntic grau de representativitat de cadascuna de les forces sindicals. Dic, entenc que aquest és un bon moment, un moment òptim per plantejar-nos la constitució d'aquesta Comissió d'Estudi i, naturalment, per fer, com farà el nostre Grup, com faran altres grups, com espero que també faci el Grup de la majoria, per votar-hi favorablement.

I, en fi, si he començat amb una cita de Prat de la Riba, i a més a més, com vostès veuen, he estat el màxim de sintètic i ràpid —el màxim, el màxim, els ho asseguro—, permetin-me que acabi amb una altra cita, en aquest cas de Nietzsche, quan diu en el *Zarathustra*: «Us conjuro, germans, a restar fidels a la terra.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, ens sembla, al Grup Socialista, tan evident la bondat i l'oportunitat d'aquesta Proposta que no caldria ni tan sols des del nostre punt de vista esmerçar-hi gaires paraules per a justificar-la.

Si ens haguéssim de remetre a algun argument d'autoritat per parlar de la necessitat d'aprofundir el tema podríem fer-ho en el mateix discurs del president de la Generalitat a Falset, el 13 de maig d'aquest any mateix, en què davant d'una gran munió de persones desplaçades de tot Catalunya en un acte que va costar més de 8 milions de pessetes, organitzat per la Generalitat, el president va desenvolupar la concepció que ell i el seu Govern tenen del que és el món rural a Catalunya avui i de les seves necessitats i dels seus problemes. El president deia, en un dels seus paràgrafs finals, deia: «Us vull dir que és veritat que tenim problemes importants en el món rural català, en aquest món rural que repeteixo que fonamentalment és un món de tradició agrària, de tradició agrícola, i que després, en part ha estat ramadera. El nostre món rural té problemes, en té de cara a tirar endavant, però a més en té també per a no marcar distàncies amb les comarques i pobles que més creixen.»

Efectivament, aquest és el problema. El món rural és quelcom més que la població estrictament agrària i ramadera i forestal; món rural és tot aquell conjunt de persones que viuen en aquest ampli territori de Catalunya que conforma la trama entre les ciutats, que són els nusos. La gent necessita guanyar-s'hi bé la vida; s'hi guanya bé la vida o no en activitats diverses, ja no solament les primàries, sinó també cada vegada més en la indústria i en el sector serveis, especialment en el turisme, però això no és tot. No es tracta només de guanyar-s'hi bé la vida, sinó de tenir també una bona

qualitat de vida a través d'aquell conjunt d'elements que vénen definits per una bona xarxa de comunicacions, per una bona xarxa d'ensenyament, uns serveis sanitaris, assistencials, etcètera.

A nosaltres ens sembla que, efectivament, això depassa el marc estricte d'una conselleria i s'inscriu en l'activitat conjunta de tot el Govern, i, per tant, pren un caràcter absolutament interdepartamental. Per això ens sembla bo la creació específica d'una comissió que abordi el problema en tota la seva complexitat i per això mateix nosaltres hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Senyor president, de l'escó mateix, perquè tinc pressa, una intervenció relativament breu. Perquè, de fet, tindria la temptació de contestar algunes de les intervencions que s'han fet, perquè, en segons quins aspectes, fins i tot ens donarien motius per votar en contra d'aquesta proposta; (*veus de «no»*) perquè des del nostre punt de vista —que hi votarem a favor— ho farem des d'un plantejament inicial d'afegir-nos a una proposta que pot ser útil, feta per tots els grups parlamentaris, per parlar d'un món, el món rural, de la seva complexitat i importància..., no m'estendré a parlar-ne.

La veritat, de totes formes, és que ho fem amb aquest esperit d'intentar veure les coses en positiu, intentar allunyar-nos de la crítica política habitual en tots els temes que tractem i amb la intenció que serveixi, realment, de fòrum de debat i d'estudi d'aquestes problemàtiques amb el consorci dels especialistes i de tothom que sigui necessari.

Malgrat tot, sí que vull fer algunes puntualitzacions. Els representants fonamentals del món rural som els mateixos diputats del Parlament de Catalunya; els mateixos diputats. I de propostes positives, nosaltres entenem que hi ha mecanismes ordinaris dins del Parlament, les pròpies comissions, la d'Agricultura, no cal dir-ho, moltes altres, el Ple, les preguntes, les interpellacions i les compareixences per fer-ne, i se'n fan constantment.

Ho fem també —el vot a favor— amb la recança que si s'estengués i es generalitzés la instauració de les comissions d'estudi, probablement, faríem un mal servei. Però, si em permeten —i torno a l'inici— el tema és prou important per a nosaltres i entenem que és prou important també que l'enfoquem des d'aquest punt positiu, des d'aquesta òptica positiva, i que fem avançar i que puguem arribar a conclusions que siguin interessants que ens mouen a votar a favor d'aquesta proposta i, per tant, el nostre Grup, senyor president, s'hi afegeix com tots els altres.

Moltes gràcies i bona nit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín.

Acabat el debat, se sotmet a votació la Proposta de constitució d'aquesta Comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Proposta de constitució de la Comissió sobre la Problemàtica del Món Rural ha quedat aprovada per unanimitat.

**Proposta de resolució per la qual es crea la
Comissió d'Investigació sobre la Relació i
les Actuacions del Govern de la Generalitat amb
les Empreses del Senyor Javier de la Rosa i Martí**

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre la Relació i les Actuacions del Govern de la Generalitat amb les Empreses del Senyor Javier de la Rosa i Martí, presentada pel Grup Parlamentari Popular, Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya. Algun diputat signant de la proposta? Té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, a partir dels antecedents documentats que confirmen que Grand Península va desviar 1.000 milions de pessetes a negocis particulars de Javier de la Rosa, vulnerant la Llei del Parlament de Catalunya, des de la nostra opinió, en sospites fundades respecte que el conseller d'Economia i Finances tenia perfecte coneixement de l'origen i del desenvolupament d'esta operació il·legal de desviament de 1.000 milions de pessetes, a la vegada defensada, emparada i justificada pel mateix president de la Generalitat, i a partir, també, de la documentació que el Govern de la Generalitat ha fet arribar a tots los grups parlamentaris en compliment de la Resolució del Parlament de Catalunya de 27 d'octubre de 1994, tres grups parlamentaris de l'oposició —Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i Grup Popular— sotmetem a la consideració de la cambra la present Proposta de resolució amb l'objecte de constituir una comissió d'investigació sobre la relació i les actuacions del Govern de Convergència i Unió amb les empreses de Javier de la Rosa i Martí, i amb la finalitat d'esta Comissió d'Investigació de posar al descobert la normalitat o les irregularitats de les actuacions institucionals públiques i polítiques, ja siguin aquestes relacions amb la pròpia Administració, amb partits polítics o amb persones que en virtut del seu càrrec públic han pogut tenir algun tipus de connexió en referència amb l'actuació de les empreses que conformen tot l'entramat de Javier de la Rosa.

I si en un primer examen de la documentació rebuda, de la documentació que nos ha facilitat lo Govern de la Generalitat, hem pogut verificar que algunes anomalies de forma no responen ni a la coincidència ni a l'eventualitat, en lo fons apareixen també moltes «casualitats», entre cometes, que posen de manifest la sospita de tractes de favor, ja sigui per acció en comportaments administratius d'una celeritat impròpia de l'apatia de l'Administració de la Generalitat, ja sigui en conductes d'omissió, com la que es desprèn del Departament de Justícia sobre la desobediència de la Fundació Quail als requeriments de 1992 i de 1993 o, pitjor encara, en

la subrogació de competències urbanístiques anul·lades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

L'adquisició de l'edifici de la Corporació Nacional del Leasing per 4.200 milions de pessetes, los tràmits finals de la qual duren només cinc dies, des del 25 de juliol al 30 de juliol de 1991, dia de la formalització de l'escriptura de compra-venda, més la formalització de dos contractes privats, és, com a mínim este tràmit, preocupant en contrastar com l'interès i la cobdícia de l'Administració, carregada de defectes burocràtics, se supera a si mateixa quan es tracta de segons per a què i quan es tracta de segons per a qui.

En cinc dies, resolució del Departament de Medi Ambient, evacuació de document de reserva de crèdit, informe de la Intervenció Delegada de Medi Ambient, certificació del Servei de Gestió Econòmica, informe de l'Assessoria Jurídica de Medi Ambient, informe de la Intervenció General, dictamen de l'Assessoria Jurídica del Departament d'Economia i Finances, informe de la Direcció General de Patrimoni, resolució del conseller d'Economia i Finances i, per últim, lo 30 de juliol, acord del Consell Executiu. És a dir, tota la feina en cinc dies a càrrec de l'Administració de la Generalitat. I la veritat és que l'intermediari d'esta operació, si és que n'hi va haver, se va guanyar los diners ben descansat. Qui ha sigut lo *broker* beneficiari de l'envergadura d'esta transacció? Quin ha sigut lo seu volum compensatori?

La relació amb la societat propietària de l'immoble en qüestió, controlada per Javier de la Rosa, significa i és un testimoni dels contactes més importants que el financer empresonat va mantenir amb l'entorn més immediat del president de la Generalitat. Hi va haver tracte de favor especial com a acció que es desprèn de la situació cronològica dels fets més rellevants? I en lo mateix ordre de comentaris sobre l'acció o sobre l'omissió, hi va haver tracte de favor especial amb clara referència a l'omissió del conseller de Justícia en relació amb la Fundació privada Quail-Espanya?

La Fundació Quail-Espanya, des de la seva constitució el desembre de 1991, no ha complert ni una de les obligacions expressades a l'article 13 i 15 de la Llei de fundacions privades en ordre a presentar l'inventari-balanç, com a reflex exacte de la seva situació patrimonial, així com la memòria d'activitats i la corresponent documentació sobre la gestió econòmica i financera d'esta Fundació. Quail-Espanya, Societat Anònima, a la pràctica transformada en una fundació privada, representa una estratègia perfectament dissenyada, mentre no es demostrí el contrari, perfectament dissenyada i perfectament concebuda per a refugiar los béns patrimonials de Javier de la Rosa i burlar d'esta manera l'acció legal de la justícia britànica o que la justícia britànica va emprendre en lo seu dia contra el mateix senyor de la Rosa i els famosos ex-directius de Torras-KIO amb els embargaments practcats a un tal *zutano* Al-Sabah i a un tal *mengano* Fouad Jaffar.

La Fundació Quail-Espanya se constitueix lo 10 de desembre de 1991, amb finalitats privades, culturals i docents i amb una dotació inicial d'un milió de pessetes aportada i dipositada en efectiu. Vuit dies més tard, lo 18 de desembre de

1991, i per mediació d'una diligència que apareix incorporada a l'escriptura de constitució, Quail, Societat Anònima, havia de destinar a la fundació privada uns recursos de 434 milions de pessetes, transferència que —deia esta diligència— se faria efectiva al mateix moment del seu reconeixement com a fundació per part de la Generalitat de Catalunya. Dotze dies després d'esta diligència, lo 31 de desembre de 1991, i per resolució del conseller de Justícia, es va inscriure i es va classificar la Fundació privada Quail-Espanya, d'acord amb la Llei de 3 de març de 1982. Doncs bé, a pesar de la diligència condicionada a la inscripció i al registre i a pesar de la resolució practicada pel conseller de Justícia, la dotació inicial continua sent encara d'un milió de pessetes, sense haver-se rebut o executat la transferència que s'acreditava de 400 milions de pessetes.

Això, tot això, és contribuir a la difusió de la cultura d'acord amb el que assenyalen les finalitats de la Fundació? Això és la participació en lo procés d'unificació europea, d'acord amb les finalitats de la Fundació? Això és l'impuls a la protecció del nostre patrimoni arquitectònic? Això són els estudis de caràcter benèfic i social? Això són finalitats —com diuen los estatuts d'esta Fundació— d'assistència a persones sense recursos? La Fundació Quail, del principi al final, ha servit al que significa lo més pur blindatge d'un patrimoni embrutat per tot un entramat de corrupció, de comerç d'influències, de malversació i estafes, que s'han generat en la més menyspreable immoralitat d'uns *granujas* recolzats en l'escàndol, en lo vici i en la impunitat.

I per últim, i en un altre ordre de comentaris, ara només falta que el Govern de Convergència i Unió i el mateix president de la Generalitat entrin en una confrontació d'interessos institucionals amb l'Ajuntament de Barcelona i en una carrera d'acusacions bilaterals respecte a la subrogació de competències urbanístiques que afecten la clínica New Teknon, SA.

Per què es va produir esta subrogació? Per què la Generalitat es va apropiat d'unes atribucions definides clarament com a competències municipals? Se tractava, en este cas, de protegir l'exercici dels drets que tenen los administrats? I si és així, se va prendre en consideració l'interès general de tots los ciutadans en matèria urbanística? Si la competència municipal és una propietat indiscutida i indiscutible, la determinació dels requisits perquè operi la subrogació no té consistència legal. Lo moment no és un concepte que genera cap efecte de subrogació i les conseqüències denegatòries no impliquen un sentit sorpresiu que atempta contra la seguretat jurídica del contribuent.

Lo Govern de la Generalitat, en este cas concret, ha perdut la partida de la credibilitat i ho té molt malament per a justificar davant de l'opinió pública una acció d'esta naturalesa, sobretot perquè, emparant-se en la protecció dels drets als ciutadans, va protegir i emparar, una vegada més, la trama de Javier de la Rosa, perquè en lo fons i en l'entramat de tot l'entramat estava involucrat Mexans, SA, New Teknon, SA, Quail, SA i Grand Tibidabo, SA, tota esta *basura* en intercanvi d'accions, en compra-venda de terrenys

propis, en pagarés inexistents de New Teknon i en antecedents falsos als registres oficials.

A quin interès respon la miopia del Govern de Convergència i Unió en ignorar la magnitud d'este rerefons de corrupció? Si avui aconseguim obrir –no serà així– un procés de diligències parlamentàries amb les compareixences corresponents als fets, lo Govern i el president de la Generalitat no dormiran quan tinguin son. En paraules més clares: lo Govern de Catalunya no resisteix una comissió d'investigació d'esta naturalesa.

Lo 50% de la clínica New Teknon, SA, de la qual Javier de la Rosa era propietari a través de Quail, SA, lo 50% –deia– lo va traspasar a Grand Tibidabo, SA. Este traspàs va servir per a cancellar los deutes que Javier de la Rosa tenia pendents amb Grand Tibidabo, equivalents a 5.000 milions de pessetes, i es va formalitzar de tal manera que el Consell d'Administració de Grand Tibidabo encara avui no se n'ha assabentat, de la compra del 50% de New Teknon, SA. Lo 50% de New Teknon incorporat a Grand Tibidabo equival al cent per cent de la societat Mexans, SA, administrada per Mercedes Misol, esposa de Javier de la Rosa, i els crèdits concedits a Mexans i a New Teknon estan avalats, a la vegada, per Quail, SA. Part d'esta operació li va permetre, fins i tot, a Javier de la Rosa prestar 2.676 milions de pessetes a empreses en situació de crisi i de fallida, com la Corporació Alimentària Ibèria, propietat d'entrançables amistats. Los deutes consolidats de Grand Tibidabo eren de 43.000 milions de pessetes, d'acord amb els informes de la Comissió Nacional del Mercat de Valors. Aquí apareixen inclosos, en estos deutes, los deutes aportats per New Teknon, entre altres, un crèdit de 3.600 milions de pessetes formalitzat amb garantia hipotecària. Dels 43.000 milions de deutes consolidats, 25.000 milions eren deutes a curt termini. I en esta situació comptable Javier de la Rosa va inflar l'immobilitzat material en 12.000 milions de pessetes, que li va permetre, a l'empresa, presentar un actiu més d'acord, més ajustat a l'envergadura del deute reconegut. Va inflar també lo valor de la participació que tenia en la urbanització Guadalupe, i va anotar a l'actiu lo valor de l'empresa Norma, de fabricació de portes, quan esta empresa l'havia venuda l'any anterior.

Lo conjunt de fets –ja per acabar–, que junts constitueixen una part de la història de les actuacions conjuntes entre Javier de la Rosa i, en alguna part, amb lo Govern de Convergència i Unió, reflecteixen la inevitable necessitat de possibilitar lo principi de transparència en la utilització de recursos públics, i possibilitar, si procedeix, les mesures correctores contra aquells que per premeditació, per inducció o per consentiment han vulnerat les lleis que, en este cas, aprova el Parlament de Catalunya. La negativa a constituir esta Comissió d'Investigació se podrà interpretar des dels grups que l'han proposat en la debilitat del Govern per la subjecció al compliment d'alguna obligació incondicional i per raó dels despropòsits que generen los agraïments incondessables. Lo problema, en lo seu conjunt, és un problema de naturalesa qualitativa, en tant que ningú amb un mínim

de responsabilitat pot fer abstracció del trànsit de riscos que implicava compartir operacions amb un historial de tanta degradació com lo que aporta Javier de la Rosa.

Tot això no mereix una comissió d'investigació? De la majoria parlamentària i del mateix president de la Generalitat depèn la transparència que retorni la credibilitat al Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

(Remor de veus.)

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Òbviament, com indica gestualment el senyor Carod-Rovira, jo podia haver optat per la pràctica parlamentària, diguem-ne «intelligent» –entre cometes–, de dir: «Esperem que surtin tots a dir el que vulguin i el Grup majoritari al final es posicionarà en sentit negatiu.» I no ho he volgut fer en part, potser, perquè després d'haver escoltat el senyor Curto tinc una mica la impressió que tots els grups aniran dient el mateix que ja han dit durant tota una colla de mesos i, si més no, des del mes de juliol, però més que res he volgut sortir a fer el torn en contra, senyores i senyors diputats, per subratllar la nostra oposició a la creació d'aquesta Comissió d'Investigació.

Saben vostès –no allargaré el debat– quin és el posicionament del nostre Grup i el meu personal en relació amb la creació de comissions d'investigació. El paper galdós que poden fer les comissions d'investigació al nostre Parlament i a d'altres parlaments autonòmics, però aquest seria un tema a nivell de teoria reglamentària i a nivell de competències de comunitats autonòmiques i d'incidència o no en la Constitució, etcètera –no hi entraré ara–, però, bé, en definitiva, em sembla que, no per aquest tema, sinó sempre, he manifestat el rebuig a la creació d'aquestes comissions.

En aquest cas concret, escoltant el senyor Curto, fonamentalment m'ha semblat sentir reproduït el debat de política general, i mai més mal dit debat de política general perquè, per a uns i per a altres, es va transformar, malauradament, fonamentalment en un debat sobre el senyor De la Rosa. És veritat que el senyor Curto ha dit algunes coses relacionades amb el famosíssim tema de la desviació, durant unes setmanes, de la destinació parcial d'un aval, etcètera, que ja s'havia tractat prèviament, però bé, fonamentalment, em sembla a mi, el que ha parlat el senyor Curto és el que ja es va dir en el debat de política general, potser amb alguna pinzellada diferent; per exemple, recordo que ha dit: «En cinc dies, es va resoldre tota l'adquisició d'un edifici...» Al senyor Curto, li pregaria que repassés aquell gran volum de papers, i veurà que el mes de maig ja existien informes d'arquitectes. El senyor Curto, que coneix el món econòmic de casa nostra, doncs, sap que hi ha dues èpoques l'any –l'època que ara ens comencem a trobar i l'època de juliol– que tots els professionals que intervenen en aquestes matèries, doncs, tenen un cert desig d'enllestir tots els assumptes; per tant, no s'estranyi, senyor Curto, que, des de les notaries fins a qualsevol altre professional que intervingui en activitats d'aquest tipus, fins i tot a nivell de societats i d'entitats

—sempre és una broma que faig: durant la meua vida he participat en diverses associacions i fundacions i, realment, quan s'acosta Nadal i quan s'acosta el mes d'agost hi ha com una fallera de resoldre tots els temes. Bé, per tant, no hi vegi vostè res d'estrany, però, en definitiva, ja dic: no en cinc dies, el mes de maig ja existia documentació.

També ha dit..., ja sé que no ha dit que no hi era, però ha dit: «L'intermediari..., que no sé si n'hi havia...» Home!, repassi vostè la documentació i veurà, si no ho recordo malament, que hi ha una certificació o el document que precisament l'Agència Tributària, senyor Curto, demana si ha existit o no aquest intermediari, amb la finalitat fiscal corresponent, recaptatòria, i se li diu que no. Per tant, vostè dirà: «No m'ho crec», però no digui que no es diu.

Bé, podríem continuar per aquí, però no ho faré, perquè el que em va sorprendre és que, quan el Govern va fer arribar aquesta extraordinàriament nombrosa, gruixuda i pesant documentació, jo vaig admirar la gran capacitat de síntesi dels grups de l'oposició, o d'alguns grups de l'oposició, que tan bon punt, jo diria —almenys jo, que sóc lent de feina—, no vaig tenir temps més enllà de tallar el cordill que lligava les dues grans caixes de la documentació, ja sentia pels mitjans informatius que ja es feien notes de premsa i rodes de premsa dient: «Estem insatisfets i demanem una comissió d'investigació.» Hauria sigut més creïble, almenys per a mi, que haguessin tardat una mica més.

Però bé, en definitiva, què és el que hi ha? Aquí vostès saben —tots eren presents en aquell debat—, com deia, aquestes matèries van sortir del dret i de l'inrevés per part de tots els grups i, finalment, precisament, si ho recordo, com a conseqüència de la intervenció del senyor Obiols, el president de la Generalitat va adoptar un compromís de donar una informació sobre aquells punts concrets, que és el que ara ens ocupa. I, coherents com sempre, intentem, i fins i tot, com ja he explicat en molts llocs, el president de la Generalitat, tan criticat per no ser present aquí, en moltes ocasions va dir i va manifestar en públic que tenia el desig personal de ser en el nostre Parlament per votar aquella proposta de resolució, que em sembla que era el Grup Socialista qui l'havia presentat, perquè quedés clar el seu desig de donar la màxima informació possible sobre aquestes matèries. Tant és així —vostès ho saben, almenys els senyors portaveus— que aquesta proposta —que, si no ho recordo malament, va ser votada per tothom, o, almenys no va tenir cap vot en contra, perquè hi va haver una abstenció, d'acord, però en contra no hi van votar vostès, senyors d'Iniciativa per Catalunya—, doncs, el text corresponent votat, després del tractament d'harmonització i d'acoblament dintre del conjunt de resolucions, va ser publicat en el *Butlletí* quan ja el Govern havia fet arribar aquesta informació. Per tant, jo voldria subratllar la celeritat extraordinària del Govern, no sols a tramitar en cinc dies, com diu vostè, sinó també per a donar compliment als compromisos i als acords de la cambra, doncs, va tenir aquesta gran celeritat.

A nosaltres..., lamento dir-ho, senyor Curto, i als altres senyors que a l'hora de posicionar-se, en certa manera, tam-

bé, se sumaran a aquest torn a favor de la creació de la Comissió, o al torn en contra a les meves pobres paraules, doncs, nosaltres estem totalment satisfets d'aquesta documentació, i no tenim cap ombra de dubte ni cap problema.

Per altra banda, voldria dir o, millor dit, recordar..., perquè tots ja han llegit l'estudi, almenys la primera plana és molt fàcil de llegir, és una carta del secretari del Consell Executiu, el senyor Isac, conseller de Justícia, que té, entre altres atribucions, la Secretaria del Consell, que ens oferia a la cambra tota aquella documentació d'altres tipus que es cregués oportú demanar i que el Govern donaria, i, fins i tot, més: oferia la compareixença dels consellers responsables de les matèries objecte de la documentació per poder ampliar tot allò que les senyores i els senyors diputats volguessin.

Per altra banda —això sí que ho voldria recordar, perquè en això sí que tothom hi era present—, jo recordaria que durant el debat de política general el president de la Generalitat va dir que —com que aquí el senyor Curto no n'ha parlat, però bé, podria sortir més endavant i jo ja no podré tornar a intervenir, òbviament—, doncs, el senyor president de la Generalitat va dir que davant de les insinuacions o mitges informacions que començaven a circular sobre la possible relació de les actuacions financeres del senyor De la Rosa amb el finançament de partits polítics, que el nostre Grup, allà on existia una comissió d'investigació de les finances dels grups polítics, nosaltres hi donaríem suport. Jo tinc la satisfacció que —si no ho recordo malament o la informació no m'ha arribat de forma errònia— tots els grups presents al Congrés dels Diputats en aquesta Comissió de finançament dels partits polítics, hi van sumar les activitats en relació, hipotètiques activitats, del senyor De la Rosa amb els partits polítics.

I finalment, les empreses, i el senyor Curto n'ha citat unes quantes: en podria citar moltes més, perquè, per sort o per desgràcia, el senyor De la Rosa ha estat, durant una pila d'anys, una gran personalitat del món financer, un promotor..., en els resultats totalment d'acord, senyor Curto, però ha estat admirat i respectat, com altres persones de la societat espanyola, com un promotor econòmic i financer del país, i ha intervingut en la creació, en la fusió, el reflatament d'una pila d'empreses, moltíssimes de les quals el seu abast no era català o superava àmpliament l'àmbit català. I per això recordaria que el president de la Generalitat va dir que si es creava una comissió d'investigació sobre les empreses del senyor De la Rosa, entenia que l'àmbit era l'àmbit de les Corts Generals, ja que aquestes activitats, fonamentalment —el senyor Curto ha parlat de KIO—, va dir el senyor president de la Generalitat que nosaltres no la demanaríem, i no l'hem demanada, però va dir: «Si algun grup la demana...» —si no ho recordo malament, el Grup Popular una vegada la va demanar—, que, doncs, si algun grup la demanava, nosaltres ens hi sumaríem.

Per tots aquests motius, senyors diputats, senyor president, el nostre Grup, òbviament, coherent amb l'explicació que he fet, votarà en contra de la creació d'aquesta Comissió

d'Investigació, que ja recordaria que totalment o parcialment ha estat objecte d'altres, prèviament, en aquests mesos anteriors, peticions de creació de comissió d'investigació i que nosaltres també, per motius similars, havíem rebutjat en el passat recent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al posicionament dels grups. El senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per dir, per anunciar, malgrat haver escoltat atentament el portaveu de la majoria, i tenint posicionaments i anàlisis complexos sobre aquest tipus de comissions, que demà espero poder-me posicionar en una altra sol·licitud de comissió —que estaré més «despejat» que ara—, (*rialles*) en principi, en principi donaré suport a aquesta Comissió, perquè tracta d'esbrinar la relació i les actuacions del Govern de la Generalitat amb les empreses del senyor Javier de la Rosa. El senyor Javier de la Rosa està a la presó; és, en principi, innocent, fins que no es demostrï el contrari, però és veritat que la seva actuació financera, doncs, ha arribat de nord a sud i d'est a oest i ha tingut relacions importantíssimes amb importants prohoms de la política del país. Que això també és cert: que ha estat analitzat i debatut, des del debat de política general, en diverses compareixences; que és cert que les compareixences que ofereix el Govern pel que fa a determinats consellers que puguin comparèixer per acabar d'informar... Tot això és complementari i no exclou la formació d'aquesta Comissió que, si s'aprojava, probablement arribaria a unes conclusions que permetrien posar més transparència en aquest tema que ens preocupa tant a tots.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Per Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo he de començar lamentant no poder-me adreçar a cap membre del Govern de la Generalitat de Catalunya, alguns dels quals tan bones relacions tenen amb el senyor De la Rosa i sembla que tan interessats estaven amb aquesta temàtica, i que, en canvi, cap d'ells ens honora amb la seva presència.

Jo crec que hem de tornar a ressituar aquesta qüestió, perquè se'ns ha intentat portar a altres terrenys que no corresponen. Nosaltres estem demanant una comissió d'investigació per establir no únicament les relacions, sens dubte existents, entre el Govern de la Generalitat i el senyor De la Rosa en diverses de les seves empreses, sinó per establir, sobretot, les possibles responsabilitats polítiques que es puguin derivar d'aquestes relacions; és a dir, per veure si aquestes relacions s'ajusten al que correspon o si hi ha, si s'han produït tractes de favor, si s'han produït irregularitats, si hi s'han produït actuacions inacceptables des del punt de vista del Govern de Catalunya.

He de dir que nosaltres hi farem un repàs, a algunes d'aquestes relacions, un repàs no exhaustiu, perquè sens dubte n'hi ha d'altres, però hi ha relacions entre el Govern

de la Generalitat i el senyor De la Rosa que apunten clarament, des del nostre punt de vista, a l'existència d'irregularitats, apunten clarament a tractes de favor al senyor De la Rosa i apunten clarament a connivències per part del Govern de la Generalitat.

És evident que encara tenim pendent esbrinar les responsabilitats polítiques del Govern de la Generalitat en relació als avals a Grand Península; és evident que això encara està pendent de resoldre. Perquè vam arribar a la conclusió —i, això, vam fer-ho a partir, fins i tot, de documents de la Generalitat— que hi va haver ocultació per part del senyor De la Rosa, que va haver-hi falsificació de documents per part de la Caixa de Tarragona, que va haver-hi denúncies per part de grups parlamentaris, entre ells el nostre, a partir del mes de març i que el Govern de la Generalitat, curiosament, que gaudeix d'un celeritat extraordinària a l'hora de concedir, a l'hora de resoldre, a l'hora d'autoritzar les actuacions del senyor De la Rosa, en canvi, després, aquesta celeritat, aquesta diligència no es veu per enlloc. I, per tant, el Govern de la Generalitat —encara no hem vist cap d'aquestes actuacions—, hi insistim nosaltres, té responsabilitats pendents de dilucidar, pendents d'aclarir, en relació amb l'aval.

Però és evident que han aparegut moltes altres qüestions que posen en evidència aquesta contradicció indubtable: la contradicció —hi insisteixo— entre la celeritat, entre les facilitats per resoldre les sol·licituds del senyor De la Rosa i les irresponsabilitats, l'incompliment flagrant de la legalitat per part del Govern a l'hora de complir amb les seves obligacions.

I, evidentment, hem de parlar de la Fundació, de la Fundació Quail Espanya, perquè és una fundació privada amb unes finalitats d'interès públic, de caràcter cultural, de caràcter social, etcètera, en funció del que preveu la Llei de fundacions, que dona al Govern de la Generalitat no ja uns drets, sinó unes obligacions que van més enllà de la simple inspecció, del requeriment quant a la documentació, del requeriment quant als balanços, del requeriment quant a les activitats. Perquè la Llei de fundacions estableix per a la Generalitat la figura del protectorat; és a dir, la Llei de fundacions diu que la Generalitat va molt més enllà de tot això, ha d'anar molt més enllà, ha d'exigir tot això, però, si això no es compleix, a més a més de les actuacions de caràcter judicial, el Govern de la Generalitat s'ha de col·locar en el lloc del Patronat i ha de prendre aquestes actuacions. I tot això no s'ha fet, no s'ha fet res de res. És a dir, el Govern de la Generalitat, que va registrar en deu dies aquesta Fundació, no ha tingut en cap moment la documentació; aquest mes de novembre s'ha reclamat la documentació de l'any 91, de l'any 92 i de l'any 93. S'ha produït fins i tot el fet escandalós que han dimitit dos vocals del Patronat de la Fundació; el Patronat de la Fundació no es pot reunir perquè la major part dels seus membres estan empresonats, però, malgrat això —malgrat això, que no és una qüestió pas, almenys per nosaltres, de broma—, resulta que el Govern de la Generalitat no compleix amb les seves obligacions, establertes —hi insisteixo— en l'article 15.

Per tant, ja no és una qüestió purament i simplement de diligència o no-diligència: és una qüestió d'irresponsabilitat, és una qüestió de connivència amb aquesta Fundació, que, una mica, complementant el que deia el senyor Curto, sí que ha rebut 500 milions de pessetes, sí que aquests 500 milions de pessetes han anat a parar al senyor De la Rosa, perquè un dels motius pels quals aquests senyors han dimitit —aquests que queden encara en llibertat— és precisament perquè ha passat això, perquè aquests diners han anat al senyor De la Rosa, el senyor De la Rosa ha donat uns pagarés —em sembla que es diu, l'empresa, Nueva Madrugada—, però, com sol passar en aquests casos, la Fundació, d'això, res. Però el Govern de la Generalitat no se n'ha assabentat, perquè, en la informació que ens ha arribat, no ens ha arribat res de tot això.

Però, és clar, és que hi ha moltes més coses, perquè s'ha dit: «Home, vejam, la finca que es va comprar...» El Consorcio Nacional del Leasing, SA, després transformat en Corporación del Consorcio Nacional del Leasing, SA, que, efectivament, tal com ha dit el senyor Curto —i no ho reiteraré—, amb la celeritat meravellosa que un dia 26 de juliol es van produir set resolucions diferents de set departaments de la Generalitat..., però, és igual, aquesta és una celeritat que honra el Govern.

Però, en qualsevol cas, jo sí que vull insistir en una cosa. S'ha dit: «Home, el Govern de la Generalitat ha comprat aquesta finca perquè en té necessitat per a les seves instal·lacions, i a preus raonables de mercat, i, per tant, doncs, és una operació perfectament legítima i raonable.» Jo estic d'acord que és una gran operació per qui ha fet la venda, i és una gran operació perquè hi ha un paràmetre que utilitzen generalment les administracions públiques, que és el del valor cadastral..., valor cadastral, naturalment, augmentat; augmentat un 250 o un 300%, dues vegades i mitja o tres vegades. Resulta que, aquesta finca, casualment, el seu preu és sis vegades el seu valor cadastral: de 740 milions de pessetes a 4.200 de pessetes. I es va comprar aquesta finca; i es va comprar en el lloc que es va comprar i amb el preu que es va comprar, quan se'n podien comprar d'altres, hi insisteixo, comportant això una gran operació per qui va fer la venda. Nosaltres volem saber —i, per tant, per això demanem també la comissió d'investigació— si això és el que corresponia, si això és purament i simplement mala gestió del Govern de la Generalitat o hi ha alguna cosa més; volem esbrinar qui, efectivament, a part del venedor, en pot haver sortit beneficiat, si és que s'ha produït. En qualsevol cas, tot això caldrà que la Comissió d'Investigació ho esbrini, perquè —hi insisteixo— és una operació en un edifici singular però que té altres moltes característiques de singularitat.

Però, és clar, hi ha més coses que avui aquí no se n'ha parlat; hi ha altres relacions que s'han produït també. Perquè aquí ens hem limitat a una documentació que vam rebre —i nosaltres, senyor Escudé, no vam opinar sobre aquesta documentació fins al cap de sis dies, quan ens l'havíem estudiat, i tots aquests elements que jo li he donat avui ja els vam donar nosaltres en aquell moment—, però li he de dir

que nosaltres pensem que hi han altres actuacions del Govern, hi han altres relacions que s'han d'aclarir.

Perquè ha sortit també —i ha sortit als mitjans de comunicació— la relació del senyor Prenafeta, alt càrrec del Govern de la Generalitat en el seu moment, i en el seu moment amb relacions importants amb el senyor De la Rosa. I nosaltres volem saber si aquestes relacions del senyor Prenafeta —alt càrrec, hi insisteixo, de Presidència de la Generalitat— amb el senyor De la Rosa ho eren com a senyor Prenafeta, ciutadà particular de Catalunya, o en virtut de la seva funció, de la seva important i alta funció a la Presidència de la Generalitat.

Per tant, per totes aquestes qüestions, extraordinàriament importants per saber si les actuacions del Govern de Catalunya, en aquest cas, s'han ajustat a la legalitat, però sobretot si s'han ajustat al que és exigible de l'actuació política del Govern, és absolutament imprescindible crear la Comissió d'Investigació.

I jo voldria assenyalar la paradoxa, la paradoxa evident, que demà tots nosaltres aprovarem una comissió d'investigació per un fet —el de les possibles irregularitats a Sant Pere de Torelló—, evidentment, de molta menys transcendència política i social per al país que el que estem parlant aquí. I aquests arguments que a vegades utilitza el senyor Escudé que les comissions d'investigació no es poden fer, no serveixen..., a mi m'agradarà veure quins arguments ens dona demà per justificar que sí que serveixen i que sí que es poden fer aquestes comissions.

Per tant, jo crec que és absolutament imprescindible que nosaltres tirem endavant aquesta Comissió. Si aquesta Comissió no es tira endavant, voldrà dir que el Govern i la majoria que li dona suport o les majories que li donen suport no estan d'acord a aclarir les coses, a limitar responsabilitats —si n'hi ha; i, si no n'hi ha, que quedi clar que no existeixen—, la qual cosa —hi insisteixo— és d'interès per a tots plegats; jo crec que el Govern hauria de ser, si realment no té cap problema, hauria de ser el primer interessat que això es produís, hauria de ser el primer interessat que s'arribés al fons.

I he de dir també, per acabar, que no em serveix ni em pot servir que es faci un futur ple en aquest Parlament, monogràfic, en relació amb aquestes. I no em serveix perquè nosaltres, que hem donat suport i donarem suport que es pugui fer un ple per debatre aquesta i altres qüestions, o aquesta qüestió monogràfica i específicament, pensem que hi ha molts dubtes, moltes qüestions, molts interrogants, moltes contradiccions entre la celeritat i la negligència que no es podran aclarir adequadament en un ple i que és imprescindible poder fer una comissió, poder contrastar, poder preguntar, en definitiva, poder complir amb les funcions que ha de tenir una comissió d'investigació del Parlament de Catalunya.

Per tot això —hi insisteixo—, nosaltres demanem el vot favorable a la creació d'aquesta Comissió d'Investigació; nosaltres en el seu moment, si s'escau —com ja ho hem fet—, evidentment, donarem suport a un ple monogràfic sobre

aquesta qüestió o sobre les qüestions que calgui, però en cap cas —en cap cas, hi insisteixo— això pot obviar la imprescindible necessitat de tirar endavant aquesta Comissió d'Investigació.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyor Escudé, senyores i senyors diputats, a finals del segle XIX, un naturalista francòfon que analitzava aquells fets de la natura per als quals no hi havia explicacions científiques va definir aquesta impossibilitat d'explicació amb una divisa breu en llatí: «Ignoramus et ignorabimus», és a dir: «No ho sabem, i mai no ho sabrem», «ni ho sabem, ni ho sabrem mai.» Des del nostre Grup, i des dels altres dos grups de l'oposició que han signat aquesta petició, tenim la voluntat que un tema tan important com és la relació entre el senyor De la Rosa Martí i el Govern Pujol, doncs, no caigui sota aquesta postulació i sigui una relació que un dia o altre la sapiguem.

Senyores i senyors diputats, cal suposar que ningú de vostès sap aquesta relació entre el senyor De la Rosa Martí (*remor de veus*) i el Govern Pujol, entre altres raons perquè el Govern avui no hi és (*rialles*), però, en tot cas, el que és evident és que, per molt que es vulgui emmascarar, aquesta ha estat una qüestió que no se n'ha parlat des del mes de març ençà: se n'ha parlat des de la primera llei d'aquesta legislatura. Jo voldria recordar que la primera llei d'aquesta legislatura va ser feta en bona part a mida i a petició dels interessos d'aquest senyor que ara és en presó preventiva.

Fou la primera llei, i en aquell moment alguns grups de l'oposició ja vam estar dient allò que malauradament hem hagut d'anar repetint i allò que, malauradament, sembla que haurem d'anar repetint. Hi ha hagut aquella llei, preguntes orals, escrites, interpellacions, compareixences, mocions, peticions de documentació, informes, dictàmens, hi ha hagut fins i tot el centre d'atenció del debat darrer de política general i encara resten dubtes, ombres i debats a fer, com aquest d'avui i com els que continuarem fent.

Cert que hi ha, damunt la taula d'algunes comissions, peticions de compareixença; cert que alguns dels consellers dels quals s'ha demanat la compareixença han dit que són d'acord a venir. Però el cert és que ara hi ha fets suficients com per dedicar-hi un grup de treball parlamentari específic, una comissió d'investigació, ara. Però ben segur que dintre d'unes setmanes o d'uns mesos en tindrem més, perquè aquest diputat i el seu Grup és convençut plenament que aquesta Comissió d'Investigació es farà, avui no s'aprovarà però es farà, perquè aniran sortint més coses; segur. Ho vam dir el juny del 92 en la discussió d'aquella llei i no sabíem que podria sortir i ha sortit; ho vam dir el mes de març en una interpellació i no sabíem que podia sortir i ha sortit. I aniran sortint més coses i un dia —i un dia—, vostès, senyors de la majoria, senyors de les majories, hauran de treure del frontispici d'aquest Parlament aquesta divisa, de moment

encara no impresa, que diu això de *ignoramus et ignorabimus*.

El cas Tibigardens no és només allò dels 1.000 milions, que déu n'hi do, que déu n'hi do, eh?, que déu n'hi do! Avui hem anat dient les grans coses que ens vénen del Fons de cohesió, del 15%, i si ho comparàvem amb això dels 1.000, doncs, déu n'hi do la comparança! Hi ha hagut més coses. Aquest diputat que els parla i el seu Grup, en aquesta mateixa estrada, el mes de març, en una interpellació, van parlar de més d'una desviació, d'altres desviacions que dels 1.000 milions. I aquest diputat que els parla i el seu Grup, en la darrera compareixença del conseller Alavedra, en aquella comissió doble, que va durar matí i tarda, va preguntar per aquelles altres desviacions i si havien estat investigades. I la resposta fou: «No consta al conseller si han estat investigades.» És a dir, no han estat investigades o, si ho han estat, les conclusions no deuen ser massa positives com per dir-les, però tornaran a sortir; van sortir els 1.000 milions, sortiran aquelles.

La Fundació Quail, una fundació —com el senyor Roc Fuentes ha dit i no voldríem fer broma—..., però cinc patrons: quatre inculpats, tres en presó preventiva; però és que aquesta fundació ha incomplert tot el que tenia per incomplir; no ha pogut incomplir més coses la fundació, no ha pogut incomplir més coses des de la Llei de fundacions; és impossible. Tots els punts de la Llei de fundacions que competeixen a les obligacions de les fundacions han estat incomplerts i el Govern no ha pogut incomplir més coses respecte a la fundació, pel que fa a la Llei de fundacions, perquè tot el que diu la Llei de fundacions que ha de fer un govern davant d'una fundació el Govern no ho ha fet; no ho ha fet.

Ens queda un dubte: no ho ha fet perquè era aquesta fundació o no ho ha fet perquè no ho fa amb cap fundació? Si gui la resposta que sigui, és lamentable. Si no ho ha fet perquè no ho fa amb cap, doncs farem fundacions a manta, serà potser el negoci del futur; no ho farem perquè no tenim fusta de negociants, evidentment. I si ho ha fet perquè era aquesta de què estem parlant, lamentable.

La llicència d'obres a la clínica New Teknon, si més no —si més no— al nostre Grup, que no toca vores ni en un govern ni en l'altre, li queda el dubte de qui té raó: si el Govern de la Generalitat o l'Ajuntament de Barcelona; com que li queda el dubte, és una cosa a investigar, és una cosa a investigar.

En la compra d'edificis a CNL, que ha estat motiu d'una nova teoria administrativa brillant que diu més o menys de «vés a fer papers a finals de juliol, que t'ho faran en una setmana», (*rialles*) que és una teoria que hauríem de posar tots en pràctica perquè em sembla que tenim experiències que en d'altres mesos que el juliol no t'ho fan en una setmana, doncs, també hi ha temes al voltant d'ells que s'han exposat i que no voldria reiterar.

Hi ha la quantitat, de tots coneguda, d'alts càrrecs del Govern que, abans o després de ser alts càrrecs, han tingut relació laboral o econòmica amb aquest senyor; relació que

ha estat publicada, que no ha estat mai desmentida com a tal, que és segura si més no en uns noms concrets que tots coneixem, i que bé, formen part d'això, que formen part d'això, de quina ha estat la relació entre el senyor De la Rosa Martí i el senyor Pujol o el Govern que ell presideix, que és la pregunta. Fa poc me la feia un periodista i deia: «Quina ha estat la relació?» Deia jo: «Si la sabéssim nosaltres, eh?, si la sabéssim, cal suposar que vostès...» Però –hi insisteixo– un dia a no venir, aquest Ple aprovarà per unanimitat aquesta Comissió. Jo esperaria que això que estic dient fos fals perquè voldria dir que no passen més coses, perquè voldria dir que ens arriben més papers; però passaran més coses, no n'hi haurà prou amb papers; vostès aprovaran aquella Comissió, la farem, però segurament –però segurament– en aquell moment serà tard no per a vostès, que al nostre Grup tant li fa, sinó que serà tard per al prestigi d'aquesta institució i serà tard per al prestigi de tots vostès, de tots nosaltres que –com vostès també saben– no és que en aquests precisos moments el tinguem tots excessivament alt.

Moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé! Molt bé!»)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo vull començar també per lamentar el fet que avui, però no solament avui sinó que amb excessiva freqüència, quan tractem temes..., anava a dir importants –jo crec que tots els temes que tractem aquí en el Parlament i en l'hemicicle són importants–, comprovem l'absència dels membres del Govern. Jo crec que això és de lamentar i voldríem que es corregís; òbviament, ho hem dit en moltes ocasions.

Faré l'ús de la paraula, senyor president, per expressar el posicionament del nostre Grup, del Grup Socialista, i gairebé jo diria que és exactament literal el que vull fer; és exposar la nostra posició, atès que tenim una posició molt concreta, molt definida, molt clara sobre el tema que ens ocupa, que és un. Volem investigar, volem aclarir, volem discutir fins al fons, fins a l'extenuació, tot allò que correspon a l'eix substantiu del debat que avui ens porta a aquesta tribuna: quines són les relacions entre el grup financer i el senyor De la Rosa i el Govern de la Generalitat, i com afecten aquestes relacions, o han pogut afectar, l'economia de Catalunya.

Per això jo crec que és útil fer una brevíssima cronologia sobre els darrers mesos i els darrers esdeveniments aquí en el Parlament de Catalunya entorn d'aquest mateix debat. Es varen produir unes compareixences per part del Govern de la Generalitat on el meu Grup, el PSC, va fer, va formular tot un conjunt de qüestions que el Govern de la Generalitat no va respondre de manera satisfactòria des del nostre punt de vista, i això va conduir-nos a la sollicitud d'un debat específic en relació amb aquest mateix temari, frontispici, aquí en l'hemicicle del Parlament de Catalunya. Raons reglamentàries, després d'una discussió posterior, molt posterior,

a la Junta de Portaveus, van fer que aquest debat específic s'ajornés al nou període de sessions; però és un debat que segueix avui vigent en l'hemicicle, en el Ple, en el Parlament; és un debat que segueix avui vigent en el Ple.

Simultàniament es va estellar –diguem-ho així– el procediment judicial, es va presentar l'informe de la Intervenció General i quatre grups, els quatre grups de l'oposició varem sol·licitar la creació d'una comissió d'investigació específica sobre la utilització de 1.000 milions d'un crèdit de 10.000, del Parlament de Catalunya, a Tibigardens i la utilització per part de l'empresa del senyor De la Rosa i del senyor De la Rosa d'aquests 1.000 milions.

Vàrem fer un debat aquí extens, exhaustiu, un debat aprofundit; per part del Grup Socialista va intervenir d'una manera brillant, crec jo, el meu company Martí Carnicer; i aquella comissió d'investigació va ser rebutjada pels vots de la majoria. Posteriorment es va celebrar el debat d'orientació política general, on es varen aprovar tres resolucions, tres resolucions –repeteixo el substantiu– sobre quines eren les relacions entre el senyor De la Rosa i el Govern de la Generalitat i com afectaven l'economia de Catalunya; tres resolucions en relació amb la clínica New Teknon, en relació amb la Fundació Quail i en relació amb la compra d'un edifici propietat del Consorci Nacional del Leasing.

El Govern de la Generalitat va complir aquella resolució i ens va enviar aquesta documentació. Nosaltres hem estudiat aquesta documentació i, de fet, coincidim amb algunes de les valoracions que altres grups de l'oposició han formulat avui aquí. En relació amb la clínica New Teknon, la Comissió d'Urbanisme de Barcelona es va subrogar una competència que ja havia exercit l'Ajuntament de Barcelona i, a més, va prendre una resolució en sentit contrari, vulnerant clarament l'àmbit de les competències municipals i és evident per a tothom que pugui o pugués tenir algun dubte que aquesta qüestió que la recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que anul·la l'acord pres en el seu dia pel Govern de la Generalitat aclareix de forma, jo crec que de forma prou clara, en definitiva, que la llicència atorgada en el seu dia per la Comissió d'Urbanisme de Barcelona era il·legal.

Vàrem estudiar a fons la documentació que ens varen remetre sobre la Fundació Quail i creiem que aquesta fundació ha incomplert de forma clara les seves obligacions davant la tutela, del protectorat de la Generalitat de Catalunya; no ha complert –també s'ha dit aquí– allò que preveu la Llei de fundacions privades en relació amb la presentació d'inventaris-balanç, memòries, pressupostos, etcètera. I desconec les raons per les quals el Govern de la Generalitat, mitjançant el Departament de Justícia, no ha exercit les funcions que es preveuen en la legislació sobre fundacions privades a Catalunya, especialment –ja s'ha dit aquí també– l'article 15.

En aquests moments, a més, dels cinc patrons de la fundació, cap d'ells pot exercir les seves facultats: tres són ingressats en presó preventiva i els altres dos han presentat la seva dimissió i n'han fet arribar coneixement –crec– a la

Conselleria de Justícia. Per tant, és un patronat que és impossible de funcionar. Per tant, es donen supòsits previstos en l'article 27 en la instrucció del protectorat per aplicar les previsions de l'article 15 de la Llei intervenint, previs els tràmits que corresponguin, de forma directa sobre la Fundació Quail. I aquesta és una recomanació que nosaltres podrem fer en el seu moment al Govern de la Generalitat i a la Conselleria de Justícia: que el Govern acordi la intervenció directa del protectorat de la Generalitat en la gestió de la Fundació Quail Espanya previs als tràmits legals que corresponguin i, lògicament, que informi el Parlament de totes aquestes qüestions i dels seus resultats en el termini que correspongui.

Per tant, varem estudiar a fons la documentació que ens va remetre el Govern de la Generalitat, i de l'estudi d'aquesta documentació varem prendre la decisió que, desconeixent les raons per les quals des del Govern de la Generalitat no s'havia actuat en les matèries que nosaltres creiem que s'hauria pogut actuar, demanem la compareixença dels responsables dels departaments corresponents davant les comissions corresponents del Parlament; és a dir, del conseller d'Economia davant la Comissió d'Economia, del conseller de Política Territorial davant la Comissió de Política Territorial i del conseller de Justícia davant la Comissió de Justícia, perquè ens expliquin les raons per les quals —que avui nosaltres ignorem— no s'ha actuat sobre la documentació que se'ns ha tramès, i les conclusions que nosaltres traiem de l'estudi d'aquesta documentació de la manera que creiem que s'havia d'haver actuat.

Per tant, investigació?

Sí, tota, política, a través de les comissions constituïdes en el mateix Parlament; investigació, sí, política, a través de les comissions constituïdes en el mateix Parlament. Perquè nosaltres —hi ha hagut algun diputat que s'hi ha referit; i podria fer ús jo de moltes fonts documentals dels últims o de tots els anys d'existència d'aquest Parlament sobre actituds de tots els grups en relació al control de l'acció de Govern; no ho faré, no vull fer cap mena d'intervenció polèmica amb ningú, vull sentar les bases sobre quina és la nostra via per investigar políticament i aclarir políticament i discutir políticament els continguts fins a l'extenuació, ho repeteixo, d'aquesta matèria— creiem que es pot fer perfectament a través d'aquestes comissions del Parlament; d'una manera més transparent que no de la Comissió d'Investigació, per altra banda, perquè serà amb llums i taquígrafs, serà amb la participació dels mitjans de comunicació.

Perquè, fora de la raó política, ja hi ha avui un procediment judicial en marxa sobre el senyor De la Rosa; hi ha també una investigació al Congrés dels Diputats, específica, sobre el finançament dels partits polítics, i hi ha també —ho recordaré— una limitació notable del Parlament de Catalunya sobre els instruments dels quals pot gaudir en el moment de constituir una comissió d'investigació —i s'ha tractat aquí en moltes ocasions. Per què podria ser inconvenient, mentre existeix un procediment judicial, l'existència d'una comissió d'investigació en el Parlament de Catalunya? Per què? Per-

què allò que, òbviament, hauria de ser l'objecte de la investigació, fora de les responsabilitats polítiques, que poden investigar-se en les comissions pròpies del Parlament —el que ens interessa és el substrat polític de les relacions, no altres afers que puguin correspondre al procediment judicial—, podria coincidir necessàriament amb l'objecte de la investigació judicial que en aquests moments s'està portant a terme. És a dir que la investigació parlamentària al respecte es convertiria en una via paral·lela de la instrucció judicial. Sense tenir les facultats de conèixer la instrucció esmentada, pot resultar clarament infructuós abordar una investigació del tema, sobretot si tenim present que la dita investigació podria interferir en les facultats judicials.

El fet que l'afer es trobi *sub iudice* reclama prudència i intel·ligència per no esmerçar esforços en el tema sinó en el moment que sigui oportú, o sigui, una vegada la instrucció sumarial conclogui, tot deixant que aquesta es trameti amb el natural secret sumarial que li correspon i deixant, naturalment, que qui té legalment els mitjans més concloents per fer-la amb totes les garanties legals pugui fer-la. Si a partir d'aquí veiéssim que fos necessària la Comissió d'Investigació, seria el moment oportú, no abans; abans és necessària la investigació política, repeteixo.

A banda d'això, hi hauria més inconvenients. Les interferències amb l'autoritat judicial naixerien des del moment que les persones que es poguessin cridar a comparèixer davant de la Comissió no voldrien sinó, com a màxim —com a màxim—, reproduir allò que han dit al jutge instructor; en cas contrari, s'estarien autoimplicant ells mateixos, o podrien acollir-se al dret de no declarar. Per tant, raons aquestes que ratifiquen aquesta opinió de no distorsionar l'efectivitat d'un procediment judicial que ja està en marxa.

Però —ho repeteixo— això serien raons jurídiques. En definitiva, la nostra posició, quina és? Ho repeteixo: aclarir, investigar, debatre, discutir tot el que sigui necessari en el Parlament de Catalunya. Sabem què fa que avui aquest debat prossegueixi en el Parlament de Catalunya; no ho fa que defenséssim una comissió d'investigació fa tres mesos i que es rebutgés: ho fa que s'aproves una resolució presentada pel Grup Socialista en relació amb la documentació requerida sobre tres temes que vinculen clarament el senyor De la Rosa amb el Govern de la Generalitat. Sabem què és el que fa que aquest debat pugui prosseguir a partir d'avui: ho fa la sol·licitud del Grup Socialista que, davant dels dubtes i interrogants que genera l'estudi de la documentació tramesa, demana la compareixença de tres membres del Govern a tres comissions perquè ens expliquin les raons que els van portar a prendre aquest tipus de decisions, i em consta que des del Grup de la majoria es donarà suport a aquesta compareixença dels membres del Govern, la qual cosa continua garantint que aquest debat prossegueixi. Tampoc ho garanteix el fet que avui aquí es voti i es rebutgi una comissió d'investigació. Hem d'atendre la instrucció judicial, i tenim per endavant la sol·licitud —de nou del Grup Socialista— de celebrar un debat monogràfic entorn a aquestes relacions entre el senyor De la Rosa i el Govern de la Generalitat.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, per acabar, jo crec que el missatge d'avui d'aquest Parlament no pot ser: «La Comissió d'investigació no s'aprova.» És una notícia important, sens dubte. A nosaltres ense interessa més una altra notícia: «El Parlament de Catalunya discutirà, aclarirà i investigarà políticament tot allò que fa referència a aquestes relacions entre el grup De la Rosa i el Govern de la Generalitat.» En tot cas, aquesta serà la nostra posició, senyor president, i queda clar, per tant, que seguirem la via de debat polític que ha encetat el Grup Socialista, atendrem les resolucions judicials i avui ens oposarem a la constitució d'aquesta Comissió d'Investigació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas.

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

Els i les que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de constitució de la comissió d'investigació sobre la relació i les actuacions del Govern de la Generalitat amb les empreses del senyor Javier de la Rosa i Martí ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Fins demà, a les deu del matí, s'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de deu del vespre i sis minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i

BUTLLETÍ OFICIAL

i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

9 770213 798001

10704

